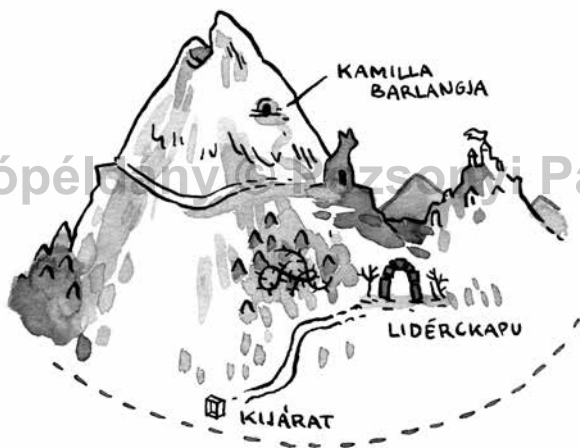

Kertész Erzsé

PANTHERA 3.

A PÁRDUC HAZATÉR

Bernát Barbara rajzaival

Előszó

A hógömb őrzői

A nevem Kismukk, de azt hiszem, ezt már néhány-szor elmondtam. Az sem újdonság talán, hogy van ez a hegy, a Panthera, ami hónapok óta izgalomban tart minket, legalábbis Noémit, Vincét meg engem, és egy kicsit Rozika nénit is. Bár azt hiszem, hogy ő legalább annyira izgul amiatt is, hogy lesz-e friss tojás a boltban, vagy hogy kibékül-e Mirella Georgió-val abban a tévésorozatban. Különben Noémi szerint Rozika néni azért szurkol, hogy ne béküljenek ki, de engem ez egyáltalán nem érdekel. Mondtam is Noéminek, erre vállat vont, és azt mondta, hogy őt sem.

Pedig szerintem egy kicsit mégiscsak érdeklík az ilyen dolgok, főleg mióta Jácint és Aura visszatértek a hegyre. Noémi egyfolytában ott ül Rozika néninél, és bámulja a hógömböt. A hógömbben él ugyanis Jácint meg Aura, sőt két komplett népcsoport is, az inspirátorok és a szabotőrök, ezenkívül pedig egy óriási kincses barlangot is rejt a hegy gyomra. Szóval az ember nem is hinné, mi minden belefér egy ilyen kis hógömbbe.

Az utóbbi időben egy Piri nevű kislányé volt a gömb, de az anyukája kijelentette, hogy ő a maga

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

ISBN 978-963-410-372-1

© Pozsonyi Pagony Kft., 2018
www.pagony.hu

Szöveg © Kertész Erzsi
Grafika © Bernát Barbara

Felelős kiadó: Banyó Péter
Szerkesztette: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
www.anyrt.hu

részéről a továbbiakban nem tart igényt arra, hogy népvándorlás történjen a lakásában, aminek keretében furcsa öltözetű fiatalok mászkálnak ki-be a hógömbbe („tisza hippik” – így mondta), akik ráadásul időnként még kapcsolatot is létesítenek vele. Vele, aki sosem hitt az ufókban, a boszorkányságban és hasonló dolgokban.

Piri először hatalmas bömbölést rendezett, de aztán kapott egy új hógömböt, amiben nemcsak hogy sziklás hegy van, de még vonat is fut körbe egy szerpentinon, és különböző színekben világít, miközben zenél, így Piri végül beadta a derekát. Vagyis hozzájárult ahhoz, hogy a régi hógömbje, amibe a Panthera nevű hegy van bezárva, átköltözzön Rozika néni konyhájába, a fő helyre, a kenyérpirító és az edényszárító közé. Úgyhogy most ott áll a hógömb egy tálcán, és Rozika néni árgus szemekkel figyeli, hogy történik-e valami.

– Túl sokat takarítasz, Rozália, az a baj – morogja Mihály bácsi, Rozi néni szerelme, aki maga is hegylakó volt egykor, de mióta megismerte ezt a kényelmes és minden szempontból modern világot, ahol a menyasszonya is tartózkodik, úgy döntött, hogy gyökeret ereszt idekint. Bár a gyökerei azért nem annyira erősek, mint, mondjuk, egy tölgyfáé, mert időnként elkezd, hogy bezzeg a Völgyben így meg úgy, de utána bekapcsolja a tévét, és látszik rajta, hogy tulajdonképpen a világon semmi baja nincsen.

Főleg a vetélkedőműsorokat kedveli, ezeken rendszeresen felidegesíti magát, és vagy a játékosokat szidja, akik ostobák, vagy a műsorvezetőket, akik csálnak, és minden napra adódik neki valami, amiért kedvére dühönghet.

Rozika néni viszont kénytelen volt beismerni, hogy talán tényleg túlságosan tiszta a konyhapult. Ez alapján nem lenne olyan nagy baj, ám ha valami apró emberke kimászik a hógömbből, félő, hogy észre sem veszi, és feltakarítja a mikroszálás konyhai törölőkendővel. Mert haladni kell a korrallal. És ilyen tisztára suvickolt konyhapulton még üzenni sem tud az illető tisztességesen. Piriék lakásában legalább volt némi egészséges porréteg a szekrényeken, amiből a miniatűr hegylakók betűket söprögethettek, így vették fel a kapcsolatot a külvilág hatalmasra nőtt lakóival.

– Hát, tessék lisztet szórni a hógömb köré! – javasolta Noémi, akinek egy-két ötletért sosem kellett a szomszédba mennie. – A lisztet még könnyebb lesz sepregetni, mint a port.

– És ha esetleg lisztérzékeny? – aggódott Rozika néni.

– Kicsoda? – kérdezte Vince.

– Hát, aki majd kijön a hógömbből valami fontos üzenettel.

– Rozália, ne akadékoskodj! – torkolta le Mihály. – Szórijál akkor cukrot a gömb köré! Bár az meg hizlal. – Megsimogatta a pocakját.

Mióta Rozikával élt egy fedél alatt, felszedett vagy nyolc kilót. Ez nem vált hátrányára, igaz, előnyére sem.

Úgyhogy Rozika néni porcukrot hintett a gömb köré, és Noémi nagyon büszke volt magára, hogy milyen jól kitalálta az üzengetést. De egyelőre nem üzent senki, és már kezdtünk mindannyian aggódni, mert ennyi idő alatt Jácintnak már oda kellett volna érnie a Völgybe, Kálmos mesterhez. Meg voltunk győződve arról, hogy ha a mester értesül a hegy lesújtó helyzetéről, azonnal üzenetet küld majd nekünk további instrukciókkal.

Szerintem Noémi azt remélte, hogy azt az üzenetet talán újra Jácint hozza ki, pedig ő már korábban elmagyarázta, hogy egy-egy küldetés után mindig pihenő következik. Igazság szerint mi sem bántuk volna Vincével, ha Jácint egy újabb kaland erejéig visszatér, hiszen nagyon összebarátkoztunk a küldetés során.

De Jácint nem jött. És más sem.

Mind ugyanarra gondoltunk, még ha nem is mondtuk ki. Jácintot Aura, a szabotőr lány kísérte vissza a hegyre. Igaz, mindketten a saját otthonukba igyekeztek, de Aurában egyikünk sem bízott meg. Mi van, ha valami történt Jácinttal? Úgy tűnt, hogy bár népeik ősi ellenségek, ők maguk egész jól megértik egymást. Vagy legalábbis elvannak. De mint mondtam, Aurában nem lehet megbízni. Én

legalábbis egy fikarcnyit sem bíztam benne, és ezzel Noémi is így volt. Hallottam, hogy nemrég azt kérdezte Vincétől:

– Figyi, Vince! Te el tudnád hozni Hubától az át-méretezőt?

– Persze – mondta Vince magabiztosan. – Huba észre sem venné. Odatennék a helyére valami fényképezőállványt, és kész.

– Ez komoly?

– Komoly hát. Mostanában csakis az akarittal vannak elfoglalva. Ő meg Eszes Bátor. Azt hiszem, a kristály szerkezetét tanulmányozzák, meg hogy hogyan lép kölcsönhatásba különböző anyagokkal.

– És... – Noémi habozott. – Akkor esetleg azt is meg lehetne csinálni, hogy mondjuk... szóval, hogy lekicsinyítjük magunkat, és benézünk a gömbbe? Érted? Hogy mi újság van odabent.

– Miii? – szörnyülködött Vince. – Meg vagy bugygyanva, Noémi? Hát nem volt elég neked egyszer az a tortúra a lekicsinyítéssel?

Noémi nem is volt lekicsinyítve, de mindegy. Vette az adást, hogy Vince kiakadt az ötletén, ezért nem is erőltette tovább. De láttam, hogy elgondolkodva rágcsálja a copfja végét. Szerintem nem kellett volna neki kétszer mondani, hogy menjen be a gömbbe, legalább egy rövid séta erejéig. De én sem éreztem biztonságos ötletnek. Amondó voltam, inkább várjunk még.

Így hát vártunk. Vártunk és vártunk, de a porcu-
kor, mint a friss hó, tisztán, érintetlenül csillogott
a hógömb körül Rozika néni régi fatálcáján, félig
belepve a kábé száz éve ráfestett díszes feliratot:
„Minden lányból asszony lesz, ha jól ért a főzéshez”.
Hát, én nem tudom. Lehet.

I. RÉSZ A FEJLŐDÉS KEREKE

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

A füvesasszony

A Panthera kopár szikláira, az égbe törő csúcsok közelébe csak legszükségesebb esetben merészkedik az ember. Arrafelé ugyanis állandóan süvít a szél, tépi, rázza a hegylakók rongyait, amikbe a farkasordító hideg ellen bugyolálják magukat. Ám a férfi mégis elszántan és céltudatosan lépkedett a jegesre fagyott talajon. Meg-megcsúszott, nagyokat káromkodott. Már épp elbizonytalanodott, hogy vajon jó helyen jár-e, amikor végre megpillantotta a két hatalmas sziklatömb közé ékelődött folyosót. Az lesz az!

Csak otthon találja a vénasszonyt! Nem lehet olyan örült a vén szipirtó, hogy ebben az ítéletidőben kimerészkedjen a vackából. Bár azt beszélük, hogy a legmagasabb sziklák repedéseiben tenyésző zuzmók, megfelelően feldolgozva és elkészítve, védelmet nyújtanak a fagyási sérülések ellen. A férfi hitte is, nem is, hogy mindez igaz lehet. Márpedig neki muszáj megbíznia a banya növényeinek erejében, hiszen társaival erre alapozták az egész tervüket.

A férfi eszébe idézte a dicsőséges célt, amit már évek óta dédelgetett magában, és megszorozta a lépteit. A sziklafolyosó némi védelmet nyújtott

a hideg ellen, és örömmel látta, hogy a folyosó végén, a kis barlanglakásban tűz fénye táncol.

Elszántan a bejárathoz lépett, és durva mozdulattal félretolta a kampókra függesztett vastag, nehéz rongyokat.

A zajra egy ráncos arcú, rendetlen, ősz tincsekkel keretezett arcú vénasszony fordult hátra az asztaltól, ahol éppen szárított növények aprításával foglalatzkodott. A helyiséget betöltötte a gyógyfüvek kellemes, fanyar illata.

A vénasszony csak egy pillantást vetett a férfirra, majd visszafordult az asztalhoz, és unottan megszólalt:

– Mit akarsz, Murok?

A férfi nem vette jó néven ezt a kelletlen fogadtatást. A velejéig sértőnek érzete, hogy a vénasszony csak így tessék-lássék köszönti. Jobb lenne, ha megválogatná a szavait! Ha tiszteletteljesen viselkedne. Hiszen hamarosan talán nagymester lesz...

– Neked is jó napot, Kamilla!
– dörrent rá a vénasszonyra, majd hatalmas nyögés kíséretében a tűzhöz legközelebb eső, málladozó sziklára telepedett, amely ülőhelyül is szolgált. – Még

mindig nem akarsz kellemesebb éghajlatra költözni?

– Azért jöttél, hogy a lakásproblémáimról érdeklődj? – vetette oda a válla fölött a Kamilla nevű vénység. Bundás bakancsba bújtatott lábával odébb tessékelte a bokája körül sündörgő fehér valamiket: talán egy szakadékugró nyúlcsalád lehetett. A kismenyulak összegömbölyödve gurultak szerteszét, az anyjuk idegesen ugrabugrált körülöttük.

– Nem nagyon érdekelnek a lakásproblémáid – mondta a férfi, miközben tenyerét melengette a pattogó tűznél. – A főzeteid érdekelnek. Különös tekintettel a bódító és a titokoldó gyomokból készült itókákra.

– Hát, már idáig süllyedtél? – kérdezte megvetően az asszony. – Te már nem is az inspirátorok ellen harcolsz, ha jól sejtem. Szerintem te abban mesterkedsz, hogy...

– Te csak ne találgass! – emelkedett fel a férfi, és egy fenyegető lépést tett az asszony felé. – Megfizetem a munkádat, és elvárom, hogy cserébe hallgass!

– Ugyan mire mennék a pénzeddel itt fenn, a hegyen? Errefelé a madár sem jár, Murok! A szabótörök ezüstjeit legfeljebb a nyulaimnak adhatom, hogy játsszanak velem!

– Nem pénzt ígérek... – A férfi szeme ravaszskán megcsillant. Az asszony várt.

– Nem pénzt, sokkal inkább hatalmat... Mert szereted a hatalmat, ugye, Kamilla? Neked aztán mindegy, ki melyik oldalon áll, hogy szabotőr-e vagy inspirátor. Ha elintéz neked egy-két dolgot, akkor készséggel adsz neki a főzeteidből. Nos, Kamilla, van-e valami, amit nagyon szeretnél?

Az asszony tekintetében mohóság villant, de aztán nyakát behúzza ájtatos arccal pislogott a férfitra.

– Szerény öregasszony vagyok én, Murok. Ugyan mi kívánságom lenne itt neked vénségemre, a hegy tetején? Megvan a napi betevőm, és amíg a lábam bírja, járom a sziklákat és a lejtőket, gyűjtöm a gyógynövényeket. És ha valaki idetéved, mindenféle nyavalyára tudok orvosságot ajánlani.

Murok most már a hasát fogta a nevetéstől.

– Micsoda képmutató egy banya vagy te, Kamilla! Hiszen mindenki tudja, akinek füle van a hallásra, hogy valójában te uralkodsz a hegyen. Minden főzetért, gyógyító üvegcséért valami apró szívességet kérsz cserébe! De a szívességeid valahogy mindig zavart okoznak. Csak növelik a káoszt, ellenségeskedést szítanak, kétségbeesésbe kergetik az embereket.

– Hallgass! – ripakodott rá az ősz hajú nő. Most sokkal inkább tűnt felbőszült boszorkánynak, mint egy idős, gyógyítással foglalkozó füvesasszonynak. – Ha nem bököd ki, miért jöttél, a szemedbe lötytyintek valamelyik üvegcsémből, és ígérem, hogy a világ, amit akkor látsz majd, nem lesz a kedvedre való!

Murok némileg meghunyászkodva ült vissza a tűz mellé. Az emberei figyelmeztették, hogy nem tanácsos ujjat húznia a vénséggel. Túl jól ismeri a növények titkait. Nemcsak a gyógyító, de a gonosz erejüket is.

– Jól van – mondta. – Kérj bármit, elintézem! A főzetért cserébe.

– Ehhez tudnom kell, hogy mire számítsak, Murok. Ne nézz bolondnak! Öreg vagyok, de nem ütődött. És a hozzád hasonló, hatalomvágyó fajok közül nem is egy járt már nálam. Csak akkor segítek, ha beavatsz a tervedbe. Csak akkor támogatlak, ha biztosítottnak látom a győzelmedet.

– Te aztán nem sokat kertelsz, banya!

Valami moccan az ajtónál. A vénasszony, fűrgében, mint ahogy azt a korából sejteni lehetett volna, szempillantás alatt ott termett, és félrerántotta a függönyt. De csak a kihalt folyosóra vetült rá a tűz táncoló fénye.

Murok riadtan felugrott.

– Van ott valaki?

– Csak a szél – mondta Kamilla, és visszament az asztalhoz. Kezébe vett egy csorba hegyű kést, és villámgyors mozdulatokkal aprítani kezdett egy kupacnyi letépett virágfejet. Száját összepréselte, és konok hallgatásba burkolózott.

– Egye fene, elmondom – sóhajtott Murok. – És tudom, nem is kell kérnem, hogy tartsd titokban,

hiszen te megőrzöd a titkokat, ugye, Kamilla? Csak akkor veszed elő őket, ha valami célod van vele, vagy valakit kellemetlen helyzetbe akarsz hozni... Hallottam ám a módszereidről!

– Lényegre! – vakkantott Kamilla, miközben a keze sebesen aprított tovább. A felaprított növényeket aztán egy üstbe szórta, és egy nagy kannából olvasztott havat öntött rájuk. Az üstöt aztán a tűz fölé akasztotta. Murok orrát kesernyés, kábító szag csapta meg.

– Ne lélegezd be túl mélyen! – figyelmeztette az asszony.

A férfi riadtan hátrált a barlang végébe. Hátát a falnak vetve magyarázott tovább.

– Encián ideje lejárt. De nem akarja átadni a tisztiséget, és még évtizedekig is élélhet, bár a betegség egyre jobban kínozza.

– Szegényke – csóválta a fejét a vénasszony. – Pedig milyen jóképű férfi volt egykor! Hihíhi! – a vihogás úgy csapott fel, mint a vércse vijjogása.

– Rögeszmésen ragaszkodik a hatalmához, pedig itt az idő, hogy a szabotőrök népének új célokat, új lendületet adjunk.

– És ezt te szeretnéd megadni nekik, ha jól sejttem. – Kamilla ráncos, keskeny ajka gúnyos mosolyra húzódott.

– Ne szórakozz velem, banya! – gyúlt vörösre újra Murok feje, de aztán gyorsan lecsillapodott. – Nézd...

Egyre többen gondolják úgy, hogy változásokra van szükség. És ha Encián magától nem adja át a hatalmat, hát akkor el kell venni tőle. Hiszen egyre gyengébbek, egyre tehetetlenebbek vagyunk. Szükség lenne az erős kézre és a megújulásra. Csakhogy...

– Csakhogy?

– Csakhogy... van itt valami, Kamilla. Valami nincs rendben a hegyen. És Encián tudja, vagy legalábbis sejti, hogy micsoda. De nem beszél róla. És a lány is eltűnt.

– Miféle lány?

– Aura – Murok szemmel látható ellenszenvvel ejtette ki a nevet. – Minden lében kanál kis csitri. De Enciánnál túlságosan is behízelegte magát. És hosszú hetekkel ezelőtt nyoma veszett. Encián mégsem aggódik. Vagyis lehet, hogy aggódik, mégsem kereseti Aurát. Szerintem elküldte valahova felderítésre. De nem az inspirátorokhoz, ezt biztosan tudom.

– Talán a barlanghoz? – vetette föl Kamilla. – Ahol az a féleszű ücsörög? Már biztos belebolondult a magányba.

– Mihály már nincs ott – közölte Murok. – Leváltották. És ami a legfurcsább, megduplázták az őrséget a barlangnál. Mintha Kálmos tartana valamitől.

– Hm – Kamilla olyan rejtelmes arcot vágott, hogy Murok csak találgathatott, hogy vajon tud-e valami lényegeset, vagy őt is meglepik ezek az értesülések.

– Lényeg, hogy Enciánt félre kell állítani – jelentette ki Murok. – Nem kell más, csak egy kis főzet, amitől bódult lesz, és megered a nyelve. Nem kérek sokat, Kamilla. És hidd el, nem leszek hálátlan.

– Rendben – Kamilla egy nagy szekrényhez lépett, és az egyik polcról leemelt egy üveget. – Egy feltétellel: a kérésemet csak akkor közlöm, ha már átvetted a hatalmat.

Murok nem tudta, vajon jól látta-e, hogy az öregasszony szája sarkában gúnyos mosoly villant.

– Ez így nem tisztességes! – háborgott.

– Tisztesség! – Kamilla rekedt hangon kacagott. – Te ne papolj nekem tisztességről, Murok! Kell az az ital, vagy sem? – Ujjai között hintáztatta az üveget, ősz fürtjei szanaszét tekeregtek az arca körül. Nem volt kétséges, hogy valódi boszorkány.

A tűz fénye megvilágította az üvegben lötyögő borostyánszínű folyadékot. Murok megbűvölve nézte.

– Rendben – mondta, és mohón az üveg után kapott. – Áll az alku!

Kamilla elégedetten elmosolyodott.

2. fejezet

Havonjáró

A fiú egyre kényelmetlenebbül érezte magát a szűkös folyosó éles kövekkel szabdaltsághoz préselődve. Látott már nemegyszer denevéreket, akik úgy aludtak, hogy közben fejfelé lefelé csüngtek a szikláról, de hát nem denevér ő, hanem egy hatéves fiú!

Mikor megy már el az a férfi?

Egy igazi szabotőr!

A fiú a gyomrában érezte az izgalmat, ahogy a tagbaszakadt férfi kifelé menet elhaladt alatta a sziklafolyosón. Még jobban az íves plafonhoz préselődött, meztelen ujjai rátapadtak a hideg kőre, miközben a távolodó széles hátát figyelte. Hú, az imént csak egy hajszálon múlt, hogy nem vették észre! A banyának nagyon éles a hallása, nem is hinné az ember!

– Na, gyere csak le onnan! – hallotta váratlanul, amint a férfi alakja eltűnt a folyosón túl, a hófűvészen. Megdermedt. Remélte, hogy talán félreérti, talán nem is neki címezték az iménti szavakat.

– Rólad beszélek, kölyök!

Nem tévedés. Már ott is áll az ajtóban a vénasszony, és egyenesen rá szegezi azt a különös, hideg fényű, boszorkányos pillantását.

– Mi a neved?

– Jávor – mondta kis szünet után duzzogva a fiú, és amikor látta, hogy ebből a helyzetből nincs menekvés, a gyakorlott sziklamászók ügyességével, célirányos mozdulatokkal lekúszott a sziklafolyosó falán. És már ott is állt gyanakvó arccal az asszony előtt. Kamilla szeme a fiú rongyos kék köpenyéről a csupaszból a lábfejeire siklott.

– Nocsak – mondta meglepetten. – Csak nem havonjáró vagy?! – Elgondolkodva méricskélte a hat hét esztendősnél aligha idősebb, sűrű szemű, sűrű hajú fiút.

– Azt mondják, az vagyok – felelte dacosan a fiú, akit saját bevallása szerint Jávornak hívtak.

– És ki mondja azt? – Kamilla összevont szemöldökkel töprengett. Hosszú idő óta nem látott már havonjárót a hegyen.

– A Völgyben mondták. Az inspirátorok.

– Úgy! Szóval a Völgyben élsz! – Kamilla hirtelen észbe kapott, karon ragadta a fiút, és behúzta a barlangba. – Gyere, ülj ide, a tűz mellé!

Aztán hirtelen rájött, hogy mit mondott, és elnevette magát.

– Miket is beszélek! Hiszen te sosem fázol, ugye?

– Nem szoktam – ismerte be a fiú, majd hozzátette. – De nagyon kíváncsi vagyok, milyen érzés lehet. Már mint fázni.

Érdeklődve pislogott körbe a kis barlangi lakban. A tűz meleg fénye némi otthonosságot csempészett a szürke sziklafalak közé. Az üstben gőzölgő gyógy-növényes főzet párája betöltötte a helyiséget. Jávor szinte fuldoklott.

Fél szemmel az asszonyt leste, aki most egy kan-nából valami sárgás színű folyadékot töltött egy nagy, fából faragott bögrébe. Már három napja figyeli a nőt, de ma hallotta először megszólalni. Eddig csak bóklászott a hegyen, növényeket gyűjtött, legfeljebb a nyulait hívogatta fura, cuppogó hangokkal. Jávor nem is hitte, hogy van ember, aki meglátogatná őt idefönt, ezen a minden szempontból mostoha környéken, csipkézett élű sziklák között a soha véget nem érő hófúvásban.

Jávor viszont újra és újra visszatért ide. Igazából a kisnyulak miatt. Amikor az asszony napkeltekor elment növényt gyűjteni, belopózott a huzatos sziklafolyosóra, valami eljegesedett, zúzmarás gyökérgumóval kicsalagatta a nyulakat a barlangból, és kis ideig önfeledten játszott velük. De nem mert sokáig időzni, mert a banya olykor csak rövid sétát tett a környéken, és hamar visszatért.

Kamilla várakozva figyelte a fiút, akinek sehogy sem akarózott belekortyolni a teába. Jávor az imént kihallgatott beszélgetés hatására egy pillanatra megrémült: talán neki is valami különös, baljós hatású főzetet ad ez a boszorkány? Mert biztos volt

benne, hogy csak az lehet. Boszorkány. Amíg nem beszélt a férfival, csak ártalmatlan, kicsit habókos hegyi füvesasszonynak vélte, de most már tudta, hogy gonosz célzattal is készít főzeteket, melyek mindenféle alattomos hatással bírnak.

Jávor úgy tett, mintha kortyolna a teából.

Kamilla bólintott, az asztalhoz lépett, és folytatta a növények aprítását. Közben félvállról odavetette.

– Szóval Kálmosékkal élsz a Völgyben?

– Igen – mondta vontatottan a fiú, és hirtelen fogalma sem volt, mennyit lenne célszerű elárulnia ennek a furfangos vénségnek.

– És mit keresel itt fönnp egyedül? – Az asszony próbált barátságos hangot megütni, mert megérezte a fiú bizalmatlanságát. És valami titkot sejtett: egy havonjáró, legyen akármilyen fiatal is, olyan különös jelenség manapság, hogy nem akart túlzott kíváncsisággal ajtóstul rontani a házba.

Jávor időközben elhatározásra jutott. A Völgybe biztosan nem fog visszamenni, tehát őszinte is lehet.

– Elszöktem – mondta. Arca megbántottság és harag keverékét tükrözte.

– Ühüm – motyogta az asszony, és várt.

– Nem akarok inspirátor lenni – közölte dacosan a fiú. – Merthogy nem is vagyok az. De ők kényszeríteni akarnak.

– Ó, az inspirátorok! – legyintett az asszony, és a hangsúlya eloszlatta Jávor utolsó ellenállását is.

– Ugye, milyen nagyon dilinyós népek? – kérdezte nekibátorodva.

A vénasszony vihogott.

– Dilinyósok. Ez a helyes kifejezés.

Most a fiú is nevetett vékony gyerekhangon. De a teát továbbra sem kóstolta meg.

– Miért nem iszol még, Jávorka? – kérdezte az asszony, és egy nagy ládában kezdett kotorászni, a barlang egyik homályos sarkában.

– Iszom – mondta Jávor, és kihasználva, hogy az asszony épp hátat fordít neki, bögréje tartalmát a tűzön bugyborékoló főzetbe lötytyintette.

Az üstből éles sistergés kísértében lilás színű gőz csapott fel. Kamilla megpördült a tengelye körül.

– Bolondnak nézel, kicsikém? – kérdezte, és a korábbi kedvességnek nyoma sem volt az arcán. Jávor rémülten húzta be a nyakát.

– Az az igazság, hogy nem szeretem a teát – hazudta. – Mindenfajta meleg folyadékot utálok.

– Miért szöktél el a Völgyből?

– Mert ott olyan ritkán van hó. Én pedig a havat szeretem. És nem akarok tanulni. Olyan bolond dolgokat tanulnak. Hogy hogyan kell inspirálni. Maga tudja, hogy mi az?

– Van róla valami sejtésem – vont vállat az asszony. – De tudod, engem is hidegen hagy.

– Hát épp ez az! Hogy engem meg nem hagynak hidegen. Levittek a meleg Völgybe. Ott élek már

több éve. Azt mesélték, hogy a csúcs közelében találtak rám, amikor egészen kicsi voltam. Mezítláb járkáltam a hóban.

– Hallottál már a havonjárókról? – kérdezte Kamilla. – Mert közéljük tartozol, ugye, tudod?

– Mondtak ilyeneket. De azt is mondták, hogy a havonjárók már elköltöztek a hegyről. És engem biztosan itt felejtettek. – Dühösen toppantott, meztelen lába élesen csattant a hideg sziklapadlón. – De ettől még nem muszáj inspirátornak lennem! Mert én nem akarok az lenni!

Kamilla a szeme sarkából figyelte a fiút. Nagyon fiatal, de megvan benne mindaz, ami egy valódi havonjárót jellemez. Hideg, szürke tekintet, szürke hajtincsek, és egyáltalán nem érzi a hideget. A tűz inkább riasztja, mint vonzza. Kamilla nem tudta, hogy mit gondoljon a felbukkanásáról. Ha a fiú kihallgatta mindazt, amit az imént Murokkal beszélt... veszélyes lehet. Másrészt viszont nem úgy néz ki, hogy vissza akarna térni a Völgybe. És neki igazán jól jönne némi segítség itt, a világ tetején.

Jávor is a gondolataiba merült. Mint az elmúlt napokban annyiszor, újra felidézte azt a fájdalmas emlékü beszélgetést a tanítójával, Iringóval. Iringó az elmúlt évek során jobbára türelmes volt hozzá, de mióta elmúlt hatéves, egyre többször kérte számon a viselkedését és a tanulás iránti lanyha elkötelezettségét.

– Szerencsésnek kellene érezned magad – magyarázta neki Iringó sokadszorra –, hogy itt élhetsz a Völgyben. És nagyszerű lehetőséget kaptál arra, hogy egyszer magad is inspirátorrá válj!

Jávor úgy vélte, hogy Iringó el sem bír képzelni annál nagyszerűbb dolgot az életben, mint hogy az ember hosszas kínlódások árán inspirátor legyen. Ő azonban másra vágyott. Álmában havas csúcsok között bóklászott, gleccsereken csúszkált, és ha valami igazán finom csemegére vágyott, letört egy szép, formás jégcsapot, amit jóízűen elropogtatott. Még a nyál is összefutott a szájában, szinte érezte az olvadó jég ízét.

– Nem akarok inspirátor lenni – mondta akkor Iringónak, mire a nőnek felszaladt a szemöldöke, és főtt ingerültséggel válaszolt.

– Hát ide figyelj, Jávor! Nemegyszer megvédtetek már az elmúlt években a mesterek előtt, amikor feltették nekem a kérdést, hogy vajon közénk tartozhatsz-e valaha is. Hiszen semmilyen hajlandóságot nem mutatsz a tanulásra! Akkor pedig mi keresnivalód van itt, a Völgyben?!

Jávor hallgatott, csupasz lábujjaival a fűszálakat tépdeste.

– De én azt mondtam nekik – folytatta Iringó –, hogy legyenek még egy kis türelemmel, hiszen fiatal vagy, és nehezen szokod meg az életet a Völgyben. Sőt, még azt is mondtam, hogy látom benned

a tehetséget, sőt, igen, az igyekezetet is! Hazudtam a kedvedért!

– Én nem kértem – nézett rá Jávor. – Úgyhogy ezért ne hibáztass engem!

Iringó most még idegesebbnek tűnt.

– Hogyan fogalmazzam meg, hogy megértsd? Ha továbbra is így folytatod, a mesterek útilaput kötnék a talpadra! Aki nem vállalja az inspirátorok életformáját, annak semmi keresnivalója a Völgyben – mondta. – Értesz engem, Jávor?

A fiú még sosem látta Iringót ennyire dühösnek és ingerültnek. Biztos, hogy nem is szereti, gondolta. Csak akkor tudná szeretni, ha mindenféle trükkös feladatokat oldana meg, és folyton valami fondorlatos dolgon törné a fejét. De így... Így, ahogy most van..., így nem szereti Iringó, sőt, a világon senki sem.

Kamilla szavai térítették vissza a révedezésből.

– Tessék, töltöttem neked egy másik bögre teát. Le is hűtöttem a kedvedért.

Jávor kényszeredetten nyúlt a csuporért. Remélte, a vénasszony nem vette észre, hogy könnyes a szeme.

Eközben odakint

Kedélyes hangulatban, épp a frissen sült lekváros buktát ettük jóízűen Rozika néni nappalijában, amikor kiderült, hogy Mihály nyert egy kétszemélyes luxushajóutat. A hír annyira sokkoló volt, hogy még a falat is a torkunkon akadt.

– Hogy mi?! – vinnyogta Mihály Rozi néni vonalas telefonjába, mely szerinte az ördögtől való tárlmány, de azért imádta használni, és nemegyszer csak úgy találomra felkapta, és gyanakodva fülelt, hátha talál benne valakit.

– Mit beszél?! Ki maga? – kicsit eltartotta magától a kagylót, és jól megnézte, mintha így közelebbi képet alkothatna a vonal túlsó végén tartózkodó beszélgetőpartneréről.

– Igen... ahogy mondja, Barlangi Mihály a nevem, de maga honnan ismer engem, és kicsoda egyáltalán?!

Ezen a ponton Rozika néni átvette Mihálytól a kagylót, és a jellegzetes stílusában (mely nem kevésbé volt idegőrlő, mint Mihály ellenséges modora) végeláthatatlan csicsérgésbe kezdett.

– Ne mondja, kedves! Hogy kicsoda? Az én Mihályom, hát persze, persze. Tudja, ő igazán nem úgy

gondolta... Remélem, nem vették zokon. És hogy... Micsoda?! Várjon kedves, le kell ülnöm... veszek néhány mély lélegzetet, így szokás, ugye? Mármint idegi sokk esetén... Vagy igyak egy kis vizet? Na, azt majd utána. Mondja csak tovább drágám, figyelek... Ő, jesszumpepi! Csak nem? És ilyen hamar? Hát, én nem is tudom, mit mondjak...

És így tovább és így tovább, végeláthatatlanul. Mihály dühösen grimaszolt, Noémi a varkocsa végét rágva koncentrált, és próbálta megfejteni, hogy mi zajlik éppen, mi meg Vincével elkezdtünk szedelőzködni, mert a bukta fogytán volt, és egy csomó házi volt másnapra feladva.

Akkor végre Rozi néni lerakta a telefont. Kérdőn bámultunk rá.

– Azonnal, drágáim – pihegte –, csak először iszom egy pohár vizet.

Ezt meg is tette, aztán a biztonság kedvéért még vett néhány mély lélegzetet is, abból baj nem lehet, és akkor végre belefogott a mondókájába.

– Mihály, te nyertél egy luxushajóutat! – közölte drámaian.

Vince füttyentett egyet, Noémi felvisített, hogy ez király, de Mihály csak ült ott, és a bozontos szemöldökét húzgálta rosszallóan.

– Az meg mi a jégverése? A hajót még értem, de a mi franc az a luxus?

Rozika elgondolkodott.

– A luxus? Hát az valami olyasmi, szívem, mint, mondjuk, a... a franciakrém a lekváros buktáéhoz viszonyítva. – Rozi néni igen elégedett volt a hasonlattal, részéről a kérdést le is zárta, de Mihály nem volt meggyőzve.

– Mi a sakálnyála az a franciakrém? – fordult hozzánk. – Most már végképp semmit sem értek.

– A luxushajó azt jelenti, hogy van rajta úszómedence – jelentette ki megfellebbezhetetlenül Vince, aki tavaly a Kanári-szigeteken nyaralt. – Úszómedence és koktélbár.

– Meg svédasztal – tette hozzá Noémi, akit eddig az evés tökéletesen hidegen hagyott.

– Ja, az is – tódította Vince. – Meg zenekar, meg mindenféle programok, és delfinshow.

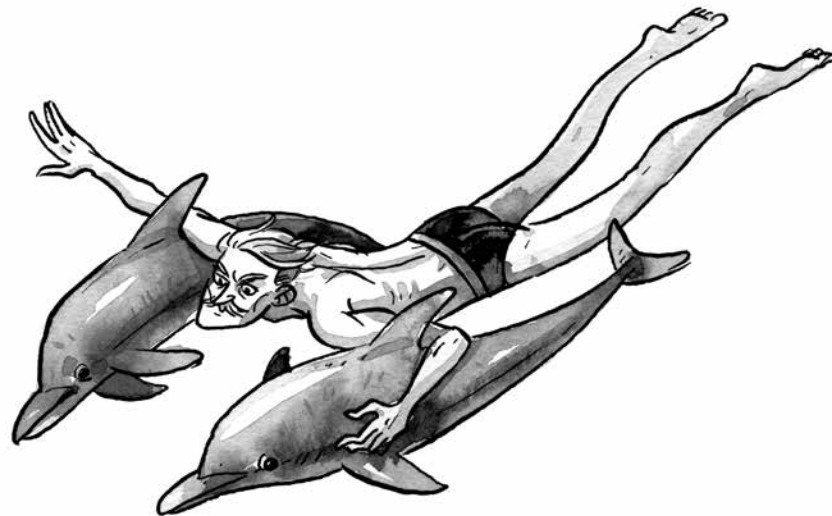
– Sőt, delfinekkal úszás a tengerben – ujjongott Noémi, mire a lelki szemeim előtt megjelent Mihály, aki önfeledten lubickol a tengerben egy delfin uszonyába kapaszkodva, és ez a kép annyira sokkoló volt, hogy félrenyeltem az utolsó falat lekváros buktát.

Rozika néni megpróbálta összefüggően elmondani a telefonban hallottakat.

– Arról van szó, Mihályom, hogy a tudtomon kívül levelet írtál abba az utazási magazinba, tudod.

– Közlendőm volt – horkant fel Mihály. – De nem küldtem be a keresztretjvényük megfejtését. Hanem jól megmondtam nekik a magamét! Hogy csálnak!

Rozika csitítólag a szerelme karjára tette a kezét.

– Várj csak, Mihályom, nem úgy van az! Ez a kedves hölgy, aki telefonált, na, ő a főszerkesztő. És azt mondta, hogy bár megfejtést nem küldtél be, de az újság szerkesztősége nagyra értékeli azt a rengeteg bölcs tanácsot, amit a leveledben adtál nekik, és igyekeznek megfogadni a kritikai észrevételeidet is...

– Mármint, hogy nem fognak többet csalni a nyertesek sorsolásakor?

– Igazán, Mihályom! – rótta meg szelíden Rozika néni. – Ugye, nem fogalmaztál túlságosan, hmm... kíméletlenül abban a bizonyos levélben?

– Őszintén, Rozália, őszintén fogalmaztam! Ez az én jelmondatom: az egyenesség, az őszinteség, az építő kritika!

– Nos, magam sem értem, hogyan, Mihály, de ezúttal célt ért az építő kritikád.

– Hát, hogyan ért volna! Jól megadtam nekik a magukét! Hogy a keresztretvényekben direkt eltolják a kockákat felülről meg átlósan, hogy ne is jöjjön ki értelmes megfejtés. De én észrevettem ám a turpisságot! Aztán a nyerevényeket meg maguk között osztják ki! De most jól bejodtek, mi?! – Mihály a kezét dörzsölte, a szeme diadalmámban csillogott. Vínccel meg Noémivel elképedve bámultuk.

– Nos, bárhog is volt, az a lényeg, Mihály, hogy a szerkesztőség az olvasói hűség és elkötelezettség jutalmául két fő számára helyet biztosít egy óceánjáró luxushajó fedélzetén. Ami pontosan két nap múlva indul valamelyik déltengeri kikötőből. Laszmini, vagy mi a szósz. Azt hiszem, ez a hajó neve lehet.

– Miii? – Noémi úgy ugrott fel, mint akit kígyó csípett meg. – El akarnak utazni? De hát, ki őrzi akkor a hógömböt?

– Majd ti őrzitek, drágáim – kacintott ránk Rozika, és a tükörbe sandított. Az volt az arcára írva, hogy az utazás előtt még egy frizuraigazítást is be kell iktatnia a programjába. Aztán hirtelen a homlokához kapott.

– Mihály, szükséged lesz egy fecskére!

– Mire??? – Mihály még mindig a győzelme felett morfondírozott hitetlenkedve, de most felkapta a fejét. – Rozália, eszedbe ne jusson! Tudod, menyire rühellem a szárnyas jószágokat!

– Minek a fecske, Rozika néni? – értetlenkedett Vince is. – Egy hajóútra...

Rozika néni kissé elpirult.

– Vagy manapság már nem így nevezik? Gondolom, haladni kell a korral. Úszódressz urak részére, ez lehet a neve, ha nem tévedek. Az az érzésem, hogy az én időmben valahogy egyszerűbben is el tudtuk mondani a dolgokat...

Noémi nem bírta tovább, kipukkadt belőle a röhögés. Az utóbbi napokban egyszer sem láttam ilyen vidámnak.

– Én szívesen őrzöm a hógömböt! – jelentette be.

– Nem ülhetsz itt egy hétig – ellenkezett Vince. – És a sulis?

– Majd betegnek tettettem magam – rántotta meg a vállát Noémi, és tudtam, hogyha valaki, akkor ő képes rá. Csupán be kellett indítania a legendás képzelőerejét, és hamarosan valódi tüneteket produkál, sőt, ha nem vigyáz, előbb-utóbb a fájdalmak is úrrá lesznek rajta.

– Csak nehogy tu...túlzásba vidd! – vigyorogtam.

Rozika csak fél füllel figyelt ránk. Már csomagolt.

– Ó, ez a mályvaszín ruha... Ezer éve nem viseltem. Ha jobban meggondolom, akár koktélsruhának is beillik, nem gondolod, szívem? – fordult Noémire. – Valami metró, vagy ilyesmi, tudod... Hogy mindig újra divatba jön a régi.

– Retró – dünnyögte Noémi, és kétkedve meredt a mályvaszín ruhára, melyet sárgára színeződött csipke díszített.

Rozika tovább pakolt a nagyszekrényben, és időnként egy-egy diadalmas kiáltás kíséretében előhúzott valamit. Például egy régi esernyőt, amiből itt-ott veszélyesen meredezett kifelé a fémváz.

– Nocsak, ez meg milyen tündéri napernyő. Biztos tűzni fog a nap a fedélzeten. Mihály, ne feledkezzünk meg az UV-védelemről!

– Hogy is feledkezhethnék meg róla, Rozi? Egyfolytában csak arra gondolok – morogta idegesen Mihály, aki a luxusutazásban kényelmes, jól kialakított nyugdíjas élete felborulását látta. – Különböző fogalmam sincs, miről beszélsz, asszony, de nem is vagyok rá kíváncsi.

Már a nyelvem hegyén volt, hogy Mihály bácsi helyett szívesen vállalkozom én arra a tengeri utazásra. Úgy alakult, hogy nemhogy óceánt, de még tengert sem láttam eddig soha. Aztán belém nyilallt a Rozi nénivel összezárva töltendő hét nap rémséges lehetősége, és inkább lakatot tettem a számra. Mondjuk, ez nem volt nehéz.

Noémi is fel volt villanyozva.

– Reggelenként csúnyán köhögök majd – ábrándozott –, és ha anyáék nem hisznek nekem, akkor kicsit sírok is, és visszaöklendezem a reggelit...

– Pfuj! – borzongott Vince. – Hagyd abba!

De Noémit nem lehetett leállítani.

– Aztán amikor a szüleim elmennek dolgozni, akkor átjövök, és figyelem a hógömböt. – Ezt úgy mondta, mint egy titkos ügynök. Szinte láttam magam előtt, ahogy egész nap kiguvadt szemmel bámulja a gömb köré szórt porcukrot.

– Be fogsz gyógyozni – mondtam.

– Dehogyan! Majd olvasgatok – hűtött le. – Vagy segítek Rozika néninek. Kitakarítok meg ilyesmi... Hogy valami hasznom is legyen. – Álszentül pislogott Rozika nénire. Tudtam, hogy kamuzik. Elég volt az iskolai padjára pillantani, hogy az ember hű képet alkothasson Noémi és a rend ellenséges viszonyáról.

Rozika is tiltakozott.

– Ugyan, drágám! Minek is takarítanál? Úgy hagyom majd itt a lakást, ahogy szoktam! Tisztán, takarosán. Te csak pihenjél, meg csináld a házi feladatokat!

– Jó – mondta Noémi engedelmesen, és virult a feje. Szerintem azt remélte, hogy Jácint majd pont ezen a héten jön ki a hógömbből, és ő lesz az, aki először észreveszi.

– És mi lesz éjszakánként? – kérdezte kétkedve Vince.

– Majd azt mondom, hogy egy-két napig egy barátnőmnél alszom – mondta durcásan Noémi.

– Betegen? – kérdeztem.

Noémi duzzogva hallgatott. Rozika pakolt, Mihály elővette a világotlaszt, feltette az olvasószemüvegét, amit a múlt héten csináltatott, és körülményes bön-gészésbe kezdett. Közben magában dörögött.

– Addig jó, amíg biztos talaj van az ember lába alatt. Én a hegyhez vagyok szokva... Miért is kéne nekem vízre szállnom? Lakjak egy vízen úszó do-bozban? Biztos imbolyog majd... ördögtől való ta-lálmány... Még hogy delfinek! Meg fecskék! – Dühö-sen szipogott. – Akkor voltam bolond, mikor segítõ szándékkal levelet írtam ennek az ostoba népség-nek! Még hogy hajóút! Elment az eszük ezeknek?

Vincével már a cipõnket húztuk. Noémi álmodoz-va ült a fotelben, és azon agyalt, hogyan fogja az éj-szakai őrséget megoldani. Szeme fürkészve villant rám és Vincére. Sietve búcsúztunk Rozi nénitõl, ígérvé, hogy az utazás elõtt még beugrunk.

Ám fölösleges volt ez a nagyszabású szervezés.

Másnap éjjel ugyanis valaki kicsusszant a hógömb apró nyílásán, egyenesen bele a pihe-puha, szállin-gózó porcukorba.

De errõl majd késõbb.

4. fejezet

Márkus nagy napja

A Völgy legimpozánsabb épületének egyik üresen kongó folyosóján Márkus reszketve állt Kálmos mester szobájának díszes indákkal faragott ajtaját bámulva. Nem volt kedve bemenni. Nemsokára, amikor kilép ezen az ajtón, gondolta, talán vala-mi borzalmas küldetés súlya nyomja majd a vállát. Hiszen tudta jól: õ a következõ. A rangidõs.

A Völgyben egy ideje szárnyra kaptak mindenféle pletykák, melyek szerint Jácintnak már illett volna megérkeznie. A küldetéséhez rendelt holdfázis rég elmúlt, és még ha utána egy darabig odakint tar-tózkodott is, nem húzhatja a végtelenségig a haza-térést.

Hacsak nem történt vele valami.

Vele vagy a hegyvel. Errõl is pusbognak valami õrült történetet.

A mesterek gondterhelt képpel járnak-kelnek, a Völgy bejáratánál megkettõzték az őrséget, sõt az a hír járja, hogy a barlangot őrzõ Mihályt is levál-tották végre. De Mihály, bárhogy is várták a kíván-csiskodók, nem jelent meg a Völgyben. A vén Dohos valamit motyogott arról, hogy Mihály elkísérte

Jácintot a küldetésre, de ez lehetetlenség! A küldetésre magányosan mennek az inspirátorok, ezt mindenki tudja!

Ráadásul a kiskölyöknek is nyoma veszett. Igaz, Márkus nem sokat sajnálkozott miatta. És talán más sem. Jávor úgy tartozott hozzá a Völgy mindennapjaihoz, mint valami kedves, ám engedetlen kölyök-kutya. Ott volt, megszokták, hol itt bukkant fel, hol ott, de senki nem vette túlságosan komolyan. A mesterek egy része kezdettől fogva ellenezte, hogy befogadják, hiszen csak a vak nem látta, mennyire nem érdekli az inspirátori munka. Legtöbbször a sziklákön mászkált, és alig várta a hideg hónapokat, olyankor a hegytetőről lezúduló hóban hempergett naphosszat. Csakis ekkor látszott jókedvűnek. De most neki is nyoma veszett.

Iringó persze komoran járkál fel-alá, mióta a pártfogoltja eltűnt. Márkus szerint azonban kár is rá több szót vesztegetni. Jávor havonjáró, és az ilyenekből sosem lesz inspirátor. A nagydarab fiú egy pillanatra elmerengett azon, hogy ha más helyre születik, talán neki sem kellene ezt a gyűlöletes munkát végeznie. Ez az olyasféléknek való, mint amilyen Jácint, gondolta megvetően.

Márkus tovább bámulta Kálmos ajtajának súlyos, ciradás kovácsoltvas kilincset, és a menekülés lehetőségén töprengett. Ám ekkor halk, sietős léptek visszhangja ütötte meg a fülét. Összerezzen.

A folyosó végéről Iringó közeledett. Sötét haja repkedett körülötte, az arca fáradt és nyúzott volt, a szeme karikás.

– Mi van, Márkus? Miért nem mész be? – kérdezte, majd lenyomta a kilincset.

Márkus még csak néhányszor járt ebben a szobában, de mindig lenyűgözte az az ódon hangulat, amit a helyiség árasztott. Több száz, ha nem több ezer éve koptatta már a nagymesterek lába ezt a sziklapadlót. És a sarokban méltóságteljes mozdulatlanságban ott pihent a Fejlődés Kereke, melynek egymás mögé illesztett tárcsái végtelen változatoságban jósolták meg a fejlődés következő, lehetséges állomását az emberiség történetében. A kerek lapokon a kövecske csiszolt darabkái ragyogtak, tucatnyi árnyalatra bontva a gyertyák arany fényét. Márkus szeme szinte káprázott.

– Gyertek csak, gyertek! – Kálmos hangja fáradtnak és gondterheltnek tűnt. – Foglaljatok helyet!

Márkus kényszeredetten ült le egy hatalmas karosszék szélére. Vaskos karját védekezőn fonta keresztbe a mellkasán. A szíve hevesen kalapált. Most! Most mindjárt kiderül, milyen örült küldetést szán neki a nagymester. És Iringó... vajon miért van itt? Azt beszélik, hogy az utóbbi időben ő lett Kálmos legfőbb bizalmasa. Völgy-szerte azt pusmogják, hogy a meseterek egy része lázong is emiatt. De vannak, akik nyíltan kiállnak mellette, mondván,

hogy ő az egyik legtehetségesebb inspirátor, mióta a Völgy a világ. De vajon milyen titkos küldetés lehet az, amelyet Kálmos Iringó jelenlétében oszt meg vele?

A fiú egyre jobban feszengett. Kálmos észrevette.

– Mi a baj, Márkus fiam?

– Semmi, nagymester! – Márkus összepréselte a száját, és kicsit kihúzta magát. Ennyire látszik rajta a rettegés? Hirtelen elöntötte a szégyen.

– Különleges feladat miatt hívtalak most ide, Márkus. A szó szoros értelmében nem is nevezném küldetések, hiszen nem pörgettük meg a kereket. De a veszélyek miatt mégis úgy érzem, hogy ez a feladat bőven felér egy küldetéssel.

Kálmos szeme Iringóra siklott, ő pedig merev arc-cal bólintott.

– Két feladatot bízok most rád, Márkus – mondta Kálmos mester. – Az egyik Jácinttal kapcsolatos. Meg kell őt találnod. Nagyon aggódom érte. Számításaim szerint már jó pár nappal ezelőtt meg kellett volna érkeznie.

– De hát hol keressem? – Márkusból kétségbeesett hangszállal szakadt ki a kérdés. Ez lenne a feladata? Kajtasson a legnagyobb ellensége – na, jó, ellenfele – után?

Ám ami ezek után következett, vagyis a második feladat, talán még ennél is rosszabb volt. Iringó átvette a szót, és egy különös, hihetetlen történetet

mesélt el Márkusnak arról, hogy a hegyet külvilágbeli gazfickók valószínűleg üvegbúrába zárták. És hogy Jácintnak ki kellett jutnia ebből a búrából, majd mindezen megpróbáltatások után végre kellett hajtania a küldetését. És ha ez még nem lenne elég – magyarázta tovább Iringó a tátott szájjal bámuló Márkusnak –, bizonyos kétes hitelességű forrásokból az az információ érkezett, hogy a hegy egészen apróra lett zsugorítva a rajta élők népekkel együtt.

Iringó azt is elmondta, hogy ez az információ egy Rozália nevű habókos, idős asszonytól, Mihály szerelmétől származott. Beszélt továbbá néhány állítólagos külvilágbeli gyerekről, akik jártak a Pantherán, és tanúi, sőt elszenvedői voltak a kicsinyítésnek is. Végül ezek a gyerekek visszajutottak az otthonukba, Rozália és Mihály viszont csak később, Jácintot kísérve és támogatva vágtak neki a külvilágnak. Azóta pedig semmit nem tudni róluk.

– A második feladatod tehát – összegezte Kálmos –, hogy juss ki ebből az állítólagos üvegbúrából, és keresd meg ezeket az embereket! Akár tetszik ez nekünk, akár nem, sajnos a segítségükre szorulunk, hiszen ők ismerik azt a különös gépet, ami visszaállíthatja a hegy méretét. – A mester nagyot sóhajtott, aztán folytatta.

– Gyanítom, hogyha az az asszony, Rozália, hazatért az otthonába, talán Mihály is vele maradt, hiszen... khm... hogy is mondjam, tudod, Márkus, ők

egy párt alkotnak. Szóval nem lepne meg, ha Mihályt nem látnánk többé! Jácintnak viszont akkor is vissza kellett volna már térnie! És ez borzasztóan aggaszt engem!

Kálmos szünetet tartott, majd szelíden megkérdezte:

– Tehát érted a rád bízott feladatokat, fiam?

Márkus hosszú szünet után bírt csak megszólalni:

– Ez... ez az egész... ez tényleg igaz?

– Semmiben sem lehetünk biztosak, Márkus – sóhajtott Kálmos. – Neked kell kiderítened.

– Miért pont nekem? – pattant föl Márkus, és már meg sem próbálta leplezni a kétségbeesését. – A vesztembe küld, nagymester? De hát mit vétetem?

Iringó és Kálmos gyors pillantást váltottak. Iringó kérdően felhúzta a szemöldökét, de Kálmos szigorú arccal, alig észrevehetően megrázta a fejét.

– Senki nem akar a vesztedbe küldeni, Márkus – mondta szelíd szigorral. – De te vagy a rangidős, és népünk hagyományai megkövetelik, hogy szem előtt tartsuk a születési sorrendet, amikor valakit kiküldünk a világba.

Márkus arcán ravasz-kás mosoly villant.

– Csakhogy a születési sorrendet meg is lehet ám hamisítani...

Kálmos és Iringó egyszerre kapták fel a fejüket.

– Mit beszélsz, fiam?

Márkus szűrő rémületet érzett, agya lázasan dolgozott, de a következő pillanatban már szinte élvezte szavai elsöprő hatását.

– Á, semmi – mondta tettetett rémülettel. Agyában ravasz terv fogant.

– Márkus, ha elkezdted, most már mondd végig! Ha valamilyen komoly szabályszegés jutott a tudomásodra, kötelességed elmondani! – hajolt közelebb hozzá Kálmos. – Érted, fiam?

– Csak... csak...

– Csak mi?!

– Csak Jácint...

– Mi van Jácinttal? – Kálmos hangja vészjóslóan csengett. Márkus kezdte megbánni, hogy belekezdett. Lehet, hogy mégsem volt olyan jó ötlet.

– Lehet, hogy Jácint szórakozott a dátumokkal – nyögte. – Talán meg... meghamisította őket.

– Ugyan miért tett volna ilyet? – csattant fel Iringó.

– Hát... hogy befolyásolja, mikor ki menjen küldetésre – Márkus hangja halk volt, és remegett.

– Ezek nagyon súlyos vádak, fiam – dőlt hátra Kálmos a karosszékekben. Homlokán gondterhelten ráncok futottak végig. – Bizonyítani is tudod, amit állítasz?

– Nem tudom – hadarta Márkus. – És lehet, hogy nem is tett ilyet. Én sosem láttam a papírokat. Csak azt tudom, hogy pár nappal idősebb vagyok Jácintnál, mégis ő ment a küldetésre. Azt már csak tudom, hogy mikor születtem... – A végére sikerült méltatlankodó hangot megütnie.

A mester és Iringó újra sokatmondó pillantást váltottak.

– Ha jól értem – dünnyögte Kálmos a szakállát simogatva –, azt állítod, hogy Jácint dátumot hamisított az Irományok Házában a születési okmányokon csak azért, hogy ő mehessen a küldetésre.

Márkus belül valami óvatos ujjongásfélét érzett. Talán mégis sikerül a terve! Kálmos rendkívül dühösnek látszik. Iringó nemkülönben.

– Én csak annyit tudok – mondta ártatlan tekintettel –, hogy idősebb vagyok Jácintnál.

– Utánanéznék – bólított komoran Kálmos.

Márkus várt. Abban reménykedett, hogy talán sikerült kellőképp elbizonytalanítania a mestert. Ha kitörne a botrány a dátumok körül, akkor talán újra akarják majd ellenőrizni az irományokat, és lehet, hogy nyer egy kis időt. Vagy eléri, hogy egy tapasztaltabb, idősebb inspirátort küldjenek ki ezekben a különös, veszélyes időkben.

Igazán semmi kedve nem volt küldetésre menni. Márkusban soha nem lobogott olyan erős tűz az inspirátori munka iránt, mint némely társában, akik kezüket-lábukat törték, hogy mihamarabb teljesítsék a vizsgakövetelményeket. Márkus a testi erejében bízott, és egy kis ravaszágért sem kellett a szomszédba mennie. Ám az a fajta ügyes és finom befolyásolási képesség és diplomáciai érzék, ami csak az igazán jó inspirátorok jellemzője, Márkusból hiányzott. Ő maga ezt sosem élte meg súlyos veszteséggé, noha a tanítói évek óta próbálták rávenni, hogy finomítsa a stílusán. De Márkus a szíve mélyén megvetette ezt a munkát. Ezerszer szívesebben hagyatkozott az izmaira, mint a trükkös gondolkodásra.

Iringó az ablakból bámult lefelé a völgy mélybe vesző szikláira. A gondolatai most nem Jácint körül jártak. A mester hangja térítette magához.

– Márkus, nem tudom, hogy amit mondasz, az lehetséges-e, de mindenképp utánanéznünk. Ha igazat beszéltél, és Jácint hozzányúlt az irományokhoz, az nagyon súlyos vétség. Ha előkerül, felelnie kell majd a tettéért. És nem kis büntetés vár rá.

Márkus lehajtotta a fejét, hogy elrejtse az arcán átfutó vigyort. Mindenki ismerte Kálmos szigorú természetét. Hiszen a vén Mihályt is évszázadok hosszú sorára száműzte a barlanghoz, amikor az megszegte az inspirátorok egyik alaptörvényét. Talán Jácintra is ez a sors vár. Majd rostokolhat magában a barlangnál az idők végezetéig az a felfűjt hólyag!

Csak valahogy tisztára kéne még mosnia magát.

– Kérem – mondta, és némi ijedtséget erőltetett az arcára. – Kérem, nagymester, én igazából nem tudom elhinni, hogy tényleg Jácint szórakozott a papírokkal. Mit fog szólni, ha a fülébe jut, hogy ilyesmit mondtam? Hiszen nem is állítottam biztosan... Lehet, hogy nem is ő tette... És az is lehet, hogy csak valami tévedés volt, elírás vagy ilyesmi. Én csak annyit mondtam, hogy emlékezetem szerint pár nappal idősebb vagyok nála, mégis ő kapta a legutolsó küldetést.

– Ettől nem kell tartanod, Márkus – fordult hátra Iringó. – Nem fogjuk nagydobra verni, honnan szereztük az értesülést. Egyelőre ellenőrizzük a papírokat, hogy kiderüljön, egyáltalán megtörtént-e, amit állítasz.

– De Jácint...

– Ha Jácint vétkes, akkor felelni fog a tettéért. De – a mester szeme most furcsa kétértelműséggel villant Márkusra – ha a jó híredet félted, megnyugodhatsz, fiam. Nem említjük meg a nevedet az ügy kapcsán.

– Köszönöm, nagymester – dűnnyögte Márkus. Tényleg megkönnyebbült. Most már csak az lenne jó, ha a vészjósló helyzet miatt a mester módosítana a tervén, és valami tapasztaltabb emberre bízna Jácint meg a többiek felkutatását. Márkus magában fohászkozott a Völgy Szelleméhez, hogy térítse jobb belátásra a nagymestert.

– És most – emelkedett föl Kálmos, majd a díszesen faragott, nehéz, kétajtós szekrényhez lépett – ismeretemet a feladatodat, Márkus. Mert csalás és hamisítás ide vagy oda, válságos és nehéz időket élünk. De egyelőre tartjuk magunkat ahhoz a születési sorrendhez, amit ismerünk. A soron következő feladat tehát a tiéd, fiam. Nem küldetés ez a szó szoros értelmében, inkább felderítés és üzenetátadás. Egy bátor és merész fiatalemberre van most szükségünk. És te leszel az, fiam! Válassz egy jelvényt!

Márkusból úgy szaladt ki a levegő, mint egy kipukkasztott gumilabdából.

5. fejezet

Egy nehéz gyermekkor (rövid kitérő)

Márkus soha nem akart inspirátor lenni. Az apja kényszerítette, aki őrző volt, és egész életében a hegy lábánál járőrözött, meg járta az erdőket, és párduclidércekre vadászott. Ő mondta Márkusnak, hogy az igazi munka, az igazi dicsőség mindig az inspirátoroké, és bárki bármit mond, azokat sokkal inkább elismerik, mint az őrzőket.

Márkus próbált ugyan tiltakozni, mondván, hogy az őrzők sokkal komolyabb harci és felderítő képzetben részesülnek, és ez az, ami őt igazán érdekli, nem pedig holmi inspirálás, manipulálgatás, de az apja hatalmas tenyerével rácsapott az asztalra, és azt dörmögte:

– Ne ellenkezz velem, fiam, mert megbánod! Azt akarom, hogy többre vidd, mint én! Azt akarom, hogy nevet és rangot szerezz magadnak!

Később a falubeli gyerekeknek Márkus már úgy adta elő az egészet, miszerint minden vágya, hogy inspirátor legyen. A kisebbek tátott szájjal hallgatták a dicsekvését, szemükben nem titkolt irigység csillogott.

– És miket kell majd csinálnod, Márkus? – kérdezte egy maszatos arcú kislány.

– Küldetésekre megyek – jelentette ki akkor, nyolc évének minden magabiztosságával. – És addig meszterkedek meg ügyeskedek, amíg a hegyen túli emberek azt nem csinálják, amit én akarok.

– Azt nem te akarod – szögezte le egy nagybácska fiú. – Azt neked is megmondják, hogy mit kell végrehajtatnod velük. Vastag könyvekben van leírva, és valami kereket is pörgetnek hozzá.

– Igen, én is hallottam, hogy valami kerékkel forgatják ki...

– Az a Fejlődés Kereke, ezt sem tudod?!

– Igen, de az mégiscsak rám van bízva, hogyan végzem el a feladatot – vágott vissza Márkus. – Bármit megtehetek, ami csak eszembe jut. Bármit!

– Hű, tényleg? – csodálkozott néhány falubeli kölyök, és rögvest elhatározták, hogy ha megnőnek, hétévesen ők is inspirátorok lesznek.

– Nem úgy megy az! – reccsent rájuk fölényesen Márkus. – Az is kell, hogy kiválasszanak!

Minden évben megjelent ugyanis a faluban egykét hosszú köpenyes, szakállas idegen a Völgy sziklavárosából. Útjuk célja az volt, hogy megtalálják azokat a gyerekeket, akiket magukkal vihetnek a Völgybe, és akik hosszú képzés után a jövő inspirátorai, őrzői, tanítói lesznek. A hegy lábánál elszórva

heverő falvakból minden évben csak négy-öt ifjonc kerülhetett be a Völgy zárt szikláinak közé. Nagy dicsőségnek számított, ha kiválasztották az embert.

– És te nem akartál inkább őrző lenni? Azoknak sokkal jobb kardjuk van, meg erősebbek is! – A Samu nevű fiú épp Márkus elevenébe talált ezzel a kérdéssel.

– Nem, egyáltalán nem – morogta Márkus. – Az inspirátorok a legnagyobb urak. A többiek mind őket szolgálják.

– Apám azt mondta, hogy idén túl sok őrzőt találtak. Már mint olyan fiúkat, akik erősek, de nem elég okosak – pletykált egy nagyobbacska vézna lány, Sári. – A szomszéd faluból valami Jácint lesz

még inspirátor, de rajta kívül csak őrzőnek alkalmas fiúkat és lányokat találtak. Szóval Márkus azért lesz inspirátor, mert nincsen jobb.

– Hallgass! – ordított rá Márkus, és már lendítette a karját. Sári nevetve felugrott egy vastag kőkerítés tetejére, és csúfondárosan nevetett:

– Márkus úr, a nagy inspirátor! – hajbókolt. – Ó, nagy uram, mondd csak, az agyad helyén is izom van-e, vagy hordasz ott mást is?

Márkus feje vörös volt a dühtől, de eszébe jutott apja intelme:

– Ne járjon el túl gyorsan a kezed, fiam! Ha a mesterek észreveszik, hogy milyen indulatos vagy, a végén még itt hagynak nekem!

Így történt, hogy Márkus végül két szakállas, szelíd tekintetű mester kíséretében megérkezett a Völgybe, és megkezdte a képzést az újoncokkal: Jácinttal és három másik fiúval, akik valóban meglehetősen erősnek és bátornak tündek.

De nem erősebbnek, mint ő.

Márkus ezt már az első éjszakán bebizonyította, amikor a közös hálóteremben mind a hármat jól elagyabugyálta. De jól is tette. Hogy mertek kötözködni vele?

– Hé, mit csinálsz? – kiabált az ágya szélén ülve a Jácint nevű, világosbarna hajú fiú, a másik új inspirátornövendék. – Hagyd ezt abba!

– Te is kérsz egyet? – mordult rá Márkus, és Jácint orra alá dugta az öklét. – Sértegettek, és én nem szoktam annyiban hagyni!

– Nem is sértegettünk – törölgette a vérző orrát az egyik fiú. – Csak annyit mondtunk, hogy mi vagyunk az erősebbek, ezért leszünk őrzők.

– De nem vagytok erősebbek! – dühöngött Márkus, és félt, hogy újra nekimegy a társának. Jácint felállt és elkapta a karját.

– Hé, nyugi! Tök mindegy, nem? Nekünk nem egymás ellen kell harcolnunk! És téged is megtanítanak majd vívni, meg ilyesmi... attól, hogy nem vagy őrző...

Márkus jól megnézte magának ezt a Jácintot. Mit parancsolgat ez itt neki?!

– Ereszd el a karomat! Vagy te is akarsz egyet?

Jácint eleresztette, és továbbra is nyugodtan nézett rá. Márkus nem volt biztos benne, nem villog-e a szemében némi gúny.

Aztán lefeküdtek, és másnap senki nem tett említést a tanáraiknak erről az incidensről. De a három őrzőtanítvány többé nem kötekedett Márkussal, Jácint pedig hamarosan talált magának néhány barátot az egy-két évvel idősebb tanítványok között. Így neki meg Márkusnak nem sok közük volt egymáshoz azon túl, hogy néha egymás mellett ültek az oktatáson, vagy olykor egy-egy közös feladatot kaptak valamelyik nevelőjüktől.

Márkus nem is tudta, mikor gyűlölte meg annyira Jácintot. Talán amikor látta, mennyivel sikeresebb, mint ő, hogy mennyivel több ügyes trükköt tud kitálatni? Vagy azért utálta, mert több barátja volt? Sőt, a lányok, ha elmentek mellette, vihogtak és puszogtak, míg Márkusnak legfeljebb csak egy-két lesajnáló

pillantás jutott? Bárhogy is volt, mire a képzésük véget ért, Márkus szívből gyűlölte Jácintot, Jácint pedig az esetek nagy részében ezt észre sem vette, vagy ha igen, hát akkor sem törődött vele sokat.

Márkus nehezen vallotta be magának, de szinte felujjongott, amikor rájött, hogy Jácint nemrégiben valami nagy-nagy gazemberséget követett el. Mégpedig ellene!

Egy ideig csak gyanakodott, később már egészen biztos volt abban, hogy Jácint valamit csinált a papírokkal az Irományok Házában. Valamit átírt, hogy ő mehessen arra a nehéz küldetésre, amiről mostanában annyit puszogtak a Völgyben. Hogy sorsfordító meg világraszóló, ilyesmi.

Márkus, ha meg nem is szerette az inspirátor mesterséget a tanulás éve alatt, de annyi becsvágy azért összegyűlt benne, hogy érezze, egy sikeres küldetés valóban hatalmas elismerést és tiszteletet szerez az inspirátornak. És úgy érezte, hogy van néhány dolog, amiben igenis kiemelkedő. A mesterei is dicsérték a gyors és határozott cselekvőképességét, és azt, hogy nem ijed meg a nehezebb feladatoktól sem, bár azt időről időre a szemére vetették, hogy először cselekszik, és csak utána gondolkodik.

Senki nem tökéletes, na.

Mire Márkus túlesett a képzésen, egyenlő arányban dolgozott benne a becsvágy és a megvetés az inspirátori munkával kapcsolatban. Az volt a terve,

hogy az elején letud egy-két nehéz ügyet, aztán, ha szerencséje van, békén hagyják, és majd valami irányítói szerepet kaphat a Völgyben. Küldetésre meg csak menjen a többi trükkös fajankó. Például Jácint. Őt meg hagyja mindenki békén!

Márkus várta is, nem is az első küldetését, és olyan gyorsan túl akart lenni rajta, ahogy csak tud. Ha sikerül, talán az apja is megnyugszik, a mesterek meg rugalmasabbak lesznek, ha közli velük, hogy nincs igazán kedve föl-le futkározni a hegyről. Bizonyára találnának valami méltóbb feladatot a számára.

És akkor... Akkor jön Jácint, és ezt az igazi, kincset érő, óriási kihívást jelentő küldetést lecsapja a kezéről.

Először dühöngött. Aztán, bár nehezen vallotta be magának, némi megkönnyebbülést érzett, hogy nem neki kell valami bonyolult és ostoba feladatot megoldania. És végül... végül jött egy kósza gondolat, mert először tényleg csak kósza gondolat volt. És napok, hetek alatt érett meggyőződéssé: ez a tudás még jó lesz valamire!

Márkus rájött, hogy Jácint a markában van. A fölényes, gunyoros és népszerű, nagyszájú és beképzelt Jácint olyat tett, ami a Völgyben főbenjáró bűnnek számít. És csak ő, Márkus tud róla.

Onnantól féltve őrizte a titkát. Bár amikor Jácint indulás előtti éjszaka beosont a szobájába, és

bocsánatot kért tőle, majdnem romba dőlt a szép terve. De sikerült úgy játszania, úgy kevernie a kártyát, hogy Jácint ne tárja a mesterek elé a bűnét, ő pedig tartogathassa a titkot, várva a megfelelő pillanatra, amikor minden sérelemért bosszút állhat.

De azt álmában sem gondolta, hogy valami baljós eseménysor keresztbe húzza a számításait! Valami történt a hegyel, és talán Jácinttal is, és neki kell kideríteni, mi lapul e különös események hátterében.

Pont neki, akit ez az egész szinte teljesen hidegen hagy.

Márkus hatalmasat sóhajtott, és hátizsákostul kipréselte magát a Völgy keskeny kapuján, a Szürke Macska tőzszomszédságában. Ormótlan bakancsa alatt csikorgott a sziklatörmelék, ahogy lefelé vette útját a hegyről, hogy felkutassa esküdt ellenségét, na meg azt az örült vénembert.

Arra pedig álmában sem számított, micsoda zűrzavaros helyzet kellős közepén találja majd magát néhány rövid órán belül.

6. fejezet
Fogságban

Jácint egy kis ablaknyílás rozsdás vasrácsai közül pislogott ki a külvilágba, ám egy kiszáradt, sűrű, tövises bokron kívül az égvilágon semmit nem látott.

Fogoly volt.

Még hozzá – micsoda borzalom! – a Töviserdő foglya. A szabotőrök szörnyű cselének áldozata.

Két napja raboskodott itt, ebben a vastag kőfalú, koszos és bűdös helyiségben, ahova egyszer belöktek neki valami szikkadt kenyeret ugyan, de Jácint hozzá sem nyúlt. Gondolkodott.

Legnyomasztóbb gondolata a helyzet értelmetlensége volt. Csak nézett maga elé bután.

Mióta az eszébe jutott, sőt, mióta a krónikák a hegy hosszú és viharos történetére visszanyúlnak, az inspirátorok és a szabotőrök soha nem emeltek kezét egymásra. Na, jó, ez talán így túlzás, hiszen ha a hegyi utakat, rejtett ösvényeket járva véletlenül összeakadtak, bizonyára előfordult itt-ott némi csetepaté. De valójában inkább kerülték egymást. A kémkedésen kívül nem szívesen közelítették meg az ellenség táborát, és ha ellenségek voltak is, az csak céljaikat – a fejlődés elősegítését vagy épp

akadályozását – érintette, de soha nem fordultak egymás ellen.

Jácint nem és nem értette.

Vajon mi történt abban a néhány hétben, amíg nem tartózkodott a hegyen?

Ha volt is benne félelem, valahogy elrejtette magában, és helyette iszonyatos erővel tört fel belőle a szándék, hogy bármi módon is információt szerezzen. De csak a vészjósló csend veszi körül, meg a kívülről beszűrődő madárcsicsergés. A tövispintyek motoznak a bokor ágai között, mert egyedül csak

ők képesek fészket építeni ezeken a barátságtalan, szúrós gallyakon. Ám őket hiába is faggatná.

Jácint újra felidézte magában az elmúlt néhány nap eseményeit. Kezdve onnan, hogy elbúcsúztak Rozikától meg Noémiéktől, aztán következett a lekicsinyítés, és őt meg Aurát az Adrienn nevű nő lakására vitték abban a gyufásdobozban. Aura olyan szemtelenül csevegett, mintha a vérlázító árulása meg sem történt volna. Az akaritot és Eszes Bátort ugyan nem említette, de arra azért volt gondja, hogy Noémire sürgősen egy-két megjegyzést tegyen.

– Milyen fura lány ez a Noémi, nem gondolod, Jácint?

– Fura?

– Már mint olyan mufurc. Szóval egy pukkancs.

– Szerintem egész normális.

– Ó, szóval szerinted az. Hát... nem te töltöttél vele kettesben hosszabb időt. – Aura itt arra célzott, amikor egy egész délutánon keresztül Kloé után kutattak Noémivel a város iskoláiban.

– Miért? Mi baj van vele? – Jácint igyekezett úgy tenni, mintha kicsit sem érdekelné a dolog. Amúgy meg ez részben igaz is volt. Valahogy igyekezett nem nagyon gondolni Noémire.

– Hát, tényleg nagyon fura, ha engem kérdezel – mondta Aura egy rézvörös hajfürtöt csavargatva. – Szerintem egy kicsit bolond.

Jácint meghökkent. Noémi bolond lenne? Ő észre sem vette. De Aura tovább magyarázott.

– Ne érts félre, én nagyon megkedveltem, mert tudod, én kedvelem a fura embereket. Szórakoztatnak. Csak néha megijedtem tőle egy kicsit.

– De miért?

– Á... hagyjuk! Nem szép dolog így kibeszélni valakit – zárta le a témát Aura, és Jácint nem firtatta tovább a kérdést. Csupán egy kényelmetlen kis érzés maradt benne Aura szavai nyomán.

Ez a beszélgetés egyébként még a gyufásdobozban zajlott. De aztán megérkeztek Adrienn lakására, és gondos kezek a hógömbön lévő nyíláshoz illesztették a dobozt. Aura és Jácint egymást húzva-vonva nagy erőfeszítéssel átkapaszkodtak a doboz papírperején, átléptek a kis üveglapon, és a következő pillanatban már a Panthera lábánál elterülő, hullámzó fűtengerben álltak. Egy percig megilletődötten hallgattak. Nem mondták ki, de érezték, hogy jó újra otthon, az égbe nyúló sötét sziklák tövében. Még ha az egész hegy nem nagyobb is, mint egy gyerekjáték.

És aztán elindultak. Tudták, hogy egy darabig ugyanarra visz az útjuk, aztán a Lidércapunál majd Aura a jobb oldali ösvényre fordul, Jácint pedig még egy darabig felfelé tart, hogy aztán a Szürke Macskát elérve megkezdje ereszkedését a titkos folyosón keresztül a Völgybe.

Nem sokat beszéltek. Mindketten el voltak foglalva azzal, hogy újra és újra megformálták-alakították magukban a történetet, amit majd a mesterük elé tárnak. Jácint úgy vélte, hogy az egész annyira különös és hihetetlen, hogy Kálmos aligha fog hinni neki. De hát az üvegbúráról bárki meggyőződhet. Talán már ki is küldött a mester néhány felderítőt, hogy igazolják a tényt. Na, de a többi...

Jácint nagyot sóhajtott, de aztán a büszkeség jóleső hulláma járta át. A küldetés sikeres volt, a kövecskét, vagy ahogy odakint nevezik, az akaritot felfedezték. Eszes Bátor bekapta a horgot, és elindult a kísérletezés és kutatómunka rögzös, hosszú évekig, évtizedekig tartó útján... Hol vannak már a számítógépes játékok az egyre nehezedő pályákkal és alakváltó harcosokkal! Bátort az érdekli, ami számára meg van írva: az akarit és az abban rejlő számtalan lehetőség, amelyet ő, csakis ő fog a világ elé tárni. Na, jó, Hangyási Huba egy kicsit segít majd neki. De Bátor zseniális agyához képest ő inkább csak aszisztens lesz ebben a folyamatban.

Jácintot már csak az foglalkoztatta, hogyan lesz az embereknek elég akaritjuk. Vajon az inspirátorok szállítják majd nekik a követ a hegy belsejéből? Hiszen egyelőre ez az egyetlen ásványlelőhely. Ez sehogyan nem fért a fejébe. De aztán vállat vont. Ugyan minek aggódjon a jövő miatt? Újra átjárta a büszkeség a gondolatra, hogy ő a maga részéről megtette,

ami rá volt bízva, így rajta már nem múlik a további fejlődés.

A küldetés tehát sikerült, és a mester meg Iringó biztosan nagyon megdicsérik majd. De hogyan számoljon be a többi körülményről? Hogy a Panthera jelenleg egy hógömbben tanyázik az összes rajta élő ember, állat és növény társaságában? Hogy van egy szerkezet, az átméretező, ami vissza tudná ugyan állítani, de ahhoz megfelelő helyszínre kellene szállítani a hógömböt. Bár...

Jácint rádöbrent, hogy a mester már tudja mindezt, hiszen Rozika néni szóról szóra ezt közölte vele azon a rossz emlékű délutánon, amikor megkapta a nehezen kicsikart küldetését. És a mester Jácinttól mindössze megerősítést vár: igaz-e, amit az asszony mondott?

Bizony, igaz. A hegyet hógömbbe zárták, és jelenleg egy gyerekszobában vesztegel, jó esetben a szekrény tetején, rosszabb esetben pedig a kislány ágya mellett, ahol időnként rosszul landol egy-egy könyv vagy játék. Bár Kismukkék azt tervezték, hogy amint lehet, átviszik Rozika nénihez. Talán már ott is vannak...

Jácint szorongva gondolt arra, hogy jó pár napos késésben van. Az akarit felfedezése után túl hosszú időt vett igénybe, amíg sikerült Eszes Bátort a kutatásra inspirálnia. A mester meg a vének már biztosan nyugtalankodnak, hogy miért nem érkezett még meg

a Völgybe. De hát nem hagyhatta ott a terepet, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy Bátor jó úton jár!

Sóhajtott. Remélte, hogy a mester nem veszi túlságosan rossz néven a késlekedést. Aztán felrémlt előtte Kálmos szigorú arca, és hirtelen összeugrott a gyomra.

– Te mit fogsz mondani a mesterednek? – fordult hirtelen Aurához, aki szintén a gondolataiba merülve baktatott mellette a magas fűben. Előttük nem messze már az emelkedő kezdődött, és lombhullató erdők sávjai zöldelltek.

– Épp ezen töprengek – mondta a lány. – Ezt az egészet képtelenség úgy elmondani, hogy hihető legyen.

Jácint bólintott.

– Van egy olyan gyanúm, hogy ha előállunk ezzel a mesével, a mesterek egymás közt is meg akarják vitatni majd az ügyet.

– Igazad van – mondta Aura. – Pedig erre nem túl gyakran kerül sor.

– Kálmos és Encián eddig csak egyszer beszéltek személyesen – mondta jól értesülten Jácint. Örült, hogy újat mondhat a mindig fölényes Aurának.

– Tényleg? És milyen ügyben? – kérdezte elkerekedő szemmel a lány.

– Ó... sajnos azt hiszem, azt nem mondhatom meg! – Jácint élvezte, hogy egy kicsit bosszút állhat az elmúlt napokért.

Aura dühösen fújt egyet, és nem faggatózott tovább. Esze ágában sem volt azt a benyomást kelteni, hogy érdeklődik Jácint titkai iránt. Helyette témát váltott.

– Addig nem mehetnek küldetésekre az inspirátorok, amíg a hegy ilyen állapotban van – szögezte le. – Mi lesz így a nagy fejlődéseikkel? – Ismét a jól ismert, gunyoros Aura volt.

– Szerintem bízzuk ezt a mesterekre – hűtötte le Jácint, aztán egy kis patak menti tisztásra mutatott. – Álljunk meg, együnk valamit!

És akkor történt.

Már nem lehettek messze a Lidérckaputól, attól a helytől, ahonnan éjszakánként állítólag csapatostul vonulnak ki a lidércek, hogy aztán elárasszák a hegyet, a fák között fogócskázzanak, bebújjanak a sziklaüregekbe, és fura hangokkal töltsék meg a sötétbe borult Pantherát. Azt beszélik, hogy ők a Párduc őrzői, és amikor éjszakánként kiszabadulnak, a Párduc magára marad a kapu mögött. Ám minden évben egyszer ő is kilép a kapun, és lassú, méltóságteljes léptekkel körbejárja a hegyet. Ha mindent rendben talál, hajnal előtt visszatér a barlangba, és utána beözönlenek a lidércek is. Hát, ezért van az, hogy a Lidérckapun senki nem mer keresztülmenni. Ugyan melyik bolond szeretne szembetalálkozni a Párduccal?

Jácint sosem hitt igazán ebben a legendában, de egyszer a pajtásaival kiszöktek ide a Völgyből, és

összeszorult gyomorral kérdegették egymástól, hogy vajon ki mer átmenni a kapun. Aztán senki nem mert, és nagy hangon viccelődve, ám titkon szégyenkezve vonultak vissza a Völgybe. És aztán többé nem is beszéltek egymás között erről a kirándulásról.

Jácint elhessegette a Lidérckapuval kapcsolatos emlékeit, és kibontotta Rozi néni hímzett kendőjét, amibe egy tepsire való sajtos pogácsa volt gondosan betekerve.

– Vegyé! – kínálta Aurát.

Aura elvett egy pogácsát, és elgondolkodva rágcsálta. Néha megrezzent, felkapta a fejét.

– Te! Nekem az az érzésem, hogy figyelnek.

Jácint a fejét forgatta. Bármennyire is nehezebb esett, be kellett ismernie, hogy Aura felderítőként jóval ügyesebb, mint ő maga. A lány úgy mozgott, mint egy macska, és az összes érzékszervét élesíteni tudta. Jácint jóval tompábbnak érzete magát, igaz, az ő képzésének nem a felderítés volt a legfontosabb témája.

– Én nem hallok semmit – mondta nyugodtan, de a pogácsa már nem ízlett neki annyira, mint az imént. – Biztos csak képzelődsz.

– Megérezem, ha néznek – közölte hűvösen Aura.

– Sőt, azt is, hogy milyen irányból.

– És most mit érzel? – kérdezte Jácint félig kíváncsian, félig gúnyosan.

– Azt, hogy két irányból is figyelnek. – Aura lassan felállt, közben felmarkolt egy botot a földről. – Onnan és onnan – mutatta Jácintnak. – Jobb, ha te is szerzel valami fegyvert.

Jácint már nem nevetett. Lassan letette a kezéből a pogácsát, és mivel botot nem látott a közelben, egy nagyobb követ emelt fel a földről. Aura mellé araszolt.

A bokor pedig mintha tényleg zörgött volna. Aztán kiáltás harsant, és Jácint előtt elsötétült a világ. Erős markok szorították a karját, a kő kihullott a markából, valaki lökött rajta egyet, miközben rövid utasítások hangzottak.

– Aura, menj arrébb!

– Hát ti?

– Tedd, amit mondok! A fiú velünk jön!

Jácintot durván hátba taszították.

– Hozd a zsákját!

– De... – megint Aura kétségbeesett, kérdő hangját hallotta.

– Süket vagy, Aura? Tedd, amit mondunk! Vagy te is akarsz egy zsákot a fejedre?

Durva röhögés hallatszott, majd elindult a menet. Jácintot a karjánál fogva rángatták. Semmit nem látott, csak egy kis fény derengett át a sűrű szövésű anyagon. Úgy érezte, hogy a támadók ketten lehetnek. Talán... ha Aura is segítene... esetleg elbánnának velük.

De Aura továbbra is csak értetlenül mormogott.

– Nem értem, mit akartok. Mit csináltok, Mu...
– Csönd! – ordított rá a férfi. – Ne szólíts a nevemen! Sőt, tudod mit?! Egyáltalán ne beszélj! Majd ha ezt a madárkát bezártuk a kalitkába, szépen mindent elmesélhetsz a kis kirándulásokról. Ígérem, kíváncsian hallgatunk majd!

A férfi nyersen felröhögött, és csatlakozott hozzá egy másik öblös és ellenszenves hang is.

Jácint lassan ráébredt, hogy két szabotőr fogságába került.

De miért? Elképzelni sem tudta.

Most megint Aurához beszéltek.

– Ne próbálj trükközni, Aura! Szökésről ne is álmodj! Figyelünk!

Aura hangja ezúttal jegesen csendült.

– Hol van Encián? Mit csináltatok vele?

Megint az a durva röhögés.

– Ó, a szeretett mestered köszöni, jól van, Aura. Csak egy kicsit álmos mostanában... Olyan bódult, tudod, mint aki szépeket álmodik.

– Mivel itattad meg, te vadállat?!

– Na, jó, elég legyen! – A férfi hangja most olyan fenyegető volt, hogy Jácint úgy vélte, ha Aura így folytatja, veszélybe sodorja saját magát is.

– Tedd, amit mondanak, Aura! – szólt oda a lánynak.

– Ó, nézd csak, csiripel a zsákban a kismadár! – Jácint érezte, hogy a karjánál fogva megrázzák. – Nem

kérünk a jó tanácsaidból, kölyök! Neked az a dolgod, hogy hallgass és szedd a lábad! És mi majd teszünk róla, hogy ne is legyen kivel csevegned mostanában.

Hát, így történt.

De azt sem Jácint, sem Aura, sem pedig a két szabotőr nem látta, hogy amikor elhagyták a kis tisztást, két bakancsos láb csusszant lefelé egy fa törzsén, ezt követte egy zömök test meg egy borzas fej. Márkus lehuppant a fa alá, az arca falfehér volt. Reszketve bámult a Töviserdő irányába, a menet után. A foglyot és a kíséző csapatot már rég elnyelte a tüskés bozót szövevénye, de ő csak állt ott dermedten, hosszú perceken át.

Előzetes példány © Pozsonyi Pagony

7. fejezet

Egy nehéz döntés

Márkus sokadszor gondolta végig az iménti jelet. Jácint tehát előkerült. Már csak néhány óra kellett volna neki, hogy hazaérjen a Völgybe. Ám a cél előtt nem sokkal fogságba esett. A szabotőrök fogságába.

De hát ennek nincsen semmi értelme!

Márkus vívódott. Talán menjen utána? És ha őt is elkapják? Vagy térjen vissza ezzel a hírrrel a Völgybe? De hiszen a mester a lelkére kötötte, hogy haladéktalanul induljon el az üzenettel a külvilágba! Talán Mihály tényleg ott tartózkodik, hiszen ezúttal már nem kísérte Jácintot. Csak az a vörös hajú lány volt vele... az a szabotőr. Lehet, hogy Jácint átállt hozzánk?! De nem, akkor nem így bántak volna vele!

Mit tegyen? Bármit is tesz, biztos jól megbüntetik majd, hogy miért nem másképp döntött. Mert ezeknek soha semmi nem jó. Ha elindul a világba, azt kérdezik, miért nem ment Jácint után. Ám ha egyedül megy utána, őt is könnyűszerrel elkapják! Ugyan hogy is tudna egyedül kijátszani annyi gyakorlott őrt?

Márkus mondott egy cífrát. Muszáj visszamennie a Völgybe! Bármennyire is utálja, mégsem hagyhatja

cserben Jácintot. Ha most visszafordul, az jókora idővesztés lesz, de úgy tűnik, nem tehet mást. Nem tud egyszerre kétfelé indulni.

És akkor hirtelen eszébe jutottak az üzenő sziklák. Lehet, hogy ez lenne a jó megoldás? Valahol itt, a közelben is rejtőznie kell egynek. Igen, már emlékszik, pár száz méterre, a forrásnál van a legközelebbi! Márkus a hátizsákban kotort, és megkönnyebbülten sóhajtott. Nem felejtett el papírt és ceruzát hozni magával. Vállára kapta a zsákot, és rohanva tette meg az utat a forrásig. Igen, már látja is azt a fura alakú sziklát a szabad szemmel szinte alig kivehető, mély repedéssel.

Az inspirátorok évszázadok óta használták már az üzenő sziklát a hegyen. A felderítők egyik feladata volt, hogy portyájuk során végignézzék, bizonyos kiválasztott sziklák repedése nem rejt-e üzenetet valamelyik társuktól. Ha bajba kerültek, vagy fontos közlendőjük volt, ilyen módon hozták egymás

tudomására. A hegyen elszórva mintegy harminckét ilyen különleges szikla rejtőzött, és a felderítők sosem mulaszthatták el az ellenőrzésüket.

Márkus úgy vélte, hogy ez a legjobb, amit most tehet. A felderítők egyike legkésőbb holnap rátalál az üzenetére, és Jácint fogságának híre eljut a Völgybe. Izzadó tenyérrel, kapkodva, görcsös betűkkel rótt a papírra:

„Baj van! Jácintot két szabotőr foglyul ejtette, és a Töviserdőbe vitte. Az okát nem tudom. Mihály nem volt vele. Menjetek utána! Én folytatom az utat.

Márkus.”

A papírt négyrét hajtotta, alaposan lesimította, és becsúszta a sziklarepedésbe úgy, hogy az egyik csücske néhány milliméterre kilógjon. A felületes szemlélő észre sem vette volna a világos színű kőbe rejtett papírlapot, de a gyakorlott szem azonnal kiszúrta az üzenetet.

Márkus a sziklát bámulta, és bizonytalan érzések gyötörték. Vajon helyesen cselekszik? Vagy mégis inkább Jácint után kellett volna mennie?

De aztán újra meggyőzte magát arról, hogy csak a vesztébe rohanna. Egyedül, a számára ismeretlen Töviserdőben esélye sincs, hogy segíteni tud a társának. Neki most más, kiemelten fontos és sürgős dolga van. Igen, indulnia kell! Elfehéredő ujjakkal markolta a hátizsákja szíját, még egy picit igazított a papíron, aztán beharapta a száját, sarkon fordult,

és rohanvást megindult abba az irányba, ahol azt a bizonyos üvegburát sejtette.

A gondolatok továbbra is örülten kavarogtak az agyában, miközben rótt a kilométereket. Sehogy sem tudott megszabadulni Jácint foglyul ejtésének emlékképeitől. Hiszen annyira értelmetlen volt az egész!

Újra és újra felidézte, hogyan történt. Először csak távoli hangokat, valami fojtott beszélgetésfélét hallott. Akkor ő villámgyorsan felkapaszkodott arra a fára, feltornázta magát a lombok sűrűjébe, és a törzshöz lapulva figyelte, ahogy a két szabotőr férfi valamiféle csapdát állít. A férfiak elrejtöztek a bokrok között, és kézjelekkel mutogattak egymásnak. Aztán kisvártatva megjelent az ösvényen két alak. Márkus azonnal felismerte Jácintot, de a mellette gyalogló, hosszú, rézvörös hajú lányt még soha nem látta. A lány a szabotőrök zöld köpenyét viselte.

Csak egy pillanatra rémlett fel benne, hogy oda kiált Jácintnak, meneküljön, de aztán mégis csendben maradt. Nem akarta elárulni magát, és úgy vélte, először meg kell értenie, hogy mi folyik itt. Jobb, ha nem tesz semmi meggondolatlanságot. Hiszen a mesterek és a tanítók is megmondták: először gondolkodjon, és csak azután cselekedjen. Úgyhogy ehhez tartotta magát.

Úgy tűnt, a vörös hajú lányt is meglepte, hogy társai a Töviserdőbe hurcolják a fiút. Ennél többet

sajnos nem tudott kivenni a jelenetből, hiszen minden rémisztő gyorsasággal történt, és ő maga sokáig csak a szíve hangos dobogását hallgatta a faágon hasalva, mielőtt a földre ereszkedett volna. És úgy tűnik, mindegy, hogy hányszor pergeti le ezt a képsort a lelki szemei előtt, nem valószínű, hogy meg tudná fejteni az értelmét.

Márkus pár óra múltán, némileg lehiggadva még mindig lefelé baktatott a hegyről. Ám új aggodalom kezdett körvonalazódni benne. Már alkonyodott, és hirtelen felmerült benne annak lehetősége, hogy talán a vaksötét éjben fog majd beleütközni valami különös üvegbe, ami a hegyet veszi körül. Még nem borult teljes sötétségbe az üvegbúrához vezető füves síkság, de jó lesz igyekezni...

A fiú először csak azt érzékelte, hogy nem jól lát messzire. Megdörzsölte a szemét, pislogott, és egyre biztosabb volt benne, hogy a távolban azt a bizonyos hatalmas üvegfelületet láthatja, amiről Kálmos beszélt. Megszaporázta a lépteit, aztán rohanni kezdett az üveg felé. Hirtelen nyomasztó légszomj lett úrrá rajta. Úgy érezte, hogy nem kap levegőt, ha kiderül, hogy tényleg be van ide zárva az egész hegy. Ez teljes képtelenség!

A fű nagy foltban le volt taposva a búra közelében. Márkus lassított, és a földet figyelte. Üvegcserepet látott, és eldobált használati eszközöket. Hirtelen rájött, hogy bizonyára nem ő az első, aki eljutott

idáig. Nyilván a szabotőrök is tudni akarták, mi zajlik a hegy körül.

Egészen védtelennek érezte magát a füves síkság peremén egy gigantikus üvegfal tövében. Bár a fű szelíd hullámozásán kívül semmilyen mozgást nem észlelt, az alkonyat egyre sűrűbb lett, a távoli erdők körvonalai elmosódtak, és itt, két világ határában Márkus hirtelen annyira magányosnak érezte magát, mint talán még soha.

És akkor végre megpillantotta az ablakot!

Itt juthatott ki Jácint, gondolta, és egy pillanatra elmerengett azon, vajon hogyan véste ki az esküdt ellensége ilyen szabályosan ezt a vastag üveget. Eszébe sem jutott az a lehetőség, hogy talán az akarítót használhatta. Ő maga nem kapott Kálmostól kövecskét, hiszen nem küldetésre, csupán felderítésre indult, és egy üzenetet kellett Mihálynak átadnia. Márkus úgy vélte, a feladat nehézsége miatt igazán megérdemelte volna ő is a kövecskét, de Kálmos sajnos mindig nagyon ragaszkodott az előírásokhoz, és most sem tért el a gyakorlattól.

Így mindössze egy jelvényt választhatott, amit ő maga teljesen fölöslegesnek tartott, és ki sem tűzte a köpenyére, csupán zsebre vágta. Ugyan mire megy ezzel a jelvénnel azon a veszélyes úton, ahova a mesterei küldték?

Különben is, olyan idióta kép van rajta. Egy lány arca. Elég fura arc. Még csak nem is szép. Inkább

olyan... különös. Legalább valami fegyvert vagy erős állatot ábrázolna a kép! Márkus először vissza akarta adni a jelvényt, mondván, biztos csak tévedésből húzta pont ezt, de Kálmos nem vette el tőle.

– Ezt húztad, Márkus. Magadnak kell rájössz, hogy miért!

Iringó is a jelvény fölé hajolt, arca kifürkészhetetlen volt.

– Ne engedd, Márkus, hogy az érzelmeid eltérítsenek a feladatodtól! – csak ennyit mondott.

Az érzelmei?

Márkus majdnem elnevette magát. Sosem foglalkozott különösebben az érzelmeivel, és ha egyáltalán léteztek, ő akkor is csak egyet ismert közülük istenigazából: mégpedig a haragot. Tudta milyen, amikor fölforr benne az indulat, érzi, ahogy a fejébe szalad a vér, az izmai megfeszülnek, és valami hatalmas, önmagánál nagyobb erő arra készíti, hogy üssön. Ám itt, az üvegfal tövében, akár tetszett neki, akár nem, mégis egy újabb érzellemmel kényszerült szembenézni.

A félelemmel.

Látta az üvegből kihasított négyzetet, és látta az elsötétülő világot odakint. Vajon mi lehet a túloldalon? Hozott magával egy erős kötelet, és most keresnie kellene valamit, amihez rögzítheti. Márkus szeme fagyökerek, sziklák után kutatott, de egyelőre nem látott semmit. Megpróbált a feladatra

koncentrálni, mert érezte, hogy túlságosan elszádladt az idő, és végül kénytelen lesz vaksötétben beleereszkedni abba a másik, idegen világba.

Bár mintha valami villózó fényt látna odakint.

Na, ez sem sokkal megnyugtatóbb. Ki vagy mi várja ott? Lehet, hogy a sötétség leple alatt még mindig jobb leereszkedni? Úgy legalább nincs annyira szem előtt. A zsebében van tűzcsiholó eszköz. Igen, legjobb lesz, ha megvárja, míg ez a villózás abbamarad, és elhallgatnak azok a fura, morajló hangok is. Utána indul csak neki.

Márkus lekuporodott a fal tövében, és számolta a perceket. Közben próbált praktikus dolgokra gondolni, például hogyan rögzítse a kötelet, meg hogy mit fog először tenni, ha újra szilárd talajt érez a lába alatt.

Ám ekkor váratlanul ijesztő dolog történt.

Márkus hangokat hallott. Mintha valami női hang rikácsolta volna a távolban:

– Drágám! Ébresztő! Már megint elaludtál a tévé előtt!

Férfihang dörmögött valamit, majd az a fura villózás hirtelen megszakadt.

Márkus, aki a hangokra a fűbe hasalt, és próbált egyé válni a talajjal, kicsit megemelte a fejét. Hallgatózott.

A kissé érces női hang most távolabbról szólt, a szavakat nem lehetett kivenni. Beszédét kitartó,

undok dörmögés festette alá. Márkus egész testében reszketett. Akárcik is legyenek azok odakint, biztos, hogy gonosz szándékúak! A hangjuk egyértelműen elárulja őket. Talán emberevő óriások lehetnek. Márkus senkinek nem ismerte be, de gyermekkorától babonásan félt néhány mesebeli alaktól. Ő mindig elhitte, hogy a Párduc igenis létezik, hiszen apja is elkapott néhány lidércet, még ha végül ki is csúsztak a hálójából. És ha a Párduc létezik, akkor létezniük kell más különös lényeknek is. Például emberevő óriásoknak. És azok biztos ott, a túloldalon várnak rá.

Még két órán át kuporgott a sötétben. Feje fölött magasodott a hegy éjfékete tömbje, mellette pedig egy másik világba nyíló ablak derengő körvonala látszottak. Vissza nem mehet, előre pedig nem mer menni. Márkus úgy érezte, hogy ennél nagyobb kutyaszorítóban még életében nem volt.

És mindez Jácint miatt!

A fiút újra elragadta az a jól ismert, heves gyűlölet. Olyan erővel tört rá, hogy váratlanul némi bátorságot tudott meríteni belőle. Dühödtséget, elszántságot. Fújtt egyet, felállt, és kikémlelt a nyíláson.

Minden csendes. Akkor most kimászik.

Tenyerével óvatosan tapogatta az üvegperemet. Nem volt éppen vaksötét, valahonnan a távolból finoman derengő, szórt fényt érzékelt. Óvatosan tapogatózó tenyerével hamarosan egy kiszögellésbe

ütközött, ahol nem tört szabályosan az üveg. Ha ügyesen rögzíti hozzá a kötelet, talán megtartja őt ereszkedés közben.

Szakszerű, gyakorlott mozdulatokkal csomózta a kötelet, és néhányszor megrángatta, hogy megbizonyosodjon, elég erős-e az a szilánk. De nem volt igazán választása, kocáztatnia kellett.

Vállára emelte a hátizsákját, derekára csomózta a kötelet, és lábát átvette a nyíláson.

Lassan ereszkedett. Valahogy megnyugtatta a tudat, hogy újra használhatja az erejét és az ügyességét. Néha hátrapillantott, de a táj, ahova leereszkedett, semmilyen kézzelfogható támpontot nem kínált. A lába alatt, a sík talajon valami világos, puha dolgot sejtett. Távolabb mintha a hold világított volna be egy irdatlan nagyságú terembe. Lehet, hogy mégiscsak igaz az az örült gyanú a lekicsinyítéssel? Vajon most az óriások világába érkezik, vagy a hegy lett ennyire apró?

A hegy és ő maga. Hogyan fogja így megtalálni Mihályt és azokat az idegen embereket?

Valami puhába süppedt a lába. Édeskés illat csapta meg az orrát, körülötte fehéres ködben gomolygott az a homokszzerű valami. Márkus köhögött, a szájában édes ízt érzett.

A köhögés hirtelen nagyon hangosnak tűnt a csendes térben. Rémulten kapta a szája elé a kezét, és várt. De minden néma volt. Csak a hold világított az

égen, ott messze, túl egy hatalmas ablakon. A fehér porban gázolva Márkus tett néhány tétova lépést, és fejét forgatva igyekezett felmérni a helyszínt. Bútorok. Talán szekrények, asztal és székek. Mindegyik hatalmas. A falon cirádás, hímzett kendők. Márkus felismert néhány konyhai eszközt.

A szíve majd kiugrott a helyéről, de igyekezett öszszefüggően gondolkodni.

Tehát egy konyhában van. Az óriások konyhájában. Nincs mese, holnap beszédbe kell velük elegyednie, még akkor is, ha utána megeszik reggeli-re! De hogyan fogja felhívni magára a figyelmüket?

Ám erre végül nem volt szükség. A következő pillanatban ugyanis ajtó csapódott, majd gyorsabban, mint hogy Márkus elrejtőzhetett volna, fény gyúlt, és egy óriás jelent meg a helyiség ajtajában. A pult-hoz lépett, aztán egy irdatlan nagyságú rózsamintás vödörbe vizet eresztett egy csőből, és hangosan kortyolgatta. Márkus egész testében reszketve figyelte.

Női óriás. Vajon mi lehet az a háló a feje tetején? Azzal fogja csapdába ejteni?!

Az óriásnő előblítette a rózsamintás bögrét, és a szárítóra tette. Szórakozott pillantást vetett a gondosan tisztán tartott konyhapultra meg az ott díszelgő tálcára, és a következő pillanatban sikítással verte fel az éjszaka csendjét.

– Jesszumpepi! Megjöttek!

Mindent a vendégért

Nincs is nagyobb megpróbáltatás annál, mint ha szombat hajnalban Rozi néni telefonál az embernek.

– Hálló! Hálló-hálló!

– Ki...ki...kivel beszélek?

– Hálló! Hálló! Mukkocska, te vagy a kagylónál? Te vagy az, kincsem? Nem tudom kiolvasni a számot, amit a múltkoriban felírtam. Hatos ez, vagy nyolcas? Na, mindenesetre én a Kicsi Mukkot keresem, ha ott van. Vagyis, ha ő van ott.

– Cso...csókolom, Rozika néni!

– Drágám, te vagy az? Akkor hatos volt! Vagy nyolcas? Most meg nem jut eszembe, hogy melyiket tárcsáztam, és így megint nem tudom, hogy mi a helyes szám. Bosszantó!

– Ha...ha...hat...

– Mit nevedsz, drágám? Örülök, hogy jó a kedved! Így is kell, egy ilyen derék fiúnak szombat reggel öt óra harminckor! Na, de nem ezért hívtalak, kincsem. Nyomósabb okom van rá.

– Micsoda?

– Hát, képzeld, virágom, megjöttek!

– Miiii?

– Nem mi, hanem tessék! Szóval értesítsd, szí-
vem, ízibe Noémicskét meg Vincécskét is, hogy
jöjjenek mihamarabb, de ha lehet, azonnal, mert a
porcukorban gyanús jeleket észleltem az éjjel. Kacs-
karingós csíkokat.

– Aztaa... hú... persze... szo...szólok nekik! Csak
hát még hajnali hat óra sincs!

– Az idő most nem számít, kicsim. Vincécske ha-
ladéktalanul tegyen szert az átméretezőre. Kérje el
attól a Hubától, vagy ha ez nem megy, nos... akkor...
khm, tulajdonítsa el! De megfontoltan, ám! Úgy,
hogy ne lehessen rábizonyítani!

– De...

– Noémi is iparkodjon! Annak a leánynak mindig
van valami jó ötlete. Én addig tartom itt a frontot, de
siessetek, mert nincs egyszerű dolgom! Mihályom
egészen fölizzgatta magát.

– Jó, de...

– És természetesen egy szót se senkinek! Annak
a Hubának se! Fogalmam sincs, hányan lehetnek,
de összeütök valamit, mire ideértek. Szerinted, Kis
Mukk, ezek a khm... pantherabeli hegylakók szeretik
a nőiszeszélyt?

– A... mit?

– Az egy sütemény, kincsem. Csak nagy vonalak-
ban, az a lényege, hogy reszelt citromhéjjal meg-
bolondított tojásfehérjehab van a tete...

– Ro...ro...rozi néni!

– Jó, jó, tudom. A fiúkat ez nem érdekli. Bezzeg,
amikor enni kell belőle! Na, akkor majd Noémicské-
nek mondom el a receptet meg az apró praktikákat,
amiket az elkészítésénél szoktam bevetni. De iga-
zad van, Mukkocska, most első a kapcsolatfelvétel
a távoli civilizációval. Bár, ha úgy vesszük, ennél kö-
zelebbi már nem is igen lehetne... hiszen ott van az
egész kis birodalom a konyhapultomon, ugyebár.

– Most le...leteszem, majd megyünk.

– Jó, jó, drágám! De azért nem kell rohanni, ura-
lom a helyzetet!

Rozika néni helyére illesztette a telefonkagylót, és
elégedetten rámosolygott Mihályra.

– Ezzel meg is volnánk. De... de mit csinálsz, drá-
gám?

Mihály ugyanis csíkos pizzamában, egészen fur-
csa pózban görnyedt a konyhapult fölé. Kezében egy
műanyag tálát tartott, a magasba emelte, és mered-
ten bámulta a hógömb környékét. Aztán hirtelen
mozdulattal lecsapott, és a tálát a pultra szórt por-
cukor halom fölé borította.

– Megvagy! – üvöltötte diadalmasan.

– Mihály! Mégis mit művelsz?! – Rozi néni csak
hápogni bírt.

– Elkaptam a gazfickót! – mosolygott foghíjas elé-
gedettséggel Mihály.

– De... de akár agyon is csaphattad volna! Sőt, nem
kizárható, hogy esetleg valóban agyon is csaptad!

– Hát... akkor nem volt szerencséje – vont vállat Mihály. – Miért nem tudott magára vigyázni? Meg kell, hogy mondjam, Rozália, hogy bűnös hanyagság volt részedről, hogy amikor éjszaka észlelted a bűncselekményt, nem értesítettél haladéktalanul. Miért kellett várnod reggelig?

– De miféle bűncselekményről beszélsz, Mihály?

– Hát, a hógömbből való kitörésről. Ami egyúttal betörés a te konyhádba, asszony. Illetve a mi konyhánkba.

Rozika néni arcán pillanatnyi ellágyulás futott át, de aztán újra szigorúan ráncolta a homlokát.

– Én vendégekre számítok, Mihály, nem gonosztevőkre. Azonnal emeld le azt a tálat a vendégünkről!

– És ha támadó szándékokat rejteget?

– Akkor majd megvédjük magunkat! Mihály, ha Kálmos embere érkezett, nem fognak megdicsérni azért, ahogyan fogadtad!

Ez hatott. Mihály morgolódva leemelte a porcukor fölé borított tálat, és közben azt dünnyögte:

– Különben meg, ahogy te intézed a dolgokat, akár meg is szökhetett az éjjel. Hogy lehetett csak úgy magára hagyni? Én azt mondom, biztosan szökésben van.

– És bizonyára már túl van hét határon, talán egészen a kenyérpíritóig is eljutott – kuncogott Rozika néni.

De Mihály nem volt vicces kedvében.

– A kölykök meg majd órákig szöszmötölnek, mire összeszedik magukat meg azt az ördögtől való gépet. Addig is sakkban kell tartanunk a... a vendégeidet, Rozi. És miért nincs ebben a háztartásban egy valamirevaló nagyítólencse?

Még hosszan vitatkoztak, de Rozika néni végül beleegyezett, hogy legalább egy átlátszó műanyag dobozt a porcukor fölé borítsanak. A tetejét több helyen is kilyukasztotta egy hústűvel, hogy legalább némi friss levegő jusson a gazfickók, küldöncök vagy vendégek tüdejébe. Aztán leültek a konyhaasztalhoz, nézték a pultot, és vártak.

– Remélem, Kismukk szedi a lábát – sóhajtott Rozika néni. – Olyan aranyos gyerek, de lehet, hogy Noémit kellett volna inkább felhívnom. Belé legalább szorult némi józan, gyakorlati érzék.

Szerintem belém is szorult józan, gyakorlati érzék, csak Noémi jobban menedzseli magát. Mióta kimentett minket a hógömbből, mindenkivel elhiteti, hogy ő egy problémamegoldó bajnok, pedig előtte egy nyílegyenes folyosón is képes volt háromszor eltévedni. Szóval Rozika néni kissé alábecsüli a képességeimet, de ezt már megszoktam.

Telefonálgatás helyett azonnal átrohantam Vincéhez, bemásztam a kertjükbe, és addig püföltem ökölrel az ablakát, míg ki nem nyitotta. Szemüveg nem volt rajta, így először nem ismertük fel egymást.

Én őt azért nem, mert eddig fogalmam sem volt róla, hogy apró, vízilómintás hupikék pizsamában alszik. Direkt nem röhögtem, de az információt azért elraktároztam, ki tudja, mire lesz még jó. Mondjuk, a legközelebbi alattomos árulásakor.

Szerencsére Vince néhány szó után vette az adást, és már kapkodta is magára a ruhákat. Írt a szüleinek néhány megnyugtató sort, a párnájára tette, elővett egy nagy méretű sporttáskát, aztán kimászott a szobája ablakán, és már rohantunk is Huba lakására. Menet közben felhívtuk Noémit. Már nem volt olyan nagyon ciki a telefonálás, hiszen délelőtt hat óra harminc perc volt.

Noéminek kicsit tovább tartott, mire rájött, hogy ki hívja, és miért. Amikor végre kitisztult az agya, azonnal teljesen éberré vált, és lerázta Vincét, mondván, hogy ő már megy is Rozi nénihez, hogy ne legyen semmi gond, amíg mi megérkezünk az átméretezővel. És hogy addig majd ő uralja a helyzetet. Sőt, a frontot is tartja.

Tutira azt gondolta, hogy Jácint mászott ki a hógömbből.

– Iszonyú harciasak ezek a nők – merengett Vince, mikor lerakta a telefont. – Úgy beszélnek, mint az idegenlégiósok.

– Igaz – mondtam. – És A...aura is ugyanilyen volt. Hogy Végvári Adriennről ne is beszéljünk.

– Ki az és mit akar?! – szólt bele Huba lakásának kaputelefonjába, mikor becsöngettünk a nagy tudóshoz. Nem éreztünk büntudatot, hiszen már jócskán benne jártunk a napban: hat óra negyvenkilenc perc körül járt az idő. A városi kakasok is ébredtek.

– Hangyási Hubát keressük – dadogta bele Vince a kaputelefonba.

A következő pillanatban Végvári Adrienn viharzott ki a társasház kapuján. Pulóverét rózsaszín mosómedvék ékesítették, és egy pillanatra egészen elbizonytalanodtam, vajon nem lógok-e ki nagyon az emberiség soraiból az egyszínű, sötétkék pulcsimmal.

De filozofálásra nem volt sok idő.

– Maga mit keres itt szombaton, kora hajnalban? – kérdezte Vince megütközve.

Végvári Adrienn elpirult, aztán kicsit bosszús lett.

– Megkérdezhetem, hogy minek köszönhetjük a látogatást?

– Megkérdezheti – húzta az időt Vince, és látszott, hogy sebesen forog az agya. Mivel Adrienn felbukkanása mindkettőnket váratlanul ért, nem agyaltunk ki semmilyen mesét. Egyszerűen úgy képzeltük, hogy felébresztjük Hubát, kicsit elbeszélgetünk vele zenéről, tudományról, ilyesmikről, és közben sutytyomban bepakoljuk a sporttáskába a gépet. Estére meg visszahozzuk, és fel sem tűnik majd neki, hogy kölcsönvettük.

De Adriennre tényleg nem számítottunk.

– Nos? – kérdezte, és szúrósan bámult ránk. De aztán megenyhült. – Ne értestek félre, fiúk, én igazán kedvellek benneteket, de ha felbukkantok, mindig az az érzésem, hogy apró emberek szaladoznak mindeütt, és viszketni kezd a karom.

– Te... tessék megnyugodni – mondtam. – Nem hoztunk egyet sem.

– Csak a kamrában hagytam egy műszert a múltkor – rögtönzött Vince. – Azért ugrottam be. Ma fontos kísérletet hajtok végre, és szükségem van rá. Ha gondolni tetszik, elmondom, mi a lényege – tette hozzá, és megigazította a szemüvegét.

Adrienn megrémült.

– Tudod mit? Inkább ne mondd el! Ó, ne érts félre, nem mintha nem érdekelne, csak közben biztos lefőtt a kávé. Menjünk inkább be!

A kávé tényleg lefőtt, a konyhát gőz borította. A gőzben pedig üdvözült mosollyal ott ücsörgött Huba. Szemlátomást eszébe sem jutott kikapcsolni a kávéfőzőt, valami fontos dolgon gondolkodhatott. Vagy talán épp nem gondolt semmire. Akkor lehet ilyen békés az ember. Már meg sem lepődtem azon, hogy halvány bézs színű pizsamát visel, amin zsiráfok menetelnek az afrikai naplementében.

– Új? – kérdeztem együtt érzően, a pizsamára mutatva.

– Adrienn találta az egyik szekrényben. Képzeld, úgy kezd a titkárnői munkát, hogy először kitakarít a lakásban. Már reggel hat óta selejtez. Hát nem figyelmes? – Úgy pillantott a nőre, hogy Vince is, meg én is elfintorodtunk. Ennyit a tudományról.

Ekkor jelent meg a konyhaajtóban Pirike.

Azt most nem mondom el, hogy mi volt a pólóján, de azt igen, mit kérdezett.

– Kik ezek? Rablók?

És ha úgy vesszük, rátapintott a lényegre.

Vince intett a szemével, hogy araszoljak be valahogy a kamrába a sporttáskával, ő majd a szóval tartja a kis csapatot. Kíváncsi lettem volna, mit talált ki, de úgy tettem, mint aki a mosdóba igyekszik.

Azt még hallottam, hogy Vince belekezd:

– Tudja, Huba bácsi, egy rendkívül érdekes műszaki eszköz fejlesztésével foglalkozom...

– Valóban? – Huba csupa fül volt.

A hitelesség kedvéért jó hangosan kinyitottam, majd becsuktam a mosdóajtót, aztán a kamrába osontam. Fogalmam sem volt, hogy lehet az átméretező hosszú fémlábait összehajtogatni, és belezsúfolni egy sporttáskába, és magamban szidtam is Vincét, hogy rám tukmálta ezt a feladatot. De aztán rájöttem, hogy az sem lenne jobb, ha nekem kéne szóval tartanom a zsiráfos-mosómedvés-énkicsipónis konyhai gyülekezetet.

Már majdnem végeztem, amikor hirtelen kellemtelen érzésem támadt. Felpillantottam, és legnagyobb rémületemre egy szúrós szemű póni, meg egy szúrós szemű kislány meredt rám a kamraajtóból.

– Éppen lopsz? – kérdezte Piri vádlón.

– De...de... dehogyis, ez a Vince műszere.

– Az nem a Vince műszere. Az a Huba bácsié. Most rendeztem be alatta a kuckómat, úgyhogy szereld vissza, különben megmondalak anyukámnak!

Puff neki!

– Fé... félreérted, Pi... pi.... Piri – dadogtam. Csak úgy, mint szoktam, vész helyzetben, és azon kívül.

De ez most tényleg igazi vész helyzet volt. Mi a fenét találjak ki?!

– Mit értek félre? Hogy ellopod a kicsinyítő gépet? Huba bácsi nagyon mérges lesz... Majd jól kihívja a rendőröket.

– Kö... kölcsönveszem. Estére visszahozom – mondtam.

Úgy éreztem, itt már nem sokra megyek holmi kitalált történettel. Reméltem, hogy Piri hisz nekem. És hogy nem szalad be máris a nagy újsággal a konyhába, miszerint Kismukk épp a kamrában lop.

De Piri félrebillent fejvel állt, és hallgatott. Csak nézett rám elgondolkodva.

– Az oviban már minden hat éves lánynak van szerelme – mondta talányosan.

– Té... tényleg? – kérdeztem. Örültem, hogy végre témát váltott. Már csak egy fémlábat kellett valahogy betuszkolni a sporttáskába. Kész, megvan!

– Én ősszel leszek hatéves – folytatta Piri. – De nekem még nincs szerelmem. Lehetsz, ha akarsz.

Hogy? Mi!?

– Mi van?

– Az, hogy ha leszel a szerelmem, nem mondom el a lopást anyáéknak. Mit szólsz?

– Ööö...

– Jó, akkor mostantól szerelmek vagyunk – jelentette ki elégedetten.

– Oké – morogtam, és megfogadtam magamban, hogy ezt az idióta és nevetséges jelenetet soha az életben nem mesélem el senkinek (maximum a krónikási hűség kedvéért), és reméltem, hogy Piri is magában tartja majd, bár erre kevés esélyt láttam.

Elindultam kifelé a sporttáskával. Közben igyekeztem megnyugtatóan mosolyogni rá, nehogy meggondolja magát, nem is annyira a szerelemmel, mint inkább az árulkodással kapcsolatban.

– Várj! – mondta és sarkon fordult. – Hozok egy ajándékot!

Még ez is! Bénultan álltam a kamra ajtajában. Aztán hallottam, hogy Vince kiabál:

– Kismukk, indulnunk kéne!

– Megyek – válaszoltam.

Piri, a már majdnem hatéves szerelmes nagylány újra ott áll előttem. Sugárzó mosollyal nyújtotta felém az ajándékot: egy hógömböt.

– Anya azt mondta, ez a mániátok. A hógömb. Akkor biztosan gyűjtöd. Én már nem játszom veled, mert olyan dedós. Tessék, neked adom!

Jé, egy hógömb! Pont olyan, mint az igazi. Ezt kaphatta Piri kárpótlásul a Panthera helyett. Furcsán éreztem magam, ahogy a kezembe vettem.

Nem mertem megbillenteni, nehogy leessenek az emberek a hegyről.

De milyen emberek?!

– Kö... köszi.

– Szívesen. És ne feledd, hogy mostantól a szerelemem vagy. Jó?

– Jó.

– Elmondom az oviban mindenkinek. Meg a nagynak is. Meg...

– Oké, oké.

– És legközelebb te is hozhatnál nekem valami ajándékot. Mert ez így szokás a szerelmek között. Rendben?

Megígértem neki. Vincének pedig azért sem árultam el, miközben Rozi néni lakása felé loholtunk a nehéz sporttáskával, hogy miért is vagyok ennyire szótlan.

Üzenet a hegyről

– Kismukkot rendkívüli mértékben megviselte a lopás – mesélte Vince látható élvezettel a konyhában gyülekező társaságnak, vagyis Mihálynak, Rozi néninek és Noéminek. – Gyakorlatilag nemcsak hogy dadog, hanem teljesen megkukult, mióta bűnöző lett!

Jót nevetett a saját viccén. Rozi néni kedvesen mentegetni próbált, és közben sajnos meg is ölelt.

– Kicsi Mukk, vannak ám felmentő körülmények is az esetekben. Gondolj arra, szívem, hogy egy felsőbb nézőpontból szemlélve most igazából jól cselekszel, és hogy később még az újságban is szerepelhetsz, ha kiderül az igazság. Akkor majd megbánják, azok is, akik kígyót-békát kiabáltak rád, meg hitvány módon kommentáltak, vagy micsináltak, mert elraboltál egy több milliót érő műszert.

Igazán megnyugtató.

Noémi viszont nem törődött ennyire a lelkiállapotommal.

– Akkor most csináljuk, vagy nem? – türelmetlenkedett. – Itt csevegünk, miközben Já... khm... közben meg a küldött belefúlad a porcukorba!

– Azért azt megvárod, hogy összeszereljem a gépet? – kérdezte epésen Vince, a kapcsolókkal matatva. – Vagy ha gyorsabb vagy, csinálhatod nyugodtan te is! Ha jól tudom, van hozzá egy versed!

Noémi dühösen fújtatott, Mihály viszont élvezte a szócsatát.

– Jól mondod, Vince fiam! Ilyen ám az asszony-nép! Sürgetik az embert, hajszojják! Pedig jó munkához idő kell.

Valóban, az ő munkájához a barlangnál tényleg jó sok idő kellett, úgy kábé 600 év. De nem mondtam neki, épp eléggé zaklatott voltam így is, a zsebemet pedig Piri hógömbje nyomta kellemetlenül. Még mindig sokkhatás alatt álltam. Reméltem, hogy soha nem derül fény a kamrabeli borzalmasan gázos jelenetre!

(Csak a krónikási hűség miatt írtam le mégis, mert a krónikásnak az a feladata, hogy lejegyezze az eseményeket úgy, ahogy megtörténtek, még akkor is, ha csak púp az egész a háta közepén. Rozi néni viszont utólag megdicsért, és azt is mondta, hogy a krónikus hűség igazán fennkölt cselekedet. Talán megérdemelne egy hímzett konyhai falvédőt is.)

– Kész vagyok! – jelentette be végre Vince, mire Mihály felpattant a hokedliről.

– Rozália, haladéktalanul hagyjuk el a helyiséget!

– De drágám! Most zajlik majd az átméretezés! Mindjárt itt lesz Jácintka! Vagy más kedves inspiráló fiatalember.

– Ha nem vigyázunk, Rozália, mi magunk is törtrészekre zsugorodunk! Csinálják csak ezek a kölykök! Az ő dolguk!

Csak épp, hogy hozzá nem tette, hogy értünk nem lenne olyan nagy kár.

Noémi csillogó szemmel bámulta a műanyag edényt, amely alatt a vendégünk raboskodott. Rozika néni az imént ráerősített arra, hogy talán Jácint ül itt hamarosan velünk a konyhában. A nőiszeszély meg már sütőben volt.

A sors szeszélye viszont keresztülhúzta Noémi számításait.

Rövid veszekedés és tülekedés után, ki hova álljon, hova ne álljon (Mihály elhagyta a konyhát, és fedezékből lesett), Rozi néni eltávolította az edényt, Vince pedig végre a pultra irányíthatta az átméretezött.

– Mindenki lépjen hátra!

– Várj! – jutott eszembe valami. – Hi...hiszen hall minket. Mondani ké...kéne neki valamit. Meg ne i...i...ijedjen!

– És ha Jácint az? – szólt közbe Noémi dacosan. – Ő már ismeri a műsort.

– Mukkocskának igaza van – mondta Rozika néni, és a porcukor fölé hajolva jó hangosan rákezde:

– Üdvözlét, hegylakó! Isten hozta szerény konyhában! Szólítson Rozáliának, bár a Rozika is megteszi, személyesebb hangvétell, ha érti, mire gondolok.

Noémi a haját tépkedte, Vince meg én hangosan és udvariatlanul röhögünk.

– Szóval, kedves hölgyeim, uraim, most az fog történni, hogy önökre egy erős sugarat irányítunk, amelytől minden bizsonnyal elvakulnak. Nem örökre, csak egy időre. Kérem, őrizték meg a nyugalmaikat, bár meg kell, mondjam, még én is izgulok egy kicsit, pedig oda-vissza megmásztam már a Pantherát, és egy szál madzagon lógtam élet és halál peremén...

– Rozália! – harsant az előszobából egy vádló hang. Mintha egy díszpárna mögül szólt volna.

– Rendben, iparkodom befejezni. Szóval csak annyit akarok mondani, hogy kérem, ha maguk netalán nem Jácintka, akkor se essenek pánikba, mi itt szívesen látjuk önöket, van nőiszeszély finom, citromos habbal, és együtt majd kitaláljuk, hogyan tovább, mert az én jelmondatom az, hogy mindig lesz valahogy, ezt már a Híres Nők magazinban nyilvánítottam az olvasóknak, és ha maguk szépen megnőttek, majd megmutatom a cikket...

– Rozi néni! – csattant Noémi hangja.

– Jó, persze. Nos. Kezdődjön az akció!

Rozi néni végre hátralépett, Vince gombokat nyomkodott, aztán fény villant, és a következő pillanatban egy súlyos, magatehetetlen test zuhant le a konyhapultról.

Rémülten bámultuk az ismeretlent.

A fiút, mert annak látszott, tetőtől talpig fehér porréteg borította. A haja, hátizsákja, mindene fehér volt. Kapkodta a levegőt, a szemét összeszorította, kezét védekezőn a feje fölé emelte, ahogy a földön feküdt.

Noémi csalódottan rogyott le egy székre. Vince meg én dermedten bámultuk a vendéget, csak Rozi néni mutatta a szokásos haladéktalan tettekrekeszszéget.

– Jól, van, semmi baj, semmi baj! – guggolt a félelemtől reszkető idegen mellé. Megveregette a vállát. – Jól van, fiam, most már biztonságban van. Kinyithatja a szemét. Barátok vagyunk!

Márkus kinyitotta a szemét, és rémülten pásztázta körbe a konyhát. Noémi duzzogva elfordult, de Vince meg én leplezetlen kíváncsisággal bámultunk rá. Még Mihály is előbújt a turbékoló gerlepárt ábrázoló díszpárna mögül. A fiú nyögdecselve felült, aztán Rozikához fordult.

– Ismer maga egy bizonyos Mihályt? – kérdezte elcsukló hangon.

Mihály úgy ugrott elő, mint akit kígyó mart meg.

– Én vagyok Barlangi Mihály, személyesen! – bömbölte, és elhajította a díszpárnát, ami levert egy apró üvegvázát a hűtő tetejéről. Mihály nem törődött vele, átgázolt a szilánkokon, és a fiúhoz csörtetett.

– Kálmos küldött, igaz-e? – hajolt a rémült vendéghez, mire az kicsit hátrébb csusszant. De azért szemlátomást megkönnyebbült.

– Szóval maga az – mondta lassan, hitetlenkedve.

– Akkor mégsem Jácint jött – dörögte Mihály.

A fiú újra körülnézett, és alaposan megszemlélt mindenkit. Most vettük csak észre, hogy Noémi már nem ül a széken. Talán a mosdóba ment. Vagy valami.

Rozika, miután rutinos mozdulatokkal felsöpörte az üvegcserepet, és a párnadobálás miatti szemrehányásait is magába fojtotta, gyakorlatias síkra terelte az eseményeket.

– Kész a sütemény – csicseregte jó vendéglátó módjára, és Márkusra mosolygott. – Épp a legjobbkor, nem igaz, kisfiam? – Kesztyűt húzott, és szakszerű mozdulattal kikapta a tepsit a sütőből. – Nem is mondtad még drágám, hogy is hívnak?

– Márkus – mondta a fiú, és mogorva arccal tűrtte, hogy Rozika egy konyharuhával letörölgesse az arcát meg a ruháját a rátapadt porcukortól, majd egy hokedlire tuszkolja. – És tényleg Kálmos küldött – tette hozzá, Mihályra pillantva. – De mit tudnak maguk Jácinról?

A kérdés különös, rossz előérzetet keltett mindnyájunkban.

Rozika néni süteményt szelt, és közben stratégiát alkotott.

– Először is eszünk – mondta. – Addig egy szót sem akarok hallani sem álmos mesterekről, sem holmi üzenetekről, sem pedig a fejlődés kerékkötőiről! Mindez most mellékes! Jácintka ügyét később vitatjuk meg. Igazán... hol csavaroghat az a gyerek?! Jaj, drágáim, van egy szemernyi rossz érzésem, hogy útjára engedték Aura társaságában. A fésűjét meg persze itt hagyta! És hol van Noémicske? Ja, tudom, biztos a mosdóban... Hát, igen. Majd ha kisírta magát, a sütemény megvigasztalja. Nehéz ezeknek a fiataloknak azzal a sok érzellemmel megbirkózni, nem gondolod, Márkuska?

Márkuska tátott szájjal bámulta az asszonyt. Ő lehet az a bizonyos Rozika. Levonta a következtetést, hogy ezen a helyen ő a törzsfőnök, vagy hadvezér, vagy akármi. Aztán lopva Mihályra pillantott. Nem így képzelte az őrzőt, akiről olyan sokat hallott a hegyen. Nagyon fura ruhát visel, és egyáltalán nem hasonlít azokra a vénekre, akikkel eddig találkozott. Pillantása azután rám és Vincére siklott. Az arcán nem tükröződött barátság vagy érdeklődés, sokkal inkább gyanakvás és félelem keveréke. De úgy tűnt, mégis bízik abban, hogy tőlünk talán szerezhethet némi információt.

– Ti lennétek azok a fiúk... akik fenn jártak a hegyen, ugye?

– Mi vagyunk – mondta Vince. – És te... te inspirátor vagy? A Völgyből?

– Az vagyok – bólintott Márkus. Még folytatta volna, de Rozi néni harciasan lecsapott négy süteményes tányért a konyhaasztalra, mindnyájunkat odaterelt, és szigorúan figyelte, hogy nekilátunk a nőiszeszélynek, mert közben sikerült hozzászoknunk, hogy az egy sütemény. Citromos habbal.

Márkus a tányér fölé hajolt, és evett. Nem nézett ránk, úgyhogy alaposan megfigyelhettük. Megtermett fiú volt. Talán nem olyan magas, mint Jácint, de izmosabbnak tűnt, és valahogy határozottabbnak is. Talán ha elmosolyodott volna... de nem tette. Csak ette a süteményt, és ha lopva fel-felpillantott, akkor is főleg Mihályt bámulta hitetlenkedve. Mint aki nem erre számított.

– Jól vagy, Noémicske? – kiabált be Rozika néni a fürdőszobába, amire olyasféle válasz érkezett, hogy: Johohohol, tessék már behékéhen hagyni! Vagy ilyesmi.

Engem leginkább az foglalkoztatott, hogy vajon miért ilyen fiatal és szemlátomást barátságatlan fickót bízott meg Kálmos mester az üzenettel. Jácint, sőt még Aura is sokkal kedvesebbnek és közlékenyebbnek tűnt.

Márkus végre felpillantott, és a szemével Rozi nénit kereste, mint aki engedélyt kér, hogy a finom uzsonna után megszólalhasson. De Mihály természetesen megelőzte:

– Na, kölyök! – harsogta. – Van valami a tarsolyodban, igaz-e? Ne húzzuk itten az időt, add ide Kálmos üzenetét, mert napok óta szemhunyaszt sem alszom, annyira nyomja a vállamat ez a nagy felelősség! Hogy én vagyok itten az egyetlen valamirevaló férfi ebben a hegyen túli világban.

Ez, mondjuk, nem volt igaz. Rozikától tudtuk, hogy Mihály kiválóan alszik, főleg mióta kapott egy intelligens ágybetétet. Bár ezen Vince csak röhögött, mondván, minek lenyomatot készíteni Mihály bácsiról, egy talán nem is elég belőle?

Szóval Mihály szúrósan bámulta Márkust, de emberére akadt. Márkus, ha lehet, még szúrósabban bámult vissza rá.

– Kálmos nem bízott rám levelet – mondta.

– Nem-e?! – háborgott Mihály. – Aztán mér nem?

– Szóban kell elmondanom az utasítást. A mester nem akarta, hogy bárki megtalálja nálam az irományt.

– Na, akkor, bökd ki, fiam, mit kíván a mester! – dobolt ujjával az asztalon Mihály. Rozi néni csitítónan a vállára tette a kezét:

– Nyugalom, drágám!

– Az üzenet úgy szól – kezdte Márkus vontatottan –, hogy Mihály, az őrző minden bűne megbocsátást nyer, sőt visszatérte után a legmagasabb rangra emeltetik, ha a hegyet biztonságos helyre viszi, és akár egyedül, akár segítőtársakkal az eredeti méretére állítja vissza! – Márkus ledarálta a betanult szöveget, aztán elhallgatott. – A segítők pedig – pillantott ránk – elnyerik a Völgy népének köszönetét és háláját, valamint inspirátori rangot és jogosultságot nyernek.

Ezen röhögőm kellett. Bár jó érzés lenne, de ugyan mire mennék egy inspirátori címmel? Látam, hogy Vince is hasonlóan érez.

– Szóval ennyi? – kérdezte halkán Mihály. Olyan halkán, hogy egy pillanatra meglepve bámultunk rá.

Ám ez csak a vihar előtti csend volt. Mihály hamarosan olyan hisztérikus vijjogásba kezdett, hogy a kis konyha összes ablaka beleremegett.

– Csak ennyi... hihhi... mindössze ennyi!

– Mihályom...

– Szóval, fiam, Kálmos mindössze annyit kér tőlem, hogy ezzel a szedett-vedett csapattal helyezzem biztonságba az egész hóbelevancot?! Mert ezt mondd, ugye? Ezt bízta rám Kálmos?! – Fenyegetően hajolt Márkus fölé.

A fiú kicsit behúzta a nyakát.

– Végül is nem egyedül kell csinálnia... benne van az üzenetben, hogy lehetnek segítői.

Mihály rácsapott az asztalra, mire egy kotlós tyúkot ábrázoló borsszóró felborult, és a földre gurult. Rozika elindult a partvisért.

– Szóval segítőim... hehehe... Segítőim! Hááát, ez nagyszerű! Ez aztán tényleg remek! – Mihály most fel-alá járkált a konyhában, mi meg igyekeztünk kitérni az útjából. – És azt elárulnád, te nagyokos, hogy ugyan miféle segítséget kapok tőlük? Egy rakás kölyöktől? Vagy Rozálitól, aki egy éve még azt sem tudta, hogy a hegy a világon van?

– Én... én nem tudom – dadogta Márkus.

– Ó! Szóval nem tudod!

– Nem értem, miért velem ordibál! – Márkus, mint aki álomból ébredt, hirtelen felállt. Az arca vörös volt, a keze ökölbe szorult. – Mit üvöltözik itt velem, maga idióta vénember?! Nem én találtam ki a feladatot! Én biztos nem bíznám magára, de Kálmos így döntött. Ő tudja, miért...

Most Mihály tátogott, mint a partra vetett hal. Rozika gyorsan beugrott a két férfi közé. Mihályt kituszkolta a konyhából, és halk, megnyugtató hangon magyarázott neki. Márkus visszaült a székre, és dacosan pillantott rám meg Vincére. Mi meg kínoosan feszengtünk.

Mit mondhattunk volna? Az üzenet kapásból reménytelen volt, Mihály reakciója pedig, ha elegánsnak nem is lehetett nevezni, de valamennyire érthető volt.

Ekkor lépett be Noémi.

– Na, mi az ábra? – kérdezte, és először ránk, majd kissé gyanakodva Márkusra pillantott.

Márkus Noémire bámult. Először úgy tűnt, mondani akar valamit, de aztán mégsem tette. Üres arccal, megkövülten ült, mint aki kísértetet lát. Mint aki próbálja megérteni, hogy mi történik vele.

Mert a konyaaajtóban az a bizonyos lány állt. Megismerte.

Az a fura lány, a jelvényéről.

Töviserdő

Kamilla odavetett néhány zuzmós ágat a nyulaknak, mire azok visongva, lökdösődve vetették rá magukat. Jávor sóvárogva nézte őket.

– Tényleg muszáj odamennem?

– Muszáj – mondta Kamilla. – De csak egy rövid látogatásról van szó. Kicsit körülszimatolsz, aztán már jöhetsz is vissza a nyulaidhoz.

Jávor megadóan bólintott. Nem nagyon mert Kamillával vitatkozni. Főleg, mióta az asszony megengedte, hogy ő viselje gondját a nyulaknak. Sőt, azt is megígérte, hogy ha segít neki ebben-abbban, akkor hamarosan elárulja, merre induljon, hogy megtalálja elveszett népét, a havonjárókat.

Kamilla a szeme sarkából figyelte a fiút. Egyik meztelen lábáról a másikra állt, és látszott, hogy nem akarózik elindulnia. Márpedig mennie kell! Kamilla kicsit megtaszította a vállát, és utána kiáltott:

– Holnap napnyugtáig hazaérrél ám! Ne kódorogj a hegyen, amikor leszáll az éj! Éjszakára meg keress egy barlangot vagy akármit!

– Úgysem fogok fázni! – vont vállat a fiú.

De Kamilla nem ettől tartott.

– Ha bárkivel is találkozol, meg ne említsd neki, hogy nálam laksz! Megértetted?

– Tudom, már elmondta százszor – dünnyögte Jávor, és levette a kabátját. Egy szál vékony ing volt rajta, és csak úgy szaggatta, tépte a jeges szél a vékony anyagot. Kamilla megborzongott, és szorosabbra húzta a vállára terített prémgalléros köpenyt.

– Nem találkoztál velem – ismételte századszor. – Hanem csak eltévedtél. Megszöktél a Völgyből, és eltévedtél. Ha bárkivel – érted? bárkivel! – találkozol, csakis ezt mondd neki!

Aztán hirtelen hangnemet váltott.

– Ha megtetted, amire kértelek, és visszajössz, talán egy apró meglepetés is vár majd itt téged – mondta, és sejtelmesen hunyorított.

– Micsoda? – Jávor mohón kapta fel a fejét, és a nő szoknyáját kezdte ráncigálni. – Mondja el most, rögtön! Különbelen el sem indulok!

– Láttam egy havasiróka-családot valamelyik nap a fönti sziklákön.

– Havasi rókák! – ismételte révülten Jávor. – Úgy szeretnék egy kisorókat!

– Hát, épp erről beszélek – ütötte a vasat Kamilla. A szél újult erővel kapott a ruhájába, és hatalmas löketnyi porhavat szórt az arcukba. – Na, eridj már! És ne feledd: legjobb, ha senki nem vesz észre!

– Tudom, tudom... El ne kezdje megint!

Jávor megindult a hófúttá buckák között. Ügyesen lépkedett, szinte siklott a fagyott talajon. Még egyszer hátranézett, az asszony még ott állt. Kendője az arcába húzva, de szemében diadalmas, ravasz fény csillant. Ha a fiú sikerrel jár... ha megszerzi a szükséges információkat...

Kamilla elmosolyodott. Hamarosan a hegy úrnője lesz. Mert ő csak látszólag szegény füvesasszony, aki gyógyító főzeteket készít a hozzá forduló szerencsétleneknek. Ha minden jól megy, nemsokára ő uralja majd itt az eseményeket, a fejlődés menetét... És... és igen, a Párduc is az ő tenyeréből eszik majd.

Kamilla elnevette magát. A Párduc! Ugyan!

Elégedetten ballagott vissza a barlangjába, és a tűz mellé telepedett. A rókákat persze csak kitálalta, sőt, arról sincs a leghalványabb fogalma sem, hol lehet a fiú népe. A havonjárókat ugyanis régóta nem látta senki a hegyen. De hát arról nem ő tehet, ugye?

Most az a lényeg, hogy minden szükséges információ a birtokába jusson. A fiút meg majd valahogy kiengeszteli. Vagy elkergeti, ha már túlzottan a terhére van. Egy jó erős főzet, és a kicsike még azt is elfelejti, hogy valaha is találkoztak, és kémkedett neki.

Kamilla elégedetten mosolygott. Minden a legjobb úton halad.

Csak el ne rontsa ez az ostoba kölyök...

Jávor pedig a havon járt, úgy, ahogyan az ősei is tettek ezer és ezer év óta. Nem kellett tanulnia, mi a módja, vérében volt a technika. Körülötte fehér és hideg volt a táj, a szél szakadatlanul kavarta a havat, Jávor mégis úgy érezte magát, mint hal a vízben. Vékony kabátját a tarisznyába gyömöszölte, és szinte siklott lefelé a csúszós, meredek sziklákon.

Jó, akkor most megkeresi azt a Töviserdőt. Ott pedig kémkedni fog. Igyekszik megtalálni azt a férfit, aki nemrég Kamillánál járt. Rosszban sántikált, ezt Jávor már az első pillanattól tudta, amikor kileste őket. Az asszony utána azt is elmondta, hogy a férfi egy erős hatású, ritka növényekből készült főzetért jött, hogy a szabotőrök nagymesterét, Enciánt elbódítsa vele. Murok nemcsak azért akarta elkábítani a mesterét, hogy titkokat szedjen ki belőle. Kamilla azt gyanította, hogy ennél még sokkal nagyobb gazemberségre készül. És ennek valahogy köze van az inspirátorokhoz is.

– Murok nem áll meg ott, hogy megtud ezt-azt Enciántól – okította Jávort Kamilla. – Ismerem a fajtáját. Legfőbb vágya a hatalom. De ha egyszer a kezébe kaparintotta, nem fog megelégedni a szabotőrök vezetésével. Különben is, Jávor! A szabotőrök népe üresfejű és gyenge népség lett. Nyomába sem érnek az inspirátoroknak. Azok meg csak özönlenek kifelé a világba, és nem győzik forgatni a kereket. Nincs már, aki megállítsa őket.

– Szerintem az inspirátorok nem is olyan nagyon ügyesek – felelte duzzogva Jávor. – Tudom, mert mostanában náluk laktam. Szerintem ők is buták, és cseppet sem kedvesek, és... és félnek a hidegtől, meg mindenféle hülyeségre oktatják a gyerekeket.

Kamilla elmosolyodott.

– Tulajdonképpen egyetértek veled, fiam. Én is utálom mindet, egytől egyig. De te most ne törődj az inspirátorokkal! Keresd meg Murokot, és derítsd ki, mire készül valójában! Tudd meg, hogy kiszedte-e azt a nagy titkot a vénemberből, hogy vannak-e szövetségesei, és hogy miféle gonosz tervet forgat a fejében!

Jávor egy pillanatra az asszony arcába nézett. Át-hatód, szürke pillantása kényelmetlen érzést keltett a nőben.

– Minek akarja maga tudni ezeket a dolgokat? – kérdezte.

– Mi közöd hozzá? – csattant fel a vénasszony. – Tudni akarom, és kész! Nem az a dolgod, hogy fagatózz, hanem hogy azt tedd, amit mondok neked!

Jávor behúzta a nyakát. Bár az asszony eddig egyszer sem ütötte meg, a múltkor majdnem eljárt a keze, amikor Jávor egy kimúlt dérpatkányt csempészett bele valamelyik főzetébe. Úgy rikácsolt, hogy csak na! Körbe-körbe kergette Jávort a barlangban, és átkokat szórt rá, mint egy valódi banya. Jávor először csak kacagott, meztelen talpa csattogott

a sziklapadlón, ahogy menekült, de aztán Kamilla felkapta a keményfa vágódeszkát, amin a növényeket szokta aprítani, és utánahajította. A fiú hátát érte az ütés, a helye teljesen bekékült, és még most is fáj. Azóta még jobban tart a nőtől.

Jávor az emléket felidézve hirtelen elkomorodott. Az eset után úgy döntött, hogy megszökik Kamillától is, de amikor alkalom adódott rá, rájött, hogy nem képes elhagyni a nyulakat. Talán vár még egy kicsit, hadd erősödjenek meg a kölykök, és majd velük együtt hagyja faképnél a boszorkányt.

Mert biztosan az. Jávor egy percig sem kételkedett benne. Boszorkány, és ha lehet, még gonoszabb, még alattomosabb, mint az a Murok nevű férfi, akit most meg kell találnia.

Vajon milyen lehet az a Töviserdő? Biztosan csupa szúrós fa meg bokor. És vajon kellemes arrafelé az időjárás? Vagy tikkasztó hőség fogadja majd? Mind egy, bárhogy is lesz, megteszi, amit a banya kér, aztán kivár még egy holdtöltét, és ha a nyulak is készen állnak, közösen megszöknek.

Felmenni a csúcsra, keresnek valami kényelmes barlangot, és ott éldegélnek majd. Mindennap sétál egyet a sziklákon, és lejjebb ereszkedik, hogy zuzmót vagy füveket gyűjtsön a nyulaknak. És egyszer talán... valamikor... majd jön arra valaki, talán egy igazi havonjáró. Elmondja, hol lakik most a népe, és akkor ő is hazamegy végre.

Jávor gondolataiba merülve rótt a kavicsos, sziklás lejtőket. Észre sem vette, hogy a szél enyhül, a levegő egyre melegszik. Hamarosan már egy tűlevelűerdő derengő mélyén lépkedett. A homlokán izzadság gyöngyözött. Morcosan rótt tovább a kilométereket. Néha megállt, elővette a kulcsát, de a beletömött hókása hőmérséklete egyre alacsonyabb volt. Jávor undorodva kortyolta a langyos vizet.

Aztán eszébe jutott, hogy itt, a közelben van valahol az a jó kis forrás. A víz aprócska tómedret vájt ki magának, és Jávor egyszer látott ott egy igazi foltos szalamandrát. Gyorsan kiöntötte kulcsából a langyos lötytyöt, és megszaporázta a lépteit.

Igen, jól emlékezett, itt van! Megmosta a kezét, az arcát, és hatalmas kortyokban nyelte a hús vizet, igaz, egy kicsit még ezt is melegnek találta. Aztán letelepedett a kis tó partjára. Sajnos ezúttal nem mászkált ott semmiféle szalamandra, csak egy lomha varangy. Jávor óvatosan gallyat vett a kezébe, és piszkálni kezdte az állatot. Összerezzen, amikor a béka megmozdult, és íves ugrással a tóba vetette magát.

Jávor csalódottan nézett körül. Nincs itt semmi érdekes. Muszáj mennie. Rosszkedvűen felcihelődött, és akkor szemébe ötlött a szikla. Hiszen ez az inspirátorok egyik üzenő sziklája! Egyszer megmutatták neki az összeset, amikor az egyik felderítő nagy kegyesen magával vitte a hegyi portyájára. Jávor lenyűgözőnek találta a titkos üzengetés lehetőségét. Bár olvasni még nem tudott, úgy vélte, nagyon izgalmas dolog lehet, ha az ember talál valamit egy sziklarepedésbe rejtve. Lehajolt, és érdeklődve tapogatta körbe a sziklatömböt. Biztos, hogy ez az, de vajon melyik lehet rajta a repedés? Ujjai alatt valami megzörrent. Még a lélegzete is elakadt izgalmában.

Nahát! Tényleg van benne egy üzenet! Micsoda váratlan szerencse, hogy éppen ő találta meg!

Körme közé csipentve kiügyeskedte a papírt, és széthajtogatta. Aztán pár pillanatig csalódottan bámulta. Nem tudta volna megfogalmazni, mire számított, talán valami rajzra, vagy kincses térképre, de ezen csak betűk voltak. És azok is milyen girbegurbák.

Iringó próbálta írásra tanítgatni a Völgyben, de Jávor kevés szorgalmat és lelkesedést tanúsított. Igaz, a nevét azért már majdnem le tudta írni.

A papírra meredt. De hiszen ez itt az ő neve! Az a kunkori végű, az a nagy J betű, utána meg jön az á... Utána... Jávor elbizonytalanodott. A többire most nem emlékszik.

Lehet, hogy róla szól ez az üzenet? Talán őt keresik az inspirátorok keresztül-kasul járva a hegyet? Igen, biztosan erővel akarják visszavinni a Völgybe! Őt üldözik, róla leveleznek az üzenő sziklákon keresztül. Jávor felpattant, gyanakodva forgatta a fejét, de csak az erdő megszokott neszezése és a madarak éneke hallatszott. Dacosan fújt egyet, a földre kuporodott, és gyakorlott mozdulatokkal papírhajót hajtogatott az üzenetből. Még a Völgyben tanította neki ezt egy nagyfiú, valami Jácint. Ő még a normálisabbak közé tartozott.

A kis hajó csodaszép lett, és kiválóan úszott a vízben. Jávor először csak csodálta, ahogy méltóságteljesen siklik, aztán egy bottal örvényeket kavart körülötte, és jó párszor elsüllyesztette.

A hajó lassacskán ázott rongycsomó volt csupán. Jávor ezután kavicsáport zúdított rá, és igyekezett elsüllyeszteni. Néhány jól irányzott célzás után végül megnyerte a tengeri csatát, és az ázott papír nem bukkant többé felszínre.

Jávor felállt. Csak egy pillanatra futott át rajta egy enyhe rossz érzés. De nem, róla csak ne levelezgesenek, gondolta. Dühösen összevonta a szemöldökét, aztán maga elé idézte Kamilla szigorú arcát. Bánatos sóhajjal mászott vissza az ösvényre. Azért egész jó kis hajó volt...

A következő fél óra ütemes gyaloglással telt. Alkonyodott, mire gyanút fogott, hogy már nem lehet

nagyon messze a céljától. Kamilla azt mondta, hogy ha piros bogyós, tüskés ágakkal fedett nagy lejtőket lát majd, akkor valószínűleg Töviserdőhöz érkezett. De ott aztán résen kell lennie, mert az ember nem is hinné, hogy a vészjósló bokrok valahol egy bejáratot rejtenek. Felderítő legyen a talpán, aki azt az álcázott kaput megtalálja.

Jávor ímmel-ámmal előszedte zsákjából a bakancsot. Kamilla utasítására a Töviserdőben muszáj lesz cipőt viselnie, mert az egy dolog, hogy nem érzi a hideget, de a bokrokról lehulló tövissek ellen semmi nem védi majd a meztelen talpát. Jávor felvette a cipőt, és közben gyanakodva méregette az áthatatlannak látszó bozótot.

Ő ugyan be nem megy ide! Kamilla menjen be maga, ha kíváncsi rá, hogy mi folyik odabent! Tényleg itt lakhatnak a szabotőrök? Nem csoda, ha elgyengültek. Jávor úgy vélte, hogy épeszű ember nem költözne ilyen vidékre. Ugyan mi vonzotta őket ebbe a nyomasztó túskeerdőbe?

A fiú elővett egy darab lepényt, amit Kamilla csomagolt az útra. Leült egy közeli lombos fa alá. Az ágak lágyan susogtak. Jávor úgy döntött, hogy megeshi a holnapi adagot is. Nem baj, ha nem marad. Jó az íze, valamilyen aprított zöldfűszer van belesütve a tésztába. Majd igyekszik mindent még ma kideríteni, és holnap siet vissza a hegytetőre. Miért ne enné meg az összeset, ha annyira ízlik?

A negyedik darabot lehet, hogy már nem kellett volna megenni. Finom volt az is, de már nem annyira. Viszont teljesen felesleges lett volna egy kis darabot meghagyni. Csak egy percre hunyja le a szemét, megvárja, hogy a lepények lejjebb ereszkedjenek, aztán majd foglalkozik a tüskés bozótokkal is. Csak egy kicsit pihen. Csak egy keveset...

Hirtelen arra eszmélt, hogy futó lábak zaját, egymáson súrlódó ágak zörgését hallja. Kilesett a fa lecsüngő lombja mögül. Egy zöld ruhás alak közeledett az ösvényen. Hosszú, vörös haj repkedett körülötte, ahogy futott. Jávortól nem messze megállt, egyik kezével félrehajtott egy vastag ágat, majd a másik kezével óvatos, de gyakorlott mozdulattal egy másikat, és besurrant a résen.

Jávör hirtelen megfélemedezett a teli gyomráról.

Ott lesz a bejárat! Meredten bámulta a még mozgó gallyakat, és várt. Ha az a valaki eltávolodott, ő is ugyanígy jut majd be a tuskelabirintusba. Hirtelen rájött, hogy nagyon fél. De a félelménél is erősebb volt az aggodalma, hogy nem fogja felismerni azokat az ágakat. Kibújt a lombok közül, körülkémlelt, aztán a bozóthoz lépett. Talán ez volt az a nagy ág. Igen...

Jávör tenyerébe azonnal ujjnyi vastagságú tövis hasított, ahogy óvatlan mozdulattal megragadta a bejáratot rejtő ágat. Felszisszent, de nem kiabált. Az a szabotőr még a közelben lehet. Talán látszik is a zöld ruhája fel-feltűnni a kopasz ágak rengetegében.

A fiú eldöntötte, hogy követni fogja. Visszanyelte a könnyeit, letépett egy csíkot a szakadt inge aljából, és bekötötte a tenyerét. A tőle telhető legcsendesebb léptekkel futott az ismeretlen után. A bakancs ormótlan volt, és kényelmetlen, de tövissek ropogtak a talpa alatt, úgyhogy tényleg jó szolgálatot tett.

Hamarosan ritkulni kezdtek a bokrok, és a zöld ruhás ismeretlen nyomában Jávör egy gyéribben beültetett, sík területre érkezett. A vörös hajú szabotőr egy kőből emelt épületcsoport felé igyekezett. Jávör megtorpant. Ha kilép a bokrok védelméből, azonnal észreveszik. Mindenhol emberek járkáltak, voltak köztük felfegyverzett harcosok is.

Jávör leguggolt. Most jött rá, hogy nincs semmilyen terve, és hogy talán nagy veszélybe sodorta magát. Hirtelen elöntötte a kétségbeesés. Fájó tenyerét szorongatta, és rázta a néma zokogás.

A Fejlődés Kereke

Lassan alkonyodott. Jávor észrevette, hogy ritkul a mozgás az épületcsoportot övező tisztáson. Valamiféle főtér lehet ez itt, gondolta. A Töviserdő központja. A legnagyobb kőépület környéke kihalt volt, az emberek lassan visszahúzódtak barlangszerű lakásaikba, melyeket bozotos sávok választottak el egymástól. Nem valami barátságos környék.

Jávor időközben kénytelen volt új búvóhelyet keresni magának, mivel az ösvény, amin a zöld ruhás lányt követte, igencsak forgalmas volt. Négykézláb mászva beljebb vette magát a bozótba, és tisztes távolból figyelte a hegyi portyákról, felderítésről hazaérkező szabotőröket. Az egyik közeli épület kis kertjében fiatalabb tanulók csoportjait is megfigyelhette, akik oktatók vezetésével, a földre kuporodva végezték különös tanulmányaikat.

Aztán kisvártatva néma lett a tér, a házak ablakaiban világosság gyúlt, és Jávor egy óvatosan mozgó alakra lett figyelmes, aki a falhoz lapulva osont egy melléképület felé.

Az iménti, vörös hajú lány volt az.

Jávornak némi erőt adott a gondolat, hogy úgy látszik, ezen a komor és barátságatlan helyen nem csak ő jár tilosban.

Pedig ez a lány is szabotőrnek látszik. Elárulja a ruhája, és az, hogy egészen otthonosan mozog a kőépületek között. Lehet, hogy ő is kémkedni indul.

Jávorban felébredt a rokonszenv.

Ez a lány sokkal idősebb, mint ő, de nem olyan idős, mint Iringó. Elég fürgén mozog a falak tövében, ügyelve arra, hogy lehetőleg árnyékban maradjon. Akármit is csinál, az biztos, hogy titkos dolog.

Lehet, hogy ő is kémkedik? De hiszen ez az ő népe! Akkor miért kémkedne?

Jávor kimerészkedett a bokrok közül. A hátizsákját ott hagyta, és mint a villám, a legközelebbi, alacsony épülethez futott. A lány egy pillanatra megrezzent, tétovázva hátrafordult, aztán folytatta útját. Már majdnem teljesen sötét volt.

– Hát te mit csinálsz itt, Aura?

Jávor úgy megijedt, hogy a lába a földre gyökerezett. Fedezékbe futni nem volt ideje, ezért sietve lekuporodott, és remélte, hogy a felületes szemlélő a sötétben talán csak egy nagyobbacska sziklának látja majd.

– Hogyhogy mit csinálok? – A lány hangja kihívó volt, majdnem szemtelen.

Az idősebb asszony szemrehányóan mondta tovább a magáét.

– A tanulók már a szobáikban vannak. Neked is ott a helyed. Büntetést fogsz kapni, Aura, ha éjjel megint odakint kóborolsz!

– Hogy van a mester? – A lány kérdése ellentmondást nem tűrően csattant, és az asszonyba fojtotta a további korholást.

– Nincs jól – válaszolta gondterhelten. – Nagyon nincs jól. Alig beszél, és az is inkább csak összefüggéstelen motyogás.

– Engem... engem nem szokott emlegetni? – Aura szinte szorongva tette föl a kérdést.

– Egyszer-kétszer mondta a nevedet... de folyton a hegyről beszél, hogy valami baj van a hegyvel. És Kálmos nevét rengetegszer ismétli. – Az asszony hangja most suttogóra váltott. Jávornak igencsak hegyezni kellett a fülét, hogy hallja. – Az orvos szerint lehetséges, hogy elment a józan esze. Ha újra megerősödne... nos, talán akkor sem vezethetné tovább a szabotőröket. Valami baj van a fejében... – Az asszony kocogtatni kezdte a homlokát.

– Én ezt nem hiszem! – toppantott Aura.

Az asszony rájött, hogy talán túlságosan közlékeny volt.

– Na, eredj a szobádba, Aura! Ha Murok megtudja, hogy alvásidőben odakint kószálsz...

– Az a beképzelt hólyag nekem nem parancsol! – sziszegte a lány.

De azért visszafordult, és elindult egy lapos, különálló kőépület irányába, melynek kertjében az imént még a tanulók ücsörögtek. Az asszony utána szólt.

– Jobb, ha nem beszélsz így, Aura! Ki tudja, nem soká talán Murok lesz itt a nagymester.

– Ha rajtam múlik, akkor soha! – dűnnyögte Aura, de ezt már csak Jávor hallotta. Rémulten figyelte, ahogy a lány éppen felé tart. Igaz, közben folyton hátrafordult, mintha a nőt figyelné, aztán a következő pillanatban keresztülesett a földön kuporgó kisfiún.

– Hogy az a...!

– Psszt! – suttogta Jávor, és fogalma sem volt róla, hogy ebből a csávából hogyan fog kimászni. – Ne ordíts!

Aura feltérdelt, meresztette a szemét, aztán gyorsan elkapta a fiú karját.

– Au! – Jávor arca fájdalmasan eltorzult. Aura szorítása cingár lány létére meglepően erős volt.

Egészen közel hajolt a kisfiúhoz, és fürkészve bámult az arcába.

– Te meg ki a fene vagy? – suttogta, és gyorsan körülnézett. Aztán hirtelen ötlettől vezérelve karjánál fogva felrántotta a fiút, és beráncigálta egy közeli épületbe. Jávor orrát friss és rothadó zöltségek szaga csapta meg. Talán valami élelemtároló helyiség lehetett.

Aura a zsebében kotorászott, aztán apró láng villant a kisfiú szeme előtt. Jávor úgy döntött, hogy egyelőre nem hátrál meg. Egy lánytól nem. Még csak nem is felnőtt. És ha futni kell, vagy menekülni, akkor biztos, hogy ő lesz a gyorsabb.

– Láttam, hogy valami rosszat csinálsz – mondta, és a táncoló lángnyelv fölött a lány arcába pillantott. A tűz félelmetessé tette fogvatartója vonásait, a szeme alatti karikák még jobban elmélyültek, és az arcán zaklatottság tükröződött. Jávor kíméletlenül folytatta:

– Ha nem eresztesz el, kiabálni kezdek, és akkor majd rájönnek, hogy itt lopakodsz éjszaka, meg settenkedsz az árnyékban.

– Ne merészd! – A lány most a ruhája nyakánál ragadta meg, és kicsit meg is rázta. Aztán hirtelen ötlettől vezérelve elengedte. Fáradtan elmosolyodott, és tétován megsimogatta a kisfiú haját.

– Hiszen te csak egy kisgyerek vagy...

– Nem vagyok kisgyerek – duzzogott Jávor. – Nagyfiú vagyok!

– Nem úgy értettem – mondta gyorsan Aura. – Figyelj, később majd beszélgetünk, de most fontos dolgom van. Te csak várj meg itt, hamarosan visszajövök!

– Veled megyek!

– Micsoda?! – Aura szeme rémülten elkerekedett.

Jávor azonban úgy vélte, hogy ő meg a lány bizonyára azonos oldalon állnak. Vagy legalábbis a céljuk ugyanaz: az éj leple alatt kideríteni valami titkot.

– Te leskelődni akarsz, vagy pedig betörni valahova – mondta Aurának. – És én is leskelődni akarok. Betörni nem – tette hozzá, a miheztartás végett. – Úgyhogy menjünk együtt, és úgy talán hamarabb megtaláljuk, amit keresünk!

– Nem ismerlek téged – nézett rá elgondolkodva Aura. – De nem látszol inspirátornak. Azok ilyen kisgyerekeket nem vesznek még be maguk közé.

– Nem vagyok kisgyerek – toppantott Jávor.

– Jó, jó, rendben. Figyelj! Én itt élek, de valami nagy rosszság jutott a tudomásomra, és azt akarom ellenőrizni. Érted? Szóval nem csinálok semmi rossz dolgot. Sőt! Inkább csak ki akarom deríteni, mi folyik itt.

– Én is ezért vagyok itt. – Jávor úgy érezte, ez a lány tulajdonképpen elég rendes. Máris bízott benne. – Nekem a Murok nevű fickót kell kifigyelnem.

– Ki küldött? – csapott le Aura.

– Ka... azt nem mondhatom meg – kapott észbe a fiú. – De ha megtudtam, amit akarok, még ma éjjel kimászok ebből a ronda tüskés bozótból, és már itt sem vagyok.

– Ha nem mondd meg, ki küldött, akkor nem jöhetsz velem – nézett rá a lány. Zöld szeme most olyan

szigorúan villant, mint Iringóé, amikor számonkérte, hogy megint csavargott tanulás helyett.

– Ha segítettél, utána mindent elmondok – közölte Jávor, és nagyon ravasznak érezte magát. A Kamillánál töltött néhány hét alatt megtanulta, hogy a szavakat sokféle módon lehet csűrni, csavargatni, és ha jól csinálja, sok mindent elérhet velük.

Aura türelmetlenül megrázta a haját.

– Itt kínlódom veled, pedig mindjárt ellenőrzés van a hálóteremben. Nem bánom, gyere velem, keressük meg Murokot! Elvezetlek hozzá, de ha megtudtad, amit akartál, el kell mondanod, miért vagy itt! Ki tudja, talán a népünk ellensége vagy.

– De hát én csak egy kisfiú vagyok – mondta Jávor, és nagyon jámborul nézett.

Aztán végre elindultak. Arról nem volt szó, gondolta Jávor, hogy a lány vasmarokkal szorítja majd a karját. De meg kell hagyni, így is elég ügyesen és fürgén mozgott, húzva őt maga után. A legnagyobb épület sarkánál befordultak, és egy gazonos kerten át egy hátsó, pajtaszerű épület felé vették az irányt.

– Ott lesz Murok – mondta Aura, és csak magában tette hozzá, hogy „az a gazember”. – Ott, abban a lapos épületben. Napok óta itt eszi a fene, minden éjjel. Valami nagy kalapálás folyik itt, csak eddig nem mertem közelebb menni, mert mostanában engem is folyton figyelnek.

Jávor nem kérdezte meg, hogy miért figyelik Aurát, ha egyszer ő is szabotőr. Teljesen lekötötte a sötétben világító ablak négyszöge. Hallotta az ütemes kalapálást, és mintha gyöngyök gurultak vagy üvegből készült kavicsok koccantak volna egymáshoz.

Már az ablak alatt álltak. Aura egy nagyobb követ görgetett a lábával a fal tövébe, és ráemelte a fiút, hogy ő is belásson.

– Óvatosan – suttogta.

Nem is értette, miért segít ennek az idegen gyereknek. Talán a magányossága ragadta meg? Kicsit saját magára emlékeztette, ahogy elhagyottan lézengett egy idegen világban. De ha mégis valódi kém, hát, akkor ő majd tesz róla, hogy ne jusson ki innen.

De most első a munka. Már mindketten az ablak nyílásánál lapultak. Jávor pillantott be elsőként. Hirtelen vakította el az a sokszínű csillogás, ami a lepusztult helyiségből áradt. Egy nagy asztalon hatalmas, kör alakú fémlemezek sorakoztak, kisebbek és nagyobbak. Egy kovács kinézetű férfi azokra kalapálta a színes, drágakőre hasonlító gyöngyöket. Az asztalnál két másik férfi válogatta a köveket, szín és nagyság szerint csoportosítva őket. Mellettük az asztalon csiszolópapír és véső.

Jávor hallotta, hogy Aura lélegzete elakad.

– De hiszen ez... – suttogta a lány, aztán elhallgatott.

Jávor végre megtalálta, akit keresett. A Murok nevű férfi a helyiség homályos végében állt. Arcára árnyék borult, de hangja parancsolóan pattogott. Karba tett kézzel felügyelte a munkálatokat.

– Túl lassan haladtok! – mondta éppen. – Úgy volt, hogy mára meglesz.

A férfi egy pillanatra lette a kalapácsot, és csendes szabadkozásba kezdett.

Jávor érezte, hogy Aura elkapja a karját, és egy közeli fatörzs mögé ráncigálja a gazos és sötét kertben.

– Nem értem – suttogta Jávor. – Mi az a nagy titok? Hogy kavicsokat kalapálnak nagy fémlapokra? Erre voltál olyan kíváncsi?

Aura arca mély töprengésről árulkodott. Mintha Jávor jelenléte nem is tudatosult volna benne, szinte csak magának mormolta:

– Szóval ezzel van elfoglalva. Ezt csinálják titokban. Márpedig ez csak egy dolog lehet... Bár én még csak messziről láttam az igazit, de szerintem az lesz az...

– Milyen igazit? Miről beszélsz? – suttogta türelmetlenül Jávor. Örült, hogy megtalálták a férfit, de Aura túl hamar elrángatta az ablaktól. Hogy magyarázza így el Kamillának, hogy pontosan mit látott?

– Igen... – Aura továbbra is révülten bámult bele a sötétségbe, és közben magában motyogott. – Biztosan azt csinálja! A kereket... A Fejlődés Kerekét. Készített a kováccsal egy másikat. Egy ugyanolyat... Igen! Egy... egy hamisítványt. De vajon miért?!

Mi folyik a hegyen?

Márkus túl volt az első sokkon, azt hiszem, így szokták mondani.

Legalábbis mi, Rozi nénivel az élen, mindent megtettünk, hogy gyorsan akklimatizálódjon: a Panthera után egy nyugdíjas portás néni konyhájához. De Márkusnak elég nehezen ment a dolog.

Ha jól láttam, már Mihály látványa is kiverte nála a biztosítékot, de ahogy Noémire bámult, na, az volt csak az igazán különös! A szeme teljesen kiguvadt, de nem a csodálattól vagy ilyesmitől, hanem inkább rémültnek látszott. Az is igaz, hogy Noémi nem könnyítette meg a dolgát. Duzzogva ült, és bár a sírást nagyjából visszafojtotta, hosszú időn át egyáltalán nem volt hajlandó megszólalni, sőt, tüntetően nem nézett Márkusra. Aki ettől még inkább kényelmetlenül érezte magát, és a szemében valami néma kérdés tükröződött, amit én meg Vince sajnos nem tudtunk megválaszolni.

Rozika néni, jó szokásához híven, igyekezett koordinálni az eseményeket. Először is le akarta nyomni Márkust a díványra, pihenjen egy szemernyit, de ő kézzel-lábbal tiltakozott.

– Nem vagyok én beteg – morgott, aztán leült a földre törökülésben, jó messzire mindenkitől, és komoran tanulmányozott minket. Kezdtünk lassan hozzászokni, hogy Rozi néninél ücsörgünk, közben mindenféle Panthera-lakók bámulnak minket, éppen úgy, mint az egzotikus hüllőket.

Mihály közben visszajött a sarki boltból, ahova dobozos sörért ugrott ki. Ezzel kívánta ugyanis levezetni a feszültséget, amit Kálmos üzenete okozott számára, mivel a saját készítésű szíverősítője már réges-rég elfogyott. Ami nem is csoda, mert Mihályt naponta érte valamilyen sokk ebben az ellenséges és rosszindulatú, hegyen túli, modern világban. Ahol még a képernyő bámulása is folyamatosan emelte a vérnyomását. És ahol melleleg az ő népe provokálta ki a fejlődés jelenlegi rémisztő állapotait.

– Na – mondta, és belezuttant egy fotelbe. – Átgondoltam a dolgot. Hova is megyünk mi most, Rozália?

– Te is tudod, Mihály! Egy tengeri hajóútra – mondta kicsit csodálkozva Rozi néni. Nem tudta, hogy jön ez most ide. – Luxusra – tette még hozzá sietve.

– Nem arról beszélek, Rozi! Azt mondjad meg, hogy miféle lakatlan szigetéről karattyoltál itt nekem?

Rozi néni a szemüvege után nyúlt, és levette a tévétetejéről az utazási katalógust.

– Ti-ra-ka szigete – olvasta fennhangon. – „A tenger egyik gyöngyszeme. Érintetlen természet, és tökéletes nyugalom fogadja az idelátogatókat. A sziget a világörökség része, igyekeznek érintetlen formájában megóvni. Állatvilága...”

– Állj! – vezényelt Mihály. – Na, erről beszélek! Tiraka szigete – ízlelgette a nevet. – Értitek már, mire gondolok?

– Én értem! – kiáltott fel Vince. Egy pillanatra Márkusról is elfeledkeztünk, és bután bámultunk rá. Ő meg lelkesen magyarázott.

– Mihály bácsi és Rozika néni szépen magukkal viszik a hógömböt a hajóútra. És amikor erre a lakatlan szigetre érnek, leparkolják oda a hegyet. Ennél védettebb helyet nem is lehetne találni a Panthera számára.

Kapásból nem is tűnt rossz tervnek.

– Na de, ki... ki fogja ott fe...felnagyítani? – jutott eszembe.

Rozika néni a köténye csücskét gyűrögette. Mindig így csinált, ha nagyon koncentrált valamilyen problémára. Márkus továbbra is tátott szájjal bámult minket, csak Noéminek volt – szokás szerint – egy kiváló ötlete.

– Szerintem vigyék magukkal Vincét is! – mondta Rozi néni, és a hangsúlyából az csendült ki, hogy őt ugyan az sem érdekli, ha a hegy Jácinttal meg mindennel együtt a Holdra költözik. – Vigyék csak el a hegyet,

jó messzire, Vince pedig magukkal megy, mondjuk úgy, mint az unokájuk! Viszi az átméretezőt, és egy óvatlan pillanatban gyorsan felnagyítja a hegyet.

Vince meg én dőltünk a röhögéstől.

– Óvatlan pillanat? Egyszer csak elfordulnak, és amikor visszanéznek, hopp! Ott egy hegy a hátuk mögött! Nahát, ez az előbb még nem volt itt! – Vince nagyon élvezte a gúnyolódást.

Noémi dühösen fújt, de nekem eszembe jutott valami:

– A ha...ha...hajóról kell csinálni. Amikor elhagyja a szigetet. Akkor se...senki nem sérül meg.

– Igen, mert nem temeti maga alá egy hegy – vihogott Vince. Aztán elkomorult. – Tuti, hogy a szüleim nem engednék el egy ilyen hajóútra. Még Rozi néniel sem.

– Maguk egy szigetre akarják költöztetni a hegyet? – Márkusnak most esett le, miről is folyik a szó. – Csak fogják, és elviszik a tenger közepére?!

– Miért, tudsz jobbat? – mordult rá Noémi, mire Márkus megint nagyon ostoba, rémült arcot vágott, és beharapta a szája szélét.

– Ha előtte begyakoroljuk, maguk is képesek lesznek rá – fordult Vince Rozi nénihez és Mihályhoz. – Van egy hasznos vers... a gép kezeléséről...

– Ó, arról a versről én már sokat hallottam – vijjogta Mihály. – Valóságos szépirodalmi gyöngyszem, igaz-e?!

Noémi szigorúan nézett rá.

– Idióta vers, az igaz, de a célnak megfelel. Úgy-hogy, Mihály bácsi, maga is kénytelen lesz meg tanulni! – mondta szemmel látható elégtétellel.

– Dehogyan tanulom! Még csak az kéne! Majd Vince úrfi elmondja, mit kell csinálni, aztán megcsinálom. De kőteményekkel ne etessetek engem, nem vagyok én széplélek, vagy mifene.

Rozika néni aggodalmasan tördelte a kezét:

– Drágáim, nem tudna valamelyiketek mégiscsak velünk jönni? Ne érts félre, Mihályom, tudom, hogy te mindenhez értesz, csak hát ez a masina túl... hogy is mondjam csak... túl modern. Villog meg csipog, meg ott van rajta az a sok gomb... szóval lehet, hogy jobb lenne, ha a gyerekek csinálnák.

Noémi úgy döntött, hogy átveszi a szervezést.

– Először is mondd el, mi a helyzet a hegyen! – fordult Márkushoz. – Mi van khm... Jácinttal?

– Jácint nem érkezett meg a Völgybe – mondta Márkus csendesesen. – Ugyanis elrabolták.

– Miiii?! – Öten kiáltottunk fel hitetlenkedve, Rozi néni a konyhapultba kapaszkodott, Noémi felugrott, Vince meg én tátogtunk, mint a sült halak. Csak Mihály bólogatott bölcsen.

– Tudtam én, na. Megmondtam, hogy ez lesz. A lány törbe csalta az ájtatos modorával, az a buta gyerek meg lépre ment.

– Maradjon már csendben! – kiabálta hisztérikusan Noémi. Márkus mellé térdelt a földre, és rángatni kezdte a karját.

– Nem lehetne, hogy normálisan, összefüggően beszélj? Mi van Jácinttal? Hol van most? Jól van? És te miért jöttél ki, ha ő meg sem érkezett a Völgybe?!

Márkuson látszott, hogy vívódik. Egyrészt nagyon szerette volna kicsit arrébb taszítani ezt az idegesen nyávogó lányt, mert mégis hogy képzelet, hogy itt rángatja? Másrészt viszont nem ment ki a fejéből a jelvénye, amin ugyanez az arc díszeleg. Még jó, hogy nem tűzte rá a ruhájára – ott lapult a hátizsákja mélyén.

– Ne rángass! – mondta végül halkán. Noémi engedte.

– Kálmos azért küldött ki ide, mert Jácint nem érkezett meg. Meg kellett keresnem. Ezenkívül át kellett adnom maguknak az üzenetet.

– És akkor mi ez a rablás dolog? – értetlenkedett Vince.

– Véletlenül voltam tanúja. Én sem értem... Ahogy jöttem lefelé a hegyről, láttam, hogy Jácint meg egy lány közeledik felfelé.

– Aura – suttopta Noémi.

– Egy fáról leskelődtem, és láttam, ahogy szabotőrök csapnak le rájuk – folytatta Márkus kissé öszszeszedettebben. – A lányt nem bántották, de Jácint

fejére egy zsákot húztak, és elvezették a Töviserdő irányába.

– Aura közülük való – mondta Vince.

– Gondoltam – bólintott Márkus. – Zöld köpenyt viselt, és a két férfi a nevéen szólította.

– De miért?! Azt mondd meg, hogy miért rabolták el! – Noémi újra kezdte behergelni magát.

– Honnan tudjam? – Márkus most már szinte dühösnek látszott. – Én is teljesen ledöbbsentem. Az inspirátorok meg a szabotőrök mindig is utálták egymást... na, de ilyen durva dolog még sosem fordult elő.

– Hitvány népség... mindig is azok voltak!

– Na, de Mihályom!

– Mi van? Hát, nem megmondtam előre, hogy ezt a vörös hajú teremtetést kár volt beengedni a házába, Rozália? Csak a bajt keverte itt nekünk... és most tessék! Újra elárulta a fiút.

Rozika néni finoman köhintett.

– Már megbocsáss, szívem, de úgy emlékszem, te kardoskodtál amellet, hogy vegyük be a csapatba!

– Rosszul emlékszel, Rozália!

Vince meg én egymásra néztünk. A baj nagyobbak tűnt, mint elsőre gondoltuk. A Pantherán valami

nagy balhé van. És még ha el is helyezzük egy békés vidéken, ahol nem zavarja a külvilág ezer veszélye, a legnagyobb veszély talán épp odabent, a hógömbben fenyeget, a sziklák és erdők sűrűjében.

Noémi szeme fenyegetően villant, ahogy Márkusnak szegezte a kérdést:

– Na, és mondd csak: mit csináltál, amikor láttad, hogy foglyul ejtik Jácintot?

Márkus kényelmetlenül fészkelődött. Mégis ki ez a lány, hogy ilyen hangnemben vonja felelősségre?

– Titkos üzenetet hagytam az inspirátoroknak egy sziklába rejtve – dünnyögte. – Még ma megtalálják, és Jácint után mennek a Töviserdőbe.

– Na, és mi a garancia arra, hogy tényleg megtalálják? – csavargatta Noémi idegesen a haját.

– Ez a dolguk – monda Márkus. – A felderítőknak figyelniük kell az üzenő sziklákat.

– Na, és ha valaki nem figyel?!

– De figyelnek! – Márkus kezdett igazán fel-dühödni.

Noémi azonban nem tágított.

– Azt állítod, hogy soha nem fordult még elő, hogy valaki megfeledkezett az üzenetről?

Márkus vállat vont.

– Egyszer-kétszer lehet, hogy előfordult már... De nem túl gyakran. – Nem nézett a lányra.

Egyébként Noémi szerintem is túllihegte kis-sé a dolgot. Ha tényleg mindennap megnézik az

üzeneteket, akkor ma sem fognak elfeledkezni róla. Legalábbis kicsi az esélye. Vince is így gondolta. Fesztelenül találgatni kezdett:

– A szabotőrök biztos ki akarják szedni Jácintból, hogy mit látott idekint. Utána lehet, hogy elengedik. Encián mester így jut információhoz.

– Vagy a szép kis kövecskéről, az akaritról akarnak többet megtudni... hogy mi lett a sorsa a külvilágban – tippelt Rozi néni.

– Vagy azt akarják, hogy Já...jácint nekik dolgozzon – vettem föl.

Márkus a vállát vonogatta. Noémi egy darabig nem szólt.

Aztán mégis.

– Be kell mennünk a hógömbbe! – mondta.

II. RÉSZ HEGYEN ÉS VÍZEN

Előzetes példány © Pozsonyi Pagony

Bajtársak

Jávor a zöldségtároló csűrben töltötte az éjszakát.

Miután Aurával kilesték azt a fura, éjszakai kalapálást, a lány visszahozta őt ide, és mindenfélét mondott neki. Jávor a felét sem értette, egy idő után meg már nem is figyelt. Mióta látta azt a rengeteg színes kavicsot, egyetlen dolog foglalkoztatta: hogyan szerezhetne belőlük néhány marokra valót... vagyis minél többet!

Aura mellette kuporgott a sötétben. Nem gyújtott gyertyát, így csak a holdfény szüremlett be a pici szellőzőablakon.

– Mi a neved? – kérdezte a fiút.

– Jávor.

– Figyelj, Jávor! Amit most láttál, az egy óriási gazemberség! Murok meg a bandája készülnek valamire. Nem tudom, mire, de ki fogom deríteni. Csak van még egy kis dolgom... illetve, nem is olyan kicsi. Egyedül nehéz lenne végigcsinálni. Szóval, ha még holnapig itt maradnál, segíthetnél nekem.

– Miért? – kérdezte Jávor őszinte csodálkozással. – Miért kéne neked segítenem?

– Azért, hogy utána elengedjelek – nézett a szemébe keményen Aura. – Csakis azért. Mert ha nem segítesz, akkor elárulom, hogy itt vagy, és fogságba kerülsz. Akkor ki nem teszed a lábad többé a Töviserdőből! Talán ennyire tetszik neked itt nálunk? – kérdezte gúnyosan.

Jávorban felforrt a méreg.

– Ha elárulsz, akkor én is elárulok téged! Hallottam, hogy nem is szabad éjszaka mászkálnotok! Te pedig leskelődtél is, meg minden! Megmondalak annak a Muroknak!

Aura szeme villámokat szórt. Láta, hogy nem lesz könnyű dolga a fiúval. Amilyen kicsi, olyan kemény ellenfél.

– Figyelj! – hadarta. – Kössünk alkut! Te segítesz nekem, utána én is segítek, hogy titokban kijuthass innen. De csak ha előtte elárulod, hogy ki küldött. Rendben?

– Rendben – dűnnyögte Jávor. Pillanatnyilag nem volt jobb ötlete. És valahogy meg akarta szerezni azokat a köveket. Kamilla meg várhat még egy napot. Az a parancsolgató banya.

Úgyhogy most itt gubbasztott, valami förtelmes ízű, répaszerű gyökeret rágcsált reggeli gyanánt, melege volt, és várta, hogy a lány újra megjelenjen.

Aura váratlanul csusszant be a résnyire nyitott ajtón, olyan csendesen, ahogy a macskák lopakodnak, vagy esetleg a Párduc éjszaka a hegyen. Bár Jávor

sosem látta még, és nem tudta eldönteni, higgyen-e benne egyáltalán.

– Ugye, nem vett észre senki? – kérdezte a lány köszönés helyett.

– Dehogyan – mondta Jávor sértetten. – És ha észrevett volna, hát úgy megrúgom, hogy legurul a hegyről.

Aura elmosolyodott. Tulajdonképpen, akarata ellenére, máris megkedvelte egy kicsit a fiút.

– A fogdához megyünk ma, Jávor – tért a tárgyra. – Titokban.

– Fogdához? – Jávor megborzongott. Nem tudta pontosan, mi az, de nem hangzott valami jól.

– Van ott valaki... Egy... egy ismerősöm. Meg akarom tudni, hogy miért tartja fogva ez az átkozott Murok.

– Ő itt a főgonosz? – kérdezte Jávor kíváncsian. – Ez a Murok?

– Nagyon okosnak hiszi magát – húzta el a száját megvetően Aura. – De hamarosan kiderítem, miben sántikál. Megmérgezte a mesteremet. Valamit megitatott vele... és most nagyon beteg.

Jávorban megmoccan egy emlék. Egy üvegcsce, sárga színű főzettel, ami képes arra, hogy elvegye az ember a józan esztét, vagy legalábbis teljesen elbódítsa.

– Egyfolytában aludni akar, ugye? Meg butaságokat beszél...

– Ezt meg honnan tudod? – csapott le Aura. Felugrott, megragadta a fiú karját, és megrázta. – Ki vagy te? Mit tudsz? Beszélj már!

Jávor rájött, hogy óvatlan volt. Kamilla nagyon megbünteti, ha kiderül, hogy említést tett a főzetéről. Talán a nyulakat is elveszi majd tőle. Az pedig borzasztó lenne!

Ijedten hátrált néhány lépést, aztán lehuppant egy szénakazalra, és úgy döntött, hogy azt a fegyvert veti be, ami már a Völgyben, Iringónál is mindig bevált.

Keservesen sírni kezdett.

– Nem mondhatok semmit – zokogta, és szürke szeméből hatalmas könnyecseppek csurogtak végig a kerek arcán. – Különbén nagyon kikapok! Miattad!

Aura türelmetlenül hátrarázta a haját.

– Jó, jó, ne bőgj! Ezzel még ráérünk. Most fontosabb, hogy segíts nekem! Örködni fogsz, és figyelmeztetsz, ha jön valaki. Ennyi a dolgod. Rendben?

– Rendben – hüppögte Jávor. Iringó azért kedvesebb volt. Ilyenkor biztos, hogy megsimogatta a haját, és néha még mesét is mondott, hogy felvidítsa. – De aztán mondasz egy mesét?

– Mesét?! – Aura azt hitte, rosszul hall. Miféle mesét akar ez a kölyök? Ő egész életében egyetlen mesét sem hallott, a szabotőrök hőstetteit leszámítva, de azok egytől egyig igaz történetek, azokból az időkből, amikor még nem egy rakás szerencsétlenből állt ez a nép.

– Na, ide figyelj! – mondta, és a karjánál fogva kiemelte Jávort a szénakazalból. – Első a munka, utána majd mindent megbeszélünk. Most tedd, amit mondok! Látom, hogy ügyesen rejtőzködsz, és gyors is vagy. Jelenleg nekem ennyi elég. Beszélgetni utána is ráérünk. Indulás!

Kisurrantak az épületből, de nem mentek ki a fötérre, ahol már nagy volt a reggeli nyüzsgés. Megke-rülték a teret övező kőházakat, és egyre gazosabb, elhanyagoltabb bozótosban vágtak maguknak utat. Végül már egyetlen ház sem látszott, csak egy gyo-mokkal benőtt ösvény jelezte, hogy vár még valami rájuk a Töviserdő mélyén.

Aztán Aura intett, hogy most már csak lassan, óvatosan lépkedjen, és ne csapjon zajt. Jávor az ágak közül hamarosan egy magányosan álldogáló, romos épületre látott rá, melyen ablakok helyett csupán apró szellőzőnyílások sorakoztak magasan, a tető közelében. Az épületből beszélgetés foszlányai szűrődtek ki. Egy durva férfihang, melyet olykor egy fiatalabb fiú szabadkozó hanglejtése váltott fel.

– Megint bent van nála – mondta Aura talányosan. – Többször is volt már bent, de eddig nem merem közelebb merészkedni és hallgatózni, mert ha jól sejtem, öröket állított a fogda környékére.

– Kicsoda?

– Murok – suttogta Aura. – Hát nem érted, Jávor? Mindent ő kavart itt össze. Elkábította a mestert,

elrabolt egy inspirátort, és most meghamisítja a Fejlődés Kerekét... Szerintem át akarja venni a hatalmat a hegyen. Sőt, talán még ennél is tovább megy!

– Egy inspirátort, tényleg? – kérdezte Jávor, aki már nagyon unta, hogy minden e körül a Murok körül forog. A hegytetőn Kamilla, itt a Töviserdőben meg ez az Aura nevű lány is egyfolytában csak vele foglalkozik. Pedig nem is tűnik ekkora nagy számnak. Csak egy nagyhangú, erős férfi. Félelmetes, az igaz, és gonosz is...

– És akkor én csak itt álldogáljak? – kérdezte a lánytól. – Ez lesz a feladatom?

Hangjában csalódottság csengett.

Aztán mindketten hátrébb ugrottak, mert az őr, egy görnyedt hátú, középkorú férfi kibukkant az épület mögül, és gyanútlanul feléjük sétált.

– A francba! – suttogta Aura. – Ez meg itt fog körözni.

Az épületből durva kiáltás harsant.

– Ne szórakozz velem, kölyök!

Aura szeme rémülten elkerekedett, aztán egy picit elmosolyodott.

– Úgy látom, nem könnyíti meg a dolgát – dünyögte némi elégtétellel.

Az őr kisvártatva leült egy kőpadra az épület nap-sütötte oldalánál. Fejét a falnak vetette, és élvezte a meleget. A lába körül gyíkok surrantak. Nem haltszott más, csak Murok monoton fenyegetőzése.

– Most odamegyek – súgta Aura. – Ha baj van, füttyents két rövidet! Rendben?

– Jó.

– Hé! Tudsz egyáltalán füttyülni?

Jávor olyan sértetten nézett, hogy Aura nem várt további választ. Egy darabig még az ágak közt bujkálva haladt, majd kiugrott az épületet övező tisztásra, és ahhoz a szellőzőnyíláshoz szaladt, ahonnan a hangok jöttek. A fal kiszögellésein úgy kapaszkodott fel, mintha az ujjai végén tapadókorongokat viselne. Jávor elismeréssel nyugtázta, milyen kevés idő kellett hozzá, hogy elérje az ablakot. Zöld köpenyben, csuklyában a lány messziről úgy festett a falon, mint egy karcsú, zöld sáska. Lábai szabálytalan, kiugró kődarabokon kerestek támaszt, ujjai az ablak peremét markolták. Lassan, centiméterenként közelítette arcát a nyíláshoz.

Aura végre meglátta Jácintot.

A fiú sápadt és nyúzott volt. Az itt töltött rövid idő alaposan megviselte, hiszen nem kapott rendes ételt, és a bezártság is nyomot hagyott rajta. Épp Aurával szemben, a fal tövében gubbasztott. A ruhája piszkos volt, a haja csapzott, de a szeme most is gúnyosan villogott.

– Nem fogok többet mondani magának, értse már meg végre! Ha Encián mester szóba áll velem, neki majd mindent elmondok. Másnak nem!

Aura elismerően nyugtázta, hogy Jácint eddig nem árult el semmit Muroknak. Bár nem volt idő arra, hogy egyeztessenek, mielőtt a fiú fogságba esett, ő maga is azt az utat választotta, hogy a lehető legkevesebbet mesélte el az árulónak. Pedig egyfolytában faggatták, de ő konokul csak azt hajtogatta, hogy nem tud semmit, nem is járt az üvegúrán túl, és csak azért csavargott olyan sokáig, mert megharagudott Encián mesterre, aki nem vette őt elég komolyan, és nem adott neki igazi, fontos feladatokat. Ezért végül dühében megszökött.

Murok hitte is, nem is ezt a történetet, de kénytelen volt beletörődni, mert Aura olyan állhatatosan ragaszkodott hozzá, hogy esélye sem volt rést találni a lány beszámolóján. Ráadásul Aura azt állította, hogy az inspirátor fiúval a hegy lábánál találkozott, és csakis azért csapódott hozzá, hogy némi információt csikarjon ki tőle.

De most Murok Jácintot faggatja, és nem ártana, ha a fiú nem adna elő valami, az övétől gyökeresen eltérő történetet. Az meg kiváltképp jó lenne, ha nem árulná el, hogy Aura is járt odakint, majdnem sikeresen szabotálta a küldetést, és mindent tud, amit a hegy válságos helyzetéről tudni lehet. Szóval nagyon nem mindegy, hogy Jácint miket mond ennek a féregnek.

– Akkor fussunk neki újra! – mondta éppen Murok, és közelebb lépett Jácinthoz. Aura csak a hátát látta, és a fenyegető mozdulatot.

– Encián mesternek mindent elmondok – ismételte Jácint, de a szemében félelem villant. – Vigyen a mesterhez, vele majd beszélek! Magával nem. A szabotőrök és az inspirátorok közti ősi egyezség tiltja, hogy így bánjanak velem. Maga most épp megszegi az egyezséget. Szóval itt valami nagyon nincs rendben!

Murok mozdulatán látszott, hogy szívesen megütné a fiút, de aztán visszafogta magát.

– Holnap is meglátogatlak – mondta dühtől szikrázó hangon. – És holnapután is. Minden áldott nap, míg meg nem unod ezt az átkozott titkolózást! Fogd már föl végre, a mester nem tud jönni, mert beteg! Én vagyok a helyettese, és te előbb-utóbb mesélni fogsz nekem!

– Rendben, akkor legalább hozza magával Aurát!

Aura úgy meglepődött, hogy majdnem leesett a falról. Egy apró kavics gördült le a peremről, ahova kapaszkodott. Az őrfelkapta a fejét, felugrott, és gyanakodva nézett körül. Aztán megindult az épület fala mentén.

Jávor látta mindezt, és kétségbeesetten próbált füttyülni.

Egyszer már sikerült, régebben a Völgyben. Az inspirátor fiúk tanítták, de nem ment valami jól. Csak levegő jött ki, meg némi nyál. A fiúk meg kinevették, azok a hülyék.

Jávor két másodperc alatt belátta, hogy nem tud füttyülni. Mivel más nem jutott eszébe, felmarkolt

egy nagyobb követ, és elhajította, pont az Aurával ellenkező irányba. Aztán futott, ahogy a lába bírta, vissza a gazon ösvényen. A kő zörögve landolt a bokrok között. Az őr sarkon fordult, és az épülettől távolodva a hang irányába rohant.

Aura hallotta a lépéseket meg a zörgést, és gyorsan lecsusszant a falról. Mielőtt még Murok kilépett volna az épületből, már a bokrok fedezékében gubbasztott. De hiába forgatta a fejét, Jávort nem látta sehol. Az őr viszont hamarosan visszatért, zavartan magyarázkodott, és tanácstalanul vonogatta a vállát. Murok arcán látszott, hogy még mindig majd szétveti az indulat Jácint makacssága miatt. Egy darabig merev arccal hallgatta az őr szabadkozását, aztán egy kézmozdulattal beléfojtotta a szót, és megindult a főtér felé.

Aura várt néhány percet, aztán leadott két füttyjelet.

Semmi válasz.

Hol lehet az az ostoba kölyök?

Noémi nagy ötlete

Felmerülhet a kérdés, hogy ki az az őrült, aki, ha egyszer már szerencsésen kijutott egy hógömbből, önként visszatér oda.

Na, hát én például ismerek egy ilyen idiótát.

Én magam vagyok az.

A másik pedig Márkus, de ő csak szimplán hazamegy a gömbbe, úgyhogy őt nem nevezhetjük ezért lököttnek.

A dolog úgy történt, hogy Noémi drámai bejelentése után, miszerint be kell mennünk a hógömbbe, Vince röhögőgörcsöt kapott. Én nem, mert Jácint elrablásának híre olyan sokkoló volt, hogy úgy éreztem, tényleg muszáj tenni valamit.

Na, de ez azért...

– Mégis, ho...hogyan gondolsz? – kérdeztem Noémit.

Megrántotta a vállát.

– Valahogy. Majd kitaláljuk, nem? Mióta vagytok ilyen tutyimutyik?

Vince megsértődött.

– Nem vagyok tutyimutyi, de ha gondolkodnál egy kicsit, belátnád, hogy az ötleted képtelenség! Majd

az inspirátorok megtalálják Márkus levelét, és már indul is a szabadító sereg Jácintért.

– És ha nem találják meg? Vagy csak sokára veszik észre azt a levelet? – kérdezte ingerülten Noémi. – Mihamarabb be kéne mennünk! És nem csak Jácintról van szó. Érzem, hogy valami nagy gond van odabent.

– Szerintem is valami nagy gond van odabent – nézett Mihály jelentőségteljesen Noémire, és gonoszul megkocogtatta a homlokát. – Egy-két kerékkel több vagy kevesebb van ott, mint kéne.

Rozi néni most igazán dühös lett. Azt hiszem, még mindig Noémi volt a kedvence.

– Elhallgass, Mihály! Különben nincs ma desszert! És söröcske sincs! – Kikapta Mihály kezéből a félig kiürült pléhdobozt. Mihály mérgesen kapott utána, de Rozi néni már biztonságba helyezte a kredencen.

– Meg ne halljam, hogy sértegetni mered ezt a kislányt!

– Tessék hagyni! – morogta Noémi. – Az van, hogy iszonyúan nem érdekel, mit gondol rólam Mihály bá.

– Hogyhogy? – böszült fel Mihály. – Mi az, hogy nem érdekel?!

Noémi válaszra sem méltatta. Helyette Márkust tüntette ki a figyelmével, aki ettől megint nagyon megilletődöttnek látszott.

– Te hamarosan visszamész, ugye? Hiszen átadt nekünk az üzenetet.

– Hát... úgy valahogy.

– Akkor veled megyünk – szögezte le Noémi. – Azt nem tudom, ti jöttök-e – nézett rám meg Vincére –, de én bemegyek – hogy is hívnak? – Márkussal, hogy kiszabadítsuk Jácintot.

Most már Vince is a homlokát ütögette. Úgy látszik, ez a kézmozdulat fertőző.

– Gondolkozz már, Noémi! Ha Mihály bácsiék elviszik egy hajóútra a hegyet, hogy aztán kitegyék egy lakatlan szigeten, akkor akaratlanul te is tengerre szállsz, ha közben bemész a gömbbe!

– És akkor mi van? – támadt vissza Noémi. – Majd idejében kimászunk a hógömbből, és visszajövünk a hajóval. Ennyi.

– Hát ezt te sem go...gondolhatod ko...komolyan. Iszonyú bo...bonyolult lenne me...me...megszervezni.

– Mi bonyolult? – Noémi, mint egy harcias amazon, az utazási katalógus után kapott. – Nézzük! A hajó három nap múlva ér Tiraka szigetére. Tehát pont ennyi időnk van arra, hogy megbizonyosodjunk, Jácint kiszabadult-e a Töviserdőből, és megtudjuk, minden rendben van-e odabent. Ne feledjétek, nekünk is érdekünk az inspirátorok jóléte! Hiszen ők támogatják a fejlődésünket.

Nem is gondoltam, hogy Noémi időközben ennyire nagy rajongója lett a népcsoportnak. Na meg a fejlődésnek. Bár ha úgy vesszük, igaza volt. És már folytatta is:

– Három nap múlva pedig szépen kimászunk a gömbből. Az átméretező a hajón lesz, a hógömbre Rozi néniék vigyáznak a kabinjukban, úgyhogy tökéletes biztonságban leszünk.

– Biztonságban... ja – morogta Vince. – Nagyon meredek a terved, Noémi!

– Meredek, de kivitelezhető!

– Azt nem mondanám. Például: hogy adod be otthon a szüleidnek, hogy néhány napra felszívódsz? Mit mondasz nekik? Anya, apa, elmegyek egy tengeri hajóútra? Persze, kislányom, menjél csak! Vagy netán így: Anya, apa, bemászok egy hógömbbe, ami egy luxushajón körbeutazik néhány egzotikus szigetet? Persze, kislányom, semmi akadálya, csak vigyél naptejet!

Vince fejhangon utánozta Noémi anyukájának jellegzetes, sipító hangját. Mihály a térdét csapdosva nagyokat kacagott, de Rozika néni újra Noémi védelmére kelt.

– Vincécske, ez most komoly dolog. Jácintka talán nagy veszélyben forog. Esetleg éheztetik, vagy kítették egy sziklára, és keselyűk támadnak rá, vagy...

– Tessék abbahagyni! – kiáltotta Noémi.

– Rendben, drágám, ne izgasd föl magad! Na, de hova is akartam kilyukadni? Ja, igen! Tudom már! Felhívom a kedves édesanyáitokat, és elkérlek titeket. Majd azt mondom, hogy Mihály ötszemélyes hajóutat nyert.

– Olyan nincs is! – mondtam. – Csak ké...két... vagy né...négyszemélyes.

Rozika néni elgondolkodva nézett ránk.

– Igen, a négyszemélyes valamivel hihetőbb. Nos, én úgy gondolom, hogy Márkuskával együtt hárman épp elegendően lesztek, hogy szétnézzetek a Pantherán. A Völgybe menet ügyesen bekukkantotok a Töviserdőbe, és megnéizzatek, ott van-e még Jácintka.

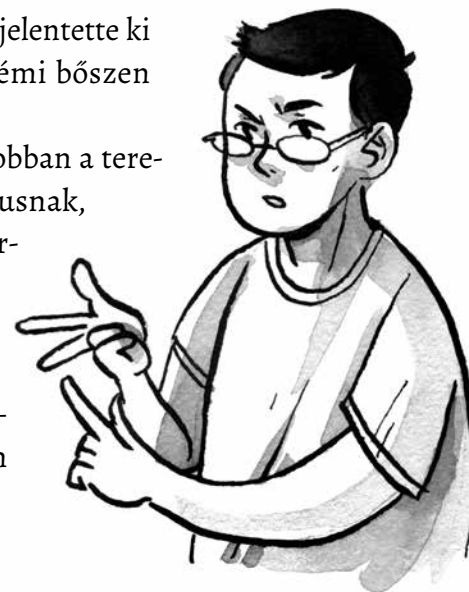
Ezt kábé úgy mondta, mintha csak itt, a kerületben sétálnánk egy kört.

– Mi az ördög... – morogta Márkus. Valahogy nehezen esett le neki, hogy Rozi néni épp megszabja, hogyan töltsse az elkövetkező napjait. Ahelyett, hogy visszatérhetne biztonságot nyújtó otthonába, esküdt ellensége, Jácint után kell kajtatnia a Töviserdőben. – Nekem sürgősen vissza kell térnem a Völgybe!

– Első a munka! – jelentette ki Rozika néni, és Noémi bőszen bólogatott.

– Te ismered legjobban a terepet – mondta Márkusnak, és a vita le is volt zárva. Aztán rám meg Vincére nézett.

– Na, és ki lesz a bátor harmadik? – kérdezte, miközben

a szeme gúnyosan villogott. – Ki jön be velünk a hógömbbe?

Vince meg én egymásra bámultunk. Szerintem erre egyikünk sem számított. Nem elég a Panthera, de még a tenger is... Mondjuk, kalandnak ez aztán tényleg kaland! Na de mi van, ha a szabotőrök fogságába esünk? Rozika néni olyan szemléletesen ecsetelte az imént azokat a keselyűket is... Nem beszélve a vadsakálokról, a hidegről, a csúszós sziklákról, a hóhatárról meg egyéb látható és láthatatlan veszedelmekről.

Vince a villáját babrálta. Idegesítően csikorgatta a tányéron.

– Hagyd ezt abba! – förmedtem rá. – Ma...majd én bemegyek.

olvasópéldány © Pozsonyi Pályázat

15. fejezet

Előkészületek

Hát normális vagyok én?

Kizárt dolog.

Mégis ki nekem ez a Jácint, hogy elhagyom érte a jól megszokott kis világomat, és újra megmászom a kedvéért a Pantherát? Még csak nem is a barátom. Inkább csak afféle távoli ismerős. Bár ha úgy vesszük, nincs is olyan távol, sőt, valahol itt van, alig kétméternyire, a konyhapulton.

Vince mély hallgatásba burkolózott, Rozika néni pedig – szokás szerint – szervezkedni kezdett.

– Na már most, drágáim, szorít az idő! Holnap vízre szállunk, úgyhogy el is kezdem a telefonálást. – Már fogta is a kagylót meg a kis noteszt.

– Hálló, hálló... á, kedves Melinda, de jó, hogy te vetted fel! Az a helyzet, drágám, hogy Mukkocskáról van szó... Jaaa... persze, persze... Rozi néni vagyok, drágám, tudod, a hógömbös Rozi. A Pantheráról. Az, az... Hogy mondod? Milyen Gergő? Ez komoly, drágám? Kismukkocskát valójában Gergőnek hívják? Hát, ez fantasztikus! Miért nem szereztem én erről eddig tudomást? Szóval, Gergőcskét és a kis Noémit magunkkal vinnénk Mihály meg én egy

kis kirándulásra... Ne gondold valami nagy dologra, egy hét maximum! Vagy még annyi sem. Nagyon fogunk rájuk vigyázni... Napi öt étkezés, időben fekvés, ahogy kell... Persze. Mihályom ugyanis, képzeld csak, keresztretvényen nyert egy tengeri hajóutat. Négy személyre. Nem, nem fejtette meg, hanem alaposan megkritizálta, hát gondolnád, hogy manapság már ezt is jutalmazzák?

Anyukám izgatott szóáradata szűrődött ki a kagylóból. Aztán megint Rozi néni:

– Jól van, kedvesem, beszélj csak meg a férjeddal. De hidd el, ez soha vissza nem térő alkalom a kis Gergőnek... Jó, jó, várom a döntésedet... Igen, hogye, ő is itt van. Látom a kis arcán, mennyire szeretne velünk jönni. Hívjál vissza! Puszi, aranyom!

Letette a kagylót, és rám mosolygott.

– Gergőcske – mondta biztatóan –, ne izgulj, minden rendben lesz! Hallottam anyukád hangján, hogy el van ragadtatva!

Ebben én is biztos voltam.

Aztán az egésznet még egyszer végighallgattuk Noémi anyukájával, azzal a különbséggel, hogy őt Ildikónak hívják, és aki nem szolgált semmilyen meglepetéssel, már ami Noémi titkos neveit illeti. Ő viszont nagyobb ellenállást tanúsított, ám akkor Rozika néni előjött valami szöveggel a széles látóköréről meg a távoli kultúrák megismeréséről, és Ildikó néni lassan, de biztosan beadta a derekát.

– Rozália, te aztán úgy hazudsz, mint a vízfolyás – horkantott Mihály, és oldalazva elindult a sörösdoboz felé. – Micsoda egy ravasz asszony vagy te! – Hangjában szemrehányás és elismerés keveredett.

– De hát éppen ezért szeretsz, nem igaz, Misi? – kacintott Rozika néni, mire mind pukkadozva elfordultunk, csak Márkus nem, ő tátott szájjal hallgatta őket.

– Akkor most mi van? – kérdezte végül. – Azt még értem, hogy hajóra szállnak, és hogy valami szerkentyűvel vissza fogják állítani a hegy méretét azon a lakatlan szigeten. De mit akarnak velem?

– Hárman megyünk vissza a hegyre – magyarázta Noémi olyan hangsúllyal, hogy Márkusnak kétsége se lehessen afelől, hogy a háromból ki lesz a főnök. – Elkísérsz minket, Kismukkot meg engem a Töviserdőig, és ha Jácint még ott van, segíthetsz nekünk kiszabadítani. De persze, ha megmutattad az utat, vissza is szaladhatsz a Völgybe. – A hangsúlyából érezhető volt, mekkora gyávaságnak tartaná, ha Márkus az utóbbi mellett döntene.

Ez a Noémi néha igazán félelmetes!

Rám is rám hozta a frászt, ahogy beszélt. Márkus viszont képtelen volt elviselni a gyávaságnak még csak a gyanúját is.

– Rendben, veletek megyek – mondta. – De Kálmosnak akkor is sürgősen értesülnie kell a fejleményekről.

– Mész, amint tudsz! Ha Jácint már nincs a Töviserdőben, mi is elkísérünk – zárta le a vitát Noémi. Úgy látszott, megkönnyebbül, hogy végre csinálhat valamit. Talán az volt a legelviselhetlenebb számára, hogy csak ül itt, miközben Jácint talán börtönben sínylődik. Sőt, esetleg keselyűk is támadják. De mióta kinevezte magát a szabadító csapat vezérének, kismultak a homlokán a ráncok.

Vince viszont eléggé magába roskadva ült.

– Ne értsd félre, Kismukk! – fordult hozzám. – Csak az van, hogy nincsenek jó emlékeim a Panthera-mászásról. Tudod, a sakálok meg a bokám is...

– Tudom – bólintottam. Hirtelen megsajnáltam. Bár valahogy azért irigyeltem is. Neki biztos nem ugráltak akkora gombócok a gyomrában, mint az enyémben. Ő megúsza ezt az egészet.

Ezt a hülyeséget.

Ugyan kinek van kedve egy rakás szabotőrrel harcolni? Sőt! Akárkivel harcolni!

Noémi csak megy előre, mint a dömpér, Márkus meg én pedig majd isszuk a levét a nagyszabású ötleteinek! Lehet, hogy hülyeség volt bevállalni.

Máris közelebb éreztem magamhoz Márkust, mint az imént. De féltő volt, hogy Noémi még így is megsz minket reggelire. Ha hagyjuk! És ha csak sejtettem volna, micsoda megpróbáltatás lesz nekem ezzel a két emberrel Pantherát mászni... hát, biztos nem megyek bele a dologba. De belementem, úgy-hogy már nem volt visszaút.

Megbeszéltük, hogy másnap reggel teljes menetfelszerelésben találkozunk Rozi néninél. Noémi ugyan haladéktalanul indulni akart, de Vince lehűtötte:

– Szerinted anyukád beveszi, hogy ma este indul a hajó? Rozi néni a holnapot említette neki.

– Sietnünk kell! – türelmetlenkedett Noémi. – Minden perc drága!

– Szerintem az inspirátorok már meg is kapták az üzenetemet – dűnnyögte Márkus, de nem nézett Noémire. – Pár órán belül ott lesz Jácintért egy kis csapat, és elhihetitek, a mi embereink ezerszer jobb harcosok, mint azok a szerencsétlen szabotőrök. Úgyhogy kár ennyire izgulni!

Noémi rájött, hogy talán túlzásba esett.

– Oké, de akkor is muszáj sietnünk. Kismukkknak meg nekem vissza kell térnünk a hegyről, mielőtt a hajó elhagyja a szigetet. És ki tudja, mivel szembe-sülünk ott fenn, a Pantherán!

– Végül is nem lenne muszáj bemennünk – kezdtem reménykedve, de olyan pillantást vetett rám, hogy a mondat többi része bennem rekedt.

Rozika néni jó tanácsaival bőségesen felszerelve indultunk haza. Ezek a jó tanácsok szerintem több hímzett falvédőt is megtöltöttek volna, kezdve attól, hogy a barátság szent dolog, azzal bezárólag, hogy nincs is fontosabb, mint a bőséges élettapasztalat, és mondjuk meg a szüleinknek, hogy bátran rábízhatnak minket, mert ő már csak tudja, mi a dörgés szárazon és vízen egyaránt.

A kikezdhetetlen önbizalma egy kicsit azért mindig meg tud nyugtatni.

Azt most inkább nem is mesélem el, milyen küzdelemmel telt a délután számomra meg Noémi számára is. Az anyukáink nem voltak különösebben lelkesek a hirtelen jött hajóút lehetőségétől, sőt Noémié külön előadást is tartott, melynek lényege az volt, hogy Noémi nem tud úszni, és ezért mégsem szállhat vízre. Azt hiszem, nyolcszor hívták fel Rozika nénit az este folyamán, aki keményen állta a sarat, és olyanokat füllentett, hogy például a luxushajó fedélzetén van gyermekúszás-oktatás, ahol bizonyára Noémit is kitörő örömmel fogadják majd. Szinte láttam magam előtt a karúszóval felszerelt Noémit, amint egy rakás úszni tanuló kisgyermek között ácsorog, és pofákat vág. De nem volt felhőtlen a szórakozásom. Az én szüleim is ötpercenként előrukkoltak valamilyen jogos aggodalommal, és mire mindet leszereltem, úgy éreztem, nem maradt

bennem elég erő, hogy megmásszam a Pantherát. Különbösen is, a diófát mostanában eléggé elhanyagoltam, úgyhogy nem voltam igazán edzésben.

Meg amúgy is. Nem volt elég egyszer felmászni oda?

Bevallom, de csakis a krónikási hűség kedvéért, hogy nem sokat aludtam azon az éjszakán. A szemem előtt különböző riasztó képek sorjázta: például sakálok, fagyos sziklák meg vérben forgó szemű szabotőrök. És iszonyatos dühöt éreztem, ha Aurára gondoltam. Az még csak hagyján, hogy szabotőrként igyekezett megakadályozni Jácint küldetését. Na de, hogy gonosz csellel lépre csalta, és segített az elfogásában! – ez már több volt annál, amit még megbocsáthatónak éreztem. Aura a velejéig gonosz – gondoltam, és nem találtam több felmentő körülményt a számára. Igaz, nem is nagyon kerestem.

Mint utóbb kiderült, nemcsak én forgolódtam álmatlanul.

Márkus Rozika néni nappalijának kényelmetlen díványán gubbasztott, és megpróbálta kiheverni az elmúlt nap történéseit. Kezdve Jácint elrablásától az óriások konyhájában való landoláson és átméretezésen át egészen a jelvényén díszelgő lány személyes megismeréséig. Túl sok volt ez szegény fejének. Olyannyira sok, hogy igyekezett inkább nem is tűnődni rajta. Végül arra jutott, hogy ha ez a két ütődött – mármint Noémi meg én – el akarja kísérni a hegyre,

az az ő dolguk. Neki ugyan nem fog parancsolni ez a copfos lány. Ha úgy látja jónak, igenis egyenest a Völgy felé veszi majd az irányt. Ugyan minek rohanna a vesztébe, a Töviserdőbe, ahonnan már bizonyára rég kiszabadították azt az undok Jácintot!

Márkus némi elégedettséggel gondolt arra, hogy a feladatát végül is teljesítette. Sikeresen felkutatta Mihályt, aki kész tervvel állt elő a hegy sorsára vonatkozóan. A mester és Iringó tehát nem tehetnek neki semmilyen szemrehányást. Az üzenetet átadta, a jövőre vonatkozó terveket megismerte, és most szépen hazamegy, és elmondja, mit végzett. Mit bánja ő, ha két külvilágbeli kísérője is akad! A fiú nem tűnik veszélyesnek (ezt rólam gondolta, szerintem eléggé alaptalanul), de az a lány... Vele még meggyűlhet a baja. Talán tényleg nem véletlen, hogy felbukkant az arca a jelvényen. Jó lesz vigyázni vele. Veszélyes lehet.

Márkus eldöntötte, hogy szemmel fogja tartani ezt a különös lányt. Biztos, ami biztos.

Másnap reggel pedig, mint három teljesen kialvatlan és rosszkedvű hegyászó, bámultunk egymásra Rozi néni konyhájában. Mihály nagyon élvezte a helyzetet, és jóízűen kacagott:

– Nézd már, Rozi! Micsoda bátor kis csapat! Csak úgy csillog a szemük, és duzzadnak a tettvágytól!

– Hagyd ezt abba, Mihály! – szólt rá szigorúan Rozika néni. – Teljesen természetes a megilletődöttségük a lekicsinyítési hadművelet előtt. És akkor még ott van a hegy is! Nemsokára pedig veszélyes szabotőrhordák támadják őket minden irányból! Szóval, drágám, ne várd, hogy itt viháncoljanak!

Na, ettől aztán végképp ideges lettem.

– Nyugi! – dűnnyögte oda halkán Vince, aki szintén eljött, hogy elvégezze az átméretezést. Pont ő próbált nyugtatgatni, az a gyáva kukac! Lesújtó pillantást vethettem rá, mert elhallgatott, és a kapcsolókat kezdte babrálni a gépen.

– Még egyszer vegyük át az ütemtervet, drágám! – fordult Rozika néni Noémihez, kétséget sem hagyva afelől, hogy melyik két hadvezér irányítja ezt a hadműveletet.

– Három nap múlva a hajó Tiraka szigetéhez érkezik – darálta Noémi olyan hangnemben, mint amikor magyarból felel. – Az aznap délután a legkésőbbi időpont, hogy elhagyhatjuk a hógömböt. Rozi néniék a porcukros módszerrel fognak értesülni róla, ha kijöttünk. Ne tessék elfelejteni körbeszórni a gömböt!

Erről eszembe jutott valami. Hirtelen ötlet volt, és talán butaság is, de azért szóba hoztam.

– Van itt amúgy még egy hógömb – mondtam Rozi néninek, és előhúztam a zsebemből Piri ajánlékát.

– Minek abból még egy?! – hördült föl Mihály. – Szerintem már egy is sok! A végén még rosszat nagyítunk föl. Aztán leshetjük a műanyag hegyet a műanyag fenyőfákkal! Hehe.

– Tényleg veszélyes lehet – mormolta Noémi. – Még a végén tényleg összekeverik a kettőt.

Már majdnem visszacsúsztottam a zsebembe Piri hógömbjét (pedig milyen jó is lett volna megszabadulni tőle!), de Rozika néni végül megszánt.

– Ugyan, drágáim, ne legyetek ilyenek! A kedves Gergő, ez a Kismukk egy kabalát ad nekünk. Higgyétek el, az ilyen apró, szívbeli ajándékok, bár sokan babonának tartják az ilyesmit, mégis elősegítik a jószerencse forgását. Add csak ide szívem, én magammal viszem! – Kivette a kezemből, és ellentmondást nem tűrően megpuszította.

Mindennek dacára valahogy megkönnyebbültem, hogy már nincs a zsebemben.

Márkus ezalatt unottan ücsörgött, és egy kiflit rágcsált, amit Rozika néni kent neki reggelire.

– Nem mondanám, hogy túlzottan összebarátkoztunk – súgta Rozika néni a fiú felé intve a fejével. – Pedig én mindent megtettem, hogy feloldódjon. De nem érdeklik a tévésorozatok, és úgy érzem, nem szívesen beszél a személyes érzelmeiről sem.

– Undok fickó. Mogorva, és hitvány a modora – egészítette ki Mihály Márkus jellemzését. – Hiába inspirátor, nyoma sincs benne a Völgy népére

olyannyira jellemző jó szándékú kedvességnek – folytatta megrovóan.

Márkus odapislantott, tekintete egy röpke másodpercre Noémire vándorolt, majd folytatta a gondterhelt rágást.

– Akkor kezdhetjük? – vágott bele Vince kíméletlen kérdése a pillanatnyi feszült csendbe.

Gondolom, szeretett volna már túlesni rajta.

Murok terve

Aurát eléggé aggasztotta, hogy a kisfiú nem került elő. Izgult, nem is annyira a gyerek épségért, mint inkább amiatt, hogy elkapják, és akkor majd mindent elmesél az a kis buta. Főként azt, hogy Aurával együtt leskelődtek, és hogy mi mindent megtudott a Töviserdőben folyó fondorlatokról és árulásról.

Aura türelmetlenül megrázta hosszú, vörös tincseit, és úgy döntött, nem hagyja, hogy a kölyök eltűnése eltérítse a további terveitől. Első és legfontosabb dolga, hogy kiderítse, mit tervez Murok. Utána pedig, ha török, ha szakad, megakadályozza, hogy a férfi véghezvigye a tervét. Legyen az bármi is.

Az imént megfigyelte, hogy Murok épp az elhagyott műhely felé igyekszik, és az őrült látnok is előbújt a barlangjából, pedig őt aztán csak a legritkább esetben látják a főtéren sétálgatni. Kerüli a társaságot, és eddig csakis Encián mester kérésére mászott elő az odújából. De ezúttal ő is a műhely felé lépked különös járásával. Mintha csak lebegne, koszos, szürke rongyai úsznak utána. Tehát Murok őt is belevonta az alattomos tervébe.

Aura úgy döntött, hogy ma mindenképp végére jár a talánynak. Jácinton most úgysem tud segíteni, sőt, abban sem biztos, hogy akar-e egyáltalán. Hiszen a fiú mégiscsak népének ellensége, egy valódi inspirátor, aki ráadásul nemrég le is győzte őt. A lány még mindig keserű szájjal gondolt vissza Eszes Bátorra meg a csúfos vereségre. Azzal mentette magát, hogy ha kiszabadítaná Jácintot, azzal csak az övéit árulná el.

Nagy nehezen elhessegette a fiúval kapcsolatos gondolatait, hogy teljes egészében az előtte álló feladatra koncentrálhasson. Úgy tűnt, lassacskán elnyugszanak körülötte a kedélyek. Murok talán elhitte, hogy nem tud semmit, és csak merő duzzogásból tűnt el hosszabb időre a Töviserdőből. Már nem figyelik minden lépését, és nem is akarnak folyton faggatózni. A lány úgy érezte, végre kicsit szabadabban mozoghat Töviserdő épületei és bokrai között.

Egy vastag fatörzs mögött gubbasztva várt néhány percet. Figyelte, ahogy néhány férfi szállingózik be a szüette deszkákból tákolt műhelybe. Nem szívesen mulasztotta volna el ennek a fontosnak tűnő beszélgetésnek egyetlen részletét sem, ezért úgy döntött, hogy kockáztat. Nekiiramodott, és leguggolt az épület tövében, az ablak alá. Nem mert feljebb kapaszkodni, de a deszka résein át így is jól hallotta a bent folyó beszélgetést.

Éppen Murok vitte a szót.

– ...és ezért szoltam Vakondnak, hogy segítsen nekünk a tervünk kivitelezésében. – Aura fojtott sutogást, röhögcsélést hallott, aztán egy öblös hang harsant:

– Ez nagy ötlet volt, Murok!

– Kösz, Tolvaj! – vetette oda félvállról Murok. – Vakond még nem ismeri a tervet, ezért most röviden összefoglalom.

– Engem nem érdekel a terved, te hataloméhes fajankó – köpte oda Vakond. – Engem a kövecske érdekel, amit a segítségért cserébe ígértél.

Dermedt csend támadt. Még Aura is megborzonzott odakint, az ablak alatt. Eddig senki nem merte Murokot fajankónak nevezni. Túl hatalmas és erős volt, és túl könnyen dühbe gurult. Ráadásul egyre népesebb tábor támogatta. De Vakond, a látnok más volt. Törvényen kívül állt.

Aura még csak néhányszor találkozott Töviserdő látnokával, akit mindenki csak Vakondnak nevezett. A legtöbben úgy tartották, hogy nem egészen épeszű, hiszen szinte egész nap a sötétben, félig a földbe ásott, barlangszerű kunyhójában húzta meg magát. Ám mégis egyfajta rejtélyes tisztelet övezte. Azt beszéltek, hogy nagy döntések előtt Encián mester olykor konzultál vele, és a segítségét kéri. Ám ezek a beszélgetések mindig négy szemközt zajlottak.

Aura megvetően gondolt arra, hogy Vakond ilyen könnyen elárulja Enciánt egy maroknyi kövecskéért. Vagy akár egy zsáknyiért is, nem mindegy? Hogy tehet ilyet?! Aztán maga elé idézte a férfi kopasz fejét, görnyedt, hórihorgas alakját, koszos rongyait, és arra a következtetésre jutott, hogy talán tényleg képes be-bepillantani a jövőbe, de az esze bizonyára már régen elment, így nem is várható tőle hűség vagy logikus viselkedés. Különben is, Töviserdő lakói jobbra elkerülik. Félnek tőle, vagy talán egyszerűen csak nyomasztónak érzik a jelenlétét meg az olykor odaköppött megjegyzéseit, amelyek mindig kellemetlenek, és mindig fájdalmasan célba érnek.

Murok közben arra jutott, hogy túlságosan fontos neki Vakond segítése, ezért inkább nagylelkűen szemet huny vérlázító stílusa fölött.

– Nézd – mondta neki leereszkedően –, ismerned kell a tervemet, hogy tudd, mit várok tőled. És nektek is mind tudnotok kell, hogyan fogom visszaállítani a rendet, és visszaadni népünk erejét és méltóságát.

Aura elhúzta a száját, odabentről viszont helyeslő mormogás hallatszott. A lány úgy sejtette, nagyjából tízen lehetnek a viskóban. Ők Murok legfőbb bizalmasai, testőrei és harcosai, akik a puccs során a segítségére lesznek.

– Tehát – folytatta a férfi –, a tervem roppant egyszerű, ugyanakkor, félretéve az álszerénységet, igazán

okos is. Ott csap le az ellenségre, ahol az a legsebezhetőbb, ahol a leginkább kiszolgáltatott...

Aura végre talált egy nagyobb rést a deszkák között, ahonnan részben belátta a helyiséget. Murok az asztal mellett állt, Vakond görnyedten gubbasztott egy széken, és unottan piszkálta a fogát a körmével. A többiek itt is, ott is elszórva ácsorogtak odabent, csak a kovács állt az asztalnál, és a már múltkor is látott fémlemezok egymásra illesztésével foglalkozott. Előtte halmokban heverték a színes kavicsok, melyek a gyéren beszűrődő fény ellenére is úgy ragyogtak, mintha valódi akaritból lennének.

– Nem tervezek egyelőre semmilyen nyílt harcot, támadást vagy rajtaütést – folytatta Murok, és hangjából a kiváló stratégia magabiztossága csendült ki. – Hiszen egyelőre még túl gyengék vagyunk. Az inspirátorok könnyedén péppé vernék a csapatunkat. Ám egy jó ötlettel teljes zavart okozhatunk a csodásan felépített kis világukban. Akkora zavart, hogy az egész Völgy magába roskad tőle.

– Bökd már ki végre! – dűnnyögte Vakond, és a fémlemezokra bökött. – Ha jól látom, ki akarod cserélni a kereket!

– Talált! – kiáltott Murok, mire a férfiak egy része hangosan felröhögött, valaki füttyentett. – Ki akarom cserélni, igen! Egy ügyes tolvajunk megszerezte az eredeti kerék pontos rajzát. A mi jó kovácsunk

pedig tökéletes másolatot készített róla. De ti is tudjátok, hogy a kerék hatalma abban áll, ahogy a fémtárcsák egymáshoz képest elfordulnak, és a kövek valamilyen mintázatát, kombinációját adják ki. Nos, ebben fogsz nekem segíteni, Vakond!

– Vagyis? – kérdezte a kopasz látnok, és szemében, ha érdeklődés nem is, legalább némi élénkség csillant. – Keverjem meg kicsit nekik a dolgokat?! – Kellemetlen hangon felvihogott.

– Pontosan! De ügyesen ám! – harsogta Murok, majd óriási tenyerével barátian rácsapott Vakond vállára. – Látod, tudsz te, ha akarsz!

A következő pillanatban azonban elnémult. A látnok ugyanis felemelkedett, és egészen közlelől, nagyon halkán azt lehelte:

– Vedd le rólam a mocskos kezedet, te féreg! Mert téged is össze tudlak ám zavarni, ha nem viselkedsz kedvem szerint.

Murok keze ökölbe rándult, de egyik bizalmasa gyorsan mögé lépett, és csitítóan a vállára tette a kezét. A férfi megrázkódott, majd fújta egyet.

– Mi tagadás, nem a stílusodért kedvelünk, Vakond. De most az egyszer elnézem a tiszteletlenségedet. Lényeg, hogy rakd ki úgy köveket, hogy ezek a szerencsétlenek az elkövetkező küldetések során hibát hibára halmozzanak, mindent összezavarjanak, és a Fejlődés előrelendítése helyett totális

zűrzavart szabadítsanak a külvilág nagyokos népére. Na, mit mondasz?

A látnok felemelt egy piros színű üvegvacskót, és a fény felé tartotta.

– Kedvemre való móka – felelte torz mosollyal. – Komolyan, ki sem néztem belőled, Murok, hogy ilyen ötletes vagy.

Murok nem közölte vele, amit egyébként néhányan már tudtak, mégpedig azt, hogy nem ő, hanem egy fiatal fiú, a terem végében ácsorgó Torma ötlötte ki a tervet. Aura most vette csak észre, hogy a fiú elvörösödik a dicséret hallatán, amit nem is neki szántak, de ami mégis elérte.

Vajon mit keres itt Torma? Ő a legokosabb fiú az egész Töviserdőben. Az intelligens és mindig megfontolt Torma, akit a tanítók is folyton dicsérnek éles esze miatt, de aki a testedzés és harci játékok terén soha semmilyen ügyességet nem mutat. Encián azonban mégis nagy jövőt jósolt neki, és Aurát nemegyszer bosszantotta, amikor látta, hogy Torma fontoskodó képpel már megint bent ücsörög a mesternél.

Most meg itt támasztja a falat, és azon jár az esze, hogyan segítse Murokot az inspirátorok elleni harcban meg Encián hatalmának megdöntésében. Aurát émelygés környékezte.

Közben Vakond minden másról megfeledkezve tanulmányozni kezdte a kerék tervrajzát, és egy maroknyi színes kavicsot kezdett tologatni az egyik

tárcsán. Úgy belemerült a tevékenységbe, hogy tudomást sem vett a körülötte folyó társalgásról.

– Így, ezt ide... na, és ezeket meg ilyen alakban emide... hihhi... ez majd jól bezavar a nagyokosoknak! – Hirtelen, mint aki álomból ébred, felkapta a fejét, és kellemetlen, kíváncsi pillantással tekintett Murokra.

– És mit fogsz ezzel elérni? He? – kérdezte gúnyosan.

– Mondd el neki! – szólt hátra a válla felett Murok, mire Torma lángvörös arccal előrelépett, és hebegni kezdett.

– Én... mármint... úgy gondolom, hogy... szóval Murokkal azt találtuk ki, hogy ez a csere megsemmisítő csapás lenne a Völgy számára. A gyökerénél vág-

nánk el a legfőbb tevékenységüket. – Torma egyre jobban belelendült a magyarázatba, Vakond pedig kíváncsian, mégis gúnyosan fürkészte az arcát, ahogyan beszélt. – Így a szabotőröknek nem is kell majd folyamatosan nyomon követniük az inspirátorok útjait. Egyetlen ügyes trükkal elválnánk a küldetések sikerét, és onnantól kezdve egyedülként uralkodhatnánk a hegyen. A saját döntésünk lenne, hogy a fejlődést milyen ütemben hagyjuk kibontakozni. Szabályoznánk ezt az örült tempót, ami nem vezet semmi jóra! Egyszer még hálások is lesznek érte azok, akik most mit sem tudnak rólunk!

Torma szemében elhivatott tűz lobogott.

– Nekem mindegy – vont vállat Vakond. – Ha megkapom a kövecskét, magasról teszek rá, ki a főnök a hegyen meg a völgyben... Ha megunom, úgyszólván itt hagyom az egész cirkuszt. Néhány darab kavicsal bárhol király lehetek, a ti becses segítségetek nélkül is. – Murokhoz fordult. – Mindjárt felrakom a lemezekre a köveket. Olyan zűrzavart ereszték rájuk, hogy néhány küldetésen belül felemészti őket. De mikor kapom meg a jutalmamat?

Murok helyeslően bólintott.

– Ha sikerült a csere, és visszatértem, azonnal megkapod. Holnap este indulok útnak egy kisebb csapatral. – Egyik emberéhez, Galajhoz fordult.

– Nem harcosok kellene most, hanem inkább felderítők. Olyanok, akik észrevétlenül el tudnak

jutni a Völgy nagy csarnokáig. Egyetlen ember hajtja majd végre a cserét, de hogy ki lesz az... még nem tudom. Egy fiatal kölyökre gondoltam, olyasvalakire, aki befér a csarnok szűk ablakán. – Elgondolkodva ráncolta a homlokát, majd folytatta.

– Tegnap megkérdeztem azt a minden lében kánál Aurát, hogy ki a legügyesebb fiú a társai között. Ő maga is egész jó felderítő lenne, de benne fikarcnyit sem bízom, hiszen elvakultan bálványozza Enciánt. Viszont jó szeme van, és talán javasol majd valakit. Nem árultam el neki, hogy miért kérdezem, hadd furdalja a kíváncsiság!

Aura úgy döntött, eleget hallott. Felpattant, és a fák közé rohant. Tehát holnap! Holnap este elindul egy csapat, hogy ellopják a Fejlődés Kerekét, és kicseréljék egy hamisítványra, ami aljas módon aláaknázza az inspirátorok további munkáját.

Most mit tegyen? Szóljon Jácintnak? De mit érne vele? Hiszen ő fogoly! Vagy keresse meg a kölyköt? Esetleg próbáljon bejutni Enciánhoz? Őt meg hét lakat alatt őrzik.

Aura úgy döntött, hogy jár egyet a hegyen. Mindig így tett, ha gondolkozni akart. Ha a kisfiú még itt van, előbb-utóbb biztosan előkerül. Nem akart elhamarkodottan cselekedni. Úgy érezte, kicsit ki kell szabadulnia a Töviserdőből, hogy a tiszta hegyi levegőn, minden befolyástól mentesen gondolja át az imént hallottakat.

Bár soha nem törődött különösebben sokat az érzelmeivel, és jól megtanulta már, hogyan ne legyen tudomást róluk, most hirtelen mégis nagyon magányosnak érezte magát. De jó lenne mindezt megbeszélni valakivel! – gondolta, de aztán hirtelen dühössé vált ettől az ötlettől.

Ugyan!

Egyedül is megoldja.

17. fejezet

Színes kavicsok

Jávor a kovácsműhely tetején hasalt. Már vagy két órája lapított ott, és türelmetlenül várta, hogy a kopasz ember végre abbahagyja a színes kavicsok rendezgetését. De az csak variálta őket kitartóan, közben pedig magában hümmögött:

– Igen, ez így jó lesz... na, ez érdekes kombináció, lesz ám belőle jó kis meglepetés! – Elvigyorodott.

A kovács, egy halk szavú, idősebb férfi tiszteletteljesen köhintett:

– Látnok uram! Te biztosan érted, de bevallom, nekem fogalmam sincs, mi fán terem ez a kerék. Én csak elkészítettem a tervek alapján a lemezeket, meg ráerősítem a köveket, de sehogy sem fér a fejembe, hogy lesz ebből valamiféle inspirátorcsapda.

Jávor a tetőn felkapta a fejét. Aha, erről beszélt Aura is! Csak ő akkor nem annyira figyelt. Ezek a szabotőrök csinálnak egy másik kereket, amit kicserélnék az eredetire. Jávor már akkor úgy döntött, hogy nem fordít különösebb figyelmet a témára. Hiszen ő már nem inspirátor többé, hanem szabad ember, vagyis havonjáró, aki egyszer majd újra csatlakozik a népéhez.

Ám erre a különös, kopasz férfira, akinek mindenféle fura medálok lógnak a nyakában, muszáj volt egy kicsit odafigyelni. Egyszerre volt félelmetes és tiszteletet parancsoló, egyszerre tűnt bölcsnek és bolondnak.

– Az egymás mögé fűzött tárcsák a pörgetéskor mindenféle kombinációkat adnak ki – mondta a kopasz férfi a kovácsnak, önmagához mérten egészen közlékeny modorban. – A színes kavicsok pedig tovább árnyalják a képet. Így minden pörgetés kiad valamilyen helyszínt és időpontot, utal a fejlődés következő mérföldkövére, valamint a benne érintett férfiakra és nőkre. A kerék értelmezői évtizedekig tanulják és gyakorolják, hogyan lehet a mintázatot megfejteni. A kövek színe, alakja és elhelyezkedése is jelentést hordoz. Én pedig most kicsit átrendezem őket, mégpedig úgy, hogy értelmes jelentést hordozzanak, de zavaros eseményekhez vezessenek.

A kovács tiszteletteljesen hallgatta a látnokot. Jávor viszont egyre fokozódó aggodalommal figyelte, ahogy a kavicsok a kopasz férfi útmutatása alapján a tárcsákra kerülnek.

A végén még nem marad egy sem! Mindet felhasználják, aztán meg elviszik a Völgybe! Márpedig neki szüksége van ezekre a színes kavicsokra. Ugyanolyan fontosak számára, mint a nyulai! Az biztos, hogy kavicsok nélkül ki nem teszi a lábát ebből a ronda és barátságtalan Töviserdőből! Jávor elszántan

kuporgott tovább, és azzal biztatta magát, hogy hamarosan befejezi a munkát ez a Vakond nevű örült. Na, talán most!

Vakond felállt, nyújtózott egyet, és a kovácshoz fordult.

– Ezt a mintát rögzítsd a fémllemezen – bökte oda neki, az asztalra mutatva. – De ne hibázz! Ha bármelyik kavics elcsúszik, az eredmény már nem lesz ugyanaz. És nem azért számoltam ennyit, hogy belerondíts.

– Igenis, uram! – hajlongott a kovács, aztán letette a kalapácsot. – Ebédidő van, uram, vár az asszony. De még ma délután végzek a kerékkel. Ha akarod, megnézheted a végeredményt.

– Kit érdekel? – horkant fel a látnok. – Azt hiszitek talán, hogy a legcsekélyebb mértékben is foglalkoztat az ostoba Murok kisdéd hatalmi játéka? Ugyan! – Azzal kisietett a műhelyből, miközben szürke rongyai csak úgy lobogtak utána.

A kovács tátott szájjal bámult a becsapódó ajtóra, aztán megvonta a vállát, és ebédelni indult. A zsebéből előbányászott kulcsot kétszer ráfordította a zár-ra, és komótos léptekkel a főtér felé vette az irányt.

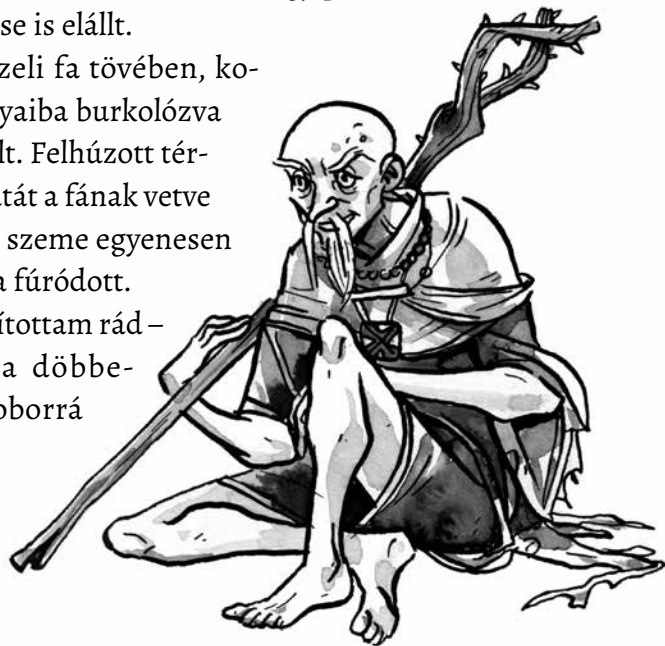
Jávor lecsusszant a tetőről. Szeme diadalmasan csillogott. Azt hiszi ez a szerencsétlen kovács, hogy egy zárt ajtó majd elijeszti őt! Ugyan! Az ablakot véletlenül amúgy is nyitva hagyta. Szóval semmi gond!

Jávor bemászott az ablakon, és az asztalhoz lépett. Vigyázva, hogy a Vakond által kirakott kavicsmintákhoz hozzá ne érjen, belemarkolt az asztal szélén sorakozó színes halmokba. A pirosból mindenképp sokat visz... az a legszebb. De a sárga és a kék is nagyon csillog. A zöld meg épp olyan, akár a hegyi tavak színe. És itt van ez a teljesen átlátszó... mégiscsak ez a legszebb.

Már duzzadtak a zsebei a színes kavicsoktól, de Jávor csak tömte befelé őket, míg úgy nem érezte, hogy lassan a varrás is megreped a nadrágján. Hosszas tétovázás után, nehéz szívvel hagyta ott a terepet. Ráadásul az ablakon is csak ügyel-bajjal tudott kikászálódni, mert vigyáznia kellett, ki ne ömöljön a zsebéből az a rengeteg kincs. Végül szerencsésen lehuppant a fűre, felnézett, és egy pillanatra a szívverése is elállt.

Egy közeli fa tövében, koszos rongyaiba burkolózva Vakond ült. Felhúzott térdekkel, hátát a fának vetve pihent, és szeme egyenesen a Jávoréba fúródott.

– Számítottam rád – mondta a döbbenettől szoborrá

dermedt fiúnak. – Hiszen te is része vagy a jövőnek. – Felnevetett.

Jávor még életében nem érzett ekkora rémületet. Sarkon fordult, és futott, ahogy csak a lába bírta, el a kovácsműhelytől, el ettől a borzalmas, bolond embertől. A férfi gúnyos nevetése még hosszan kísérté. Bevetette magát a tüskés ágak közé, és csak futott, mit sem törődve a zsebéből kirepülő színes kavicsokkal meg a karját, arcát karcoló tövisekkel.

Hosszú menekülés után, egészen kifulladásra rogyott le egy ritkásabb bozótban. Percekig csak a szíve dörömbölését hallgatta, és megpróbált levegőhöz jutni. Egészen elhagyatott helyen járt, erre felé minden csendesnek tűnt.

Aztán rájött, hogy egyszer már bujkált erre. Itt kezdődik az a kis tisztás, ahol a fogda nevű lepusztult épület áll. Ha kihajol a bokrok közül, épp látja az őrt, ahogyan hátát a falnak vetve szunyókál. Jávor, maga sem tudta miért, a bozót rejtekében elindult abba az irányba, ahol Aura felkapaszkodott a falra. Bár tartott az őrtől, korántsem félt tőle annyira, mint attól a látnoktól, aki az imént úgy ráijesztett. És ha már itt van, csak bekukkant abba a fogdába, mielőtt elhagyná ezt a rémes Töviserdőt.

Kicsit sajnálta, hogy nem találkozott azóta sem Aurával. Végül is a lány elég rendes volt vele. De folyton csak a maga fárasztó nótáját fújta, és Jávor kimondhatatlanul unta a szabotőrök ügyes-bajos

dolgait. Úgy döntött, ideje visszatérni a nyulaihoz. Végül is Kamillának be tud számolni Murok terveiről meg a kerékkal kapcsolatos gazemberségről, és a kavicsokat is megszerezte, még ha néhányat el is pottyantott az úton menekülés közben.

Újra megborzongott, ahogy maga elé idézte Vakond szemét. És mégis mit akart azzal, hogy ő is része a jövőnek? Úgy beszélt hozzá, mintha számított volna a felbukkanására, mint aki előre látta ezt az eseményt is. Jávor eltűnődött, vajon lehetséges-e, hogy a férfi tényleg látja a jövőt.

Talán jobb lesz, ha mégis szedi a lábát. Eddig szerencsésen megúsza, hogy elkapják, de ha ez a Vakond embereket küld a nyomába, egykettőre megtalálják. Semmiképp nem megy vissza a főterre, hiszen ott túl nagy a forgalom. Így viszont nem tud azon az úton kijutni, amit a szabotőrök is használnak. Magának kell utat vágnia egy elhagyatott részen. Addig fog előretörni a bozótban, amíg el nem fogynak körülötte ezek a ronda, tüskés ágak. Pedig így is már vagy nyolc helyen vérzik a karja.

Jávor hatalmas sóhajjal araszolt tovább az épület mentén. Az őr nem veheti észre, épp átellenben ül. Mi lenne, ha, mielőtt bevinné magát a bokrok közé, mégiscsak bekukkantana a fogda ablakán, hogy megnézzze, vajon kit keresett itt Aura? Éppen itt van a feje felett az a kis szellőzőnyílás. Nem nagy ügry. A fal tele van kiszögelléssel, neki egy ilyen meg sem kottyán.

Győzött a kíváncsiság. Csak néhány másodperc az egész, gondolta, és már kapaszkodott is felfelé a falon. Hamarosan egy bűdös, félhomályos helyiségbe bámult be. A szemközti falnál egy nagyobb fiú gubbasztott, de az arcát nem tudta kivenni, mert a fogoly a térdére hajtotta a fejét. Talán aludt.

Jávor csalódottan bámulta néhány pillanatig, aztán feltűnt neki valami. Hiszen ezen a fiún kék köpeny van! Inkább szürke már, az igaz, de valaha kék lehetett. Minden jel szerint ez itt egy inspirátor!

A rab fülét megüthette valami nesz, mert váratlanul felkapta a fejét, és éppen Jávor rémülten elkerekedő szemébe bámult bele.

Egy pillanatig döbbenet meredtek egymásra. Aztán Jácint felpattant, hunyorogva rohant az ablakhoz, és fojtott hangon azt suttogetta:

– Jávor... Tényleg te vagy?! Mi a fenét keresel itt?!

A szabadító

Jávor az első pillanatban meg sem ismerte Jácintot. Az a fiú, akire ő emlékezett a Völgyből, nem így nézett ki. Jácint most idősebbnek tűnt, már-már olyanak, mint azok a felnőtt inspirátorok, akik komoly küldetésekre járnak. Akiket Iringó mindig példaként állított Jávor elé. Igaz, nem sokat ért el vele.

A kisfiú nem igazán tudta, mire számíton, amikor benézett ebbe a fogdának nevezett egérlyukba, de őszintén megdöbbsent, hogy egy régi ismerőse rostokol a vastag falak között.

– Te meg mit csinálsz itt? – kérdezett vissza enyhe szemrehányással a hangjában. Nem elég az előbb Vakond, most Jácint is jól ráijesztett, amikor a névén szólította.

Jácint hamar rájött, hogy ez nem az a pillanat, amikor Jávorral hosszas beszélgetésbe kell bonyolódnia.

– Figyelj! – tért a tárgyra. – Ki kell szabadítanod!

Aztán, látva Jávor elgondolkodó arckifejezését, gyorsan hozzátette.

– Mit gondolsz, meg tudnád csinálni?

Jávor tanácstalan arcot vágott.

– Már nem sokáig bírom tartani magam ezen a falon – mondta őszintén. – Mindjárt leszakadnak az ujjaim.

– Csss! – szólt rá Jácint. Az agya sebesen járt. Talán a jó szerencse küldte ide ezt a fiút... Bár küldhetett volna némileg idősebb segítőtársat is. De nem volt idő ezen lamentálni.

– Hány órát láttál, Jávor? – kérdezte sűrgetően.

– Egyet. Szunyál – morogta a kisfiú. – Most már pihentetnem kell a kezemet.

– Pihentesd! – mondta Jácint beletörődően. – De ne sokáig! Aztán mássz vissza ide, és elmondom, mit fogunk csinálni.

– Jó.

Jávor lemászott a falról, és az ujjait tornáztatta. Iszonyú fárasztó dolog a falmászás. Aztán eszébe jutott Aura, hogy úgy nézett ki a falon, mint egy sáska, és arra gondolt, hogy akkor most ő is sáska lesz. Visszakapaszkodott a kis ablakhoz.

Jácint, amint a borzas fej felbukkant, fojtott hangú magyarázatba kezdett.

– Most nagyon csendesnek kell lenned, Jávor. Mint egy felderítőnek, érted?

– Én nem akarok felderítő lenni.

Sőt, inspirátor sem, tette hozzá magában.

– Tehát odalopakodsz a fogda bejáratához, és körülnézel. A kulcs két helyen lehet. Vagy az épület

kapujánál van felakasztva, vagy az őrző zsebében lapul. Remélem, hogy nem az utóbbiról van szó.

– És ha megtalálom a kapunál? – kérdezte Jávor, akit kezdett felvillanyozni a gondolat, hogy úgy lopkodhat, mint, mondjuk, egy... egy... párdúc.

– Ha el tudtad csenni onnan, akkor gyere vissza, mássz fel a falon, és dobd be nekem a kulcsot – sorolta Jácint. – Ha viszont az őrző zsebében van, akkor egyelőre ne csinálj semmit, csak gyere vissza hozzám. Érted?

– Igen – mondta Jávor. – Én most párdúc vagyok.

Jácint szeme egy pillanatra fennakadt, aztán megadóan suttozta:

– Járj szerencsével, párdúc! Osonj nagyon halkán, fel ne ébreszd az ellenséget!

Jávor egészen lelkesen mászott le a falról. Az ujjait karom módjára begömbölyöztette, és óvatos, kiszámított léptekkel osont a fogda fala mentén a térdig érő gazban. Kicsit lassan haladt, de tisztában volt vele, hogy egy párdúc nem lehet türelmetlen vagy hebehurgya.

Aha, ott a bejárat. Az őrző pár méterre az ajtótól szunyókál, egy ócska kalap van a szemébe húzva. Jávor közelebb lopkodott a bejáratához. A párdúc kulcsra vadászik – gondolta, és sokkal inkább a vadászat jóleső izgalma járta át, mintsem hogy félt volna. Nahát! Tényleg ott a kulcs a bejárat ajtó sarkánál, egy rozsdás szögre akasztva! Jácint el lesz ragadtatva, hogy máris megszerezte! – gondolta.

Közelebb óvakodott. Csak a madarak csicssergése és az őrző monoton szuszogása hallatszott. Akkor most a párdúc újra sáskává változik, és felkapaszkodik a falon. Jávor rátette a tenyerét a kőre, aztán csak állt, és döbbsen tapogatta a falat. Hiszen ez tükörsima! Lecsiszolták a követ, így pedig képtelenség felmászni rajta!

Egy nagyobb madár vijjogva húzott el a fogda felett. Az őrző felhorkant, és moccan egyet. Jávor riadtan lapult a falhoz, aztán, amilyen gyorsan és csendesen bírt, visszaosont az épület hátuljához. Mihelyt felbukkant a feje a kis ablakban, Jácint várakozó arcába tekintett. A nagyfiú csupa feszültség és készenlét volt.

– Na?!

– A kulcs a bejáratnál lóg. A párdúc megtalálta – közölte Jávor kimerően.

– Hol van?!

– Magasan van, és a fal túl sima. A sáska nem tudja megmászni.

Jácint úgy érezte, hogy mindjárt kitépi a haját. De ismerte Jávort, és tudta, hogy sürgetéssel vagy fenyegetéssel semmit nem érne el.

– A sáska vagy párdúc most majommá fog változni – mondta, összeszedve minden inspirátori tehetségét.

– Majommá? – kérdezte Jávor érdeklődve.

– Igen, majommá. A majmok képesek arra, hogy eszközöket használjanak. Nagyon okosak! Például ügyesen bánnak a bottal.

– Értem! – csillant fel Jávor szeme. – Ha majom vagyok, akkor egy bottal felnyúlhatok a kulcsért. Erre gondolsz, ugye, Jácint?

– Erre. Szerezned kell egy hosszabb botot. Ott, a túskeerdőben találsz. De sietned kell, Jávor! Vagyis... majom. És nagyon vigyázz, hogy amikor leemeled a szögről a kulcsot, nehogy a földre essen. Arra biztos, hogy felébredne az őr.

– A majmok ügyesek – mondta sértetten Jávor. – Nem ejtik el a zsákmányt.

– Jól van, bízom benned, majom – suttogta Jácint, és érezte, hogy nem is tehet mást. Muszáj most az összes bizalmát Jávorba helyeznie, hiszen Aurán kívül a világon senki nem tudja, hogy itt penészedik, ebben a börtönben. A lánytól pedig aligha számíthat segítségre.

Jávor közben leugrott a falról, és a bokrok közé rohant. Olyan gallyat választott, ami Y alakban végződik, hogy a kulcskarika könnyedén beleakadjon. A majmok ugyanis okosak, és mindenre gondolnak. Aztán visszaszaladt az épülethez, ám ott megtorpant. A majmok ugrálva közlekednek, de ő most ezt nem teheti meg, mert túl hangos lenne! Legjobb lesz, ha a bejáratig párduc marad, és utána változik csak majommá...

A párduc óvatosan osont a bejárat felé. A kulcskarika közelébe érve riadtan látta, hogy a bot talán nem

© Pozsonyi Pagony

elég hosszú. Ha egy kicsit nyújtózkodik... így ni! Az egyik tövisbe máris beleakadt a karika. Kicsit rángatni kellett, a fémek egymáshoz koccantak, de az őr csak aludt tovább. Jávor még magasabbra emelte a botot a zsákmánnyal, és amikor sikeresen leakasztotta a szögről, óvatosan, centiméterenként húzta vissza magához. Mihelyt a kezében volt a kulcscsomó, sebes párducként osont vissza Jácinthoz.

A nagyfiú nem győzött csodálkozni, amikor Jávor a felnyújtott markába ejtette a kulcsot.

– Jávor... ezt nem is hittem volna! – mondta, aztán gyorsan helyesbített. – Pontosabban, mindig is

tudtam, hogy bármilyen állattá át tudsz változni, és nincs számodra lehetetlen.

– Bizony. Szerinted most mi legyek?

– Elmondom, mi leszel most, Jávor. Egy ürge nyuszi leszel, aki beszökdécsel a bokrok közé, és ott várja a társát. Vagyis engem.

– Akkor te most kijössz? – kérdezte szinte csodálkozva a kisfiú.

– Megpróbálom, de lehet, hogy az őr közben felébred. Ezért kell elbújni. Ha nem sikerül kijutnom, menekülj el innen! – Egy pillanatra elgondolkodott, aztán megkérdezte: – Egyedül vagy, Jávor? Vagy van itt más inspirátor is?

– Nincsen – dünnyögte a kisfiú. – Szóval, ha téged megint elkapnak, akkor húzzam el a csíkot?

– Pontosan ezt szeretném – mondta Jácint. – Menj a Völgybe, és mondd el nekik, hogy a szabotőrök foglyul ejtettek! Jöjjenek értem mihamarabb!

– És ha meg tudsz szökni? Akkor mit csinálunk?

– Majd utána beszélgetünk, Jávor! Most csak menj be a bozótba, mégpedig úgy, hogy maradj ennek az ablaknak a vonalában! Mássz minél beljebb, de tartsd az irányt, hogy könnyen megtaláljalak. Hamarosan ott vagyok, és akkor kivergődünk innen. Nem lesz egyszerű, mert erre nem vezet út a bozótban.

– Ó, én már egy csomószor megsérültem. Nézd! – mutatta Jávor büszkén a karját. – És egyszer sem sírtam. Vagyis csak egyszer, de nem nagyon...

– Menj már! – suttogta Jácint. – Szaladj nyuszi, irány a bozót!

Jávor feje eltűnt a szellőzőablak fényes négyszögéből, Jácint pedig szemügyre vette a kezében tartott kulcsosomót. Ezek a kisebbek a zárkák ajtaját nyithatják, és bizonyára ez a nagyobb, rozsdás való a kapuhoz. Kizárt dolog, hogy hangtalanul nyíljon. Gyorsnak kell lennie, mert az őr biztos felébred majd a zajra.

A cella ajtajával könnyen boldogult. Csak négy apró kulcs volt a karikán, és másodikra sikerült is a megfelelőt kiválasztania. Az ósdi faajtó kellemetlenül nyikorgott, de Jácint azt remélte, hogy a fogda vastag falai elnyomják a hangot. Szűk, koszos folyosóra lépett. Körülötte a másik három zárka üresen állt, csak az egerek motozása hallatszott. Jácint a bejárat erős, rönkökből ácsolt, rozsdás pántokkal vasalt ajtajához lépett. Ez nem lesz egyszerű.

Szíve a torkában dobogott. Igazán megkérdezhetné volna Jávort, hogy miféle férfi őrzi a fogdát. Ő maga sosem szerette a közelharcot, sőt igyekezett mindig is kerülni. De most lehet, hogy kénytelen lesz verekedni. Hacsak nem jut eszébe valami trükk, vagy a gyorsaságával nem lepi meg a férfit, aki talán még kótyagos is lesz az alvástól.

Beillesztette a legnagyobb kulcsot a zárba, és elfordította. Az első pillanatban semmi nem történt. A zár túl nagy ellenállást tanúsított, így fokoznia

kellott az erőfeszítést. Ekkor hirtelen olyan hangosat nyikordult, majd csattant a zár, mintha ágyút sütöttek volna el Jácint füle mellett.

Megdermedt. Az őr biztosan felébredt! Nincs más hátra, gyorsnak és meglepőnek kell lennie! Hirtelen mozdulattal lenyomta a kilincset, de az ajtót nem hajtotta ki. Várt.

Néhány másodpercen belül fojtott káromkodásra lett figyelmes, majd közeledő léptek zaja hangzott. Aztán megérezte, hogy az őr ráteszi a tenyerét a kilincsre. Abban a pillanatban teljes testsúlyával nekiugrott a vastag ajtónak, és óriásit taszított rajta. Aztán vaksin hunyorogva rohant ki a vakító fénybe, és rohanvást indult az épület hátulja felé.

Az őr vézna férfi volt, ám mégis kiváló harcos. Az első pillanatban meghökkent, amikor az ajtó lapja hatalmas csattanással a karjának vágódott. Hátrátántorodott, és mihelyt visszanyerte az egyensúlyát, megpillantotta a menekülő rabot. Keze automatikusan a nyakában lógó kürthöz kapott, és hamarosan egy riadó fülsértő szólama verte fel a Töviserdő csendjét.

Jácint rohant, ahogy csak a lába bírta. Hallotta az őr dübörgő lépteit a háta mögött, fülébe belemart a kürt hangja. Szeme egyre jobban hozzászokott a világossághoz, így hamarosan ki tudta venni azokat a bokrokat, amelyek közé Jávort küldte. Hatalmas ugrással vetette magát az ágak közé. Érezte, hogy

tövis karcolja az arcát, a lábát, szaggatja a köpenyét. Szinte áthatolhatatlan szövevényként kuszálódtak szeme előtt a tüskés ágak. Hallotta, hogy az őr is elérte a bokrokat, és késsel esett neki az akadálnak. A gallyak recsegték-ropogtak. Jácint végre megpillantott egy keskeny csapást. Erre menekülhetett Jávor! Kicsire húzta magát, és próbált úgy surranni az ágak között, hogy ne hagyjon maga után nyomot. Fürgén mozgott, szinte siklott a gallyak szövevényében.

Még eljutott a fülébe a távoli kiáltozás, és néhány szabotőr izgatott hadarása. A kürt szavára rövidesen újabb harcosok érkeztek. Tudta, hogy hamarosan hajtóvadászat indul utána. Nem állhat meg pihenni, nem fújhatja ki magát. Addig kell rohannia, míg túl nem jut a Töviserdő járatlan sűrűjén. A hegyen már otthonosabban mozog majd. Az már az ő terepe.

Rövid, de megfeszített rohanás után a hangok egyre halkultak, majd végleg elhaltak mögötte. Jácint azt remélte, hogy üldözői talán más irányba tévedtek, vagy feladták a keresést. Hiszen Murok is láthatta, hogy nem sokra megy vele. Jácint újra keserűen gondolt Aurára. A lány még csak meg sem próbált segíteni neki!

De hol lehet Jávor? Már rég utol kellett volna érnie! Eltévedt talán? Vagy mégsem várta meg? Talán megijedt a kürt hangjától, és ő is menekülőre fogta.

Jácint csak remélni merte, hogy Jávor kijutott a Töviserdőből. További egy órán át tartó, fárasztó

küzdelem után végre ő is ritkulni látta a bokrokat. Igen, nem tévedés! Kijutott! A fogda bizonyára a Töviserdő északi csücskén volt, nem messze a hegy derekát övező fenyvesektől. Most egy ilyen fenyves határához érkezett. Azelőtt még sosem járt erre.

Mély hálát érzett Jávor iránt. Biztosan kieszközöl számára valami nagy jutalmat, ha megérkeznek a Völgybe. De hol lehet a fiú? Lányomokat vett észre egy közeli patakmeder sáros partján. Ez csak az övé lehet! Tehát sikerült kijutnia!

De vajon miért nem várta itt meg? Mit forgathat a fejében a kisfiú?

Jávor ezalatt gyors iramban ugrándozott felfelé a fenyves erdő egyre meredekebb lejtőin. Ő most egy nyuszi. Nyuszi, aki megy a többi nyuszi barátjához, akik meg a hegytetőn raboskodnak egy gonosz boszorkány fogságában. A boszorkány neve Kamilla. Jávor elhatározta, hogy mindent töviről hegyire elmesél majd a vénségnek, például azt is, hogyan szabadított ki egy rabot a fogságból, hadd örüljön a füvesasszony, hogy ilyen ügyes segédje van.

Aztán pedig... Az első adandó alkalommal fogja a nyúlcsaládot, berakja őket a zsákjába, és megindul a hegytető felé. Ott beköltöznek egy barlangba, és majd együtt játszanak a hóban... és boldogan élnek... és neki ugyan nem parancsol senki!

Jácint lehet, hogy keresni fogja majd. Nem baj. Egy idő után majd abbahagyja. Tőle ugyan ne várja senki, hogy inspirátor legyen! Ő egy nyuszi. Aki bármivé át tud változni.

Jávor lerúgta bakancsát, melynek talpából még mindig ijesztő méretű tövisek álltak ki, és boldog mosollyal rőtta a kilométereket tovább, a meredek csúcs felé.

Hárman a hegyen

Az átméretezés pont olyan volt, mint máskor, legalábbis nekem. Noémit és Márkust viszont elég váratlanul érte. (Bár Márkus egyszer már részesült az élményből, de azt hiszem, még nem szokott hozzá teljesen.)

Minek is tagadjam, meglehetősen szótlánul ácsorogtunk mi hárman a Pantherát övező, hullámszó, világoszöld fűtengerben, az üvegbúra tövében. Talán már említettem, hogy én magam nem vagyok a szavak embere, viszont az a helyzet, hogy Márkus sem az. Noémi pedig, ismeretlen okból kifolyólag, szerintem eldöntötte magában, hogy szívből utálja Márkust, így a mi kis szabadító csapatunk összességében elég nyomott hangulatot árasztott.

Ezerszer megbántam már, hogy bevállaltam ezt a hülyeséget. De nem volt visszaút. Anyáék végül elengedtek a „hajóútra”, Rozika néni pedig csomagolt hatnapi hideg élelmet, és teljesen eláztatott minket a könnyeivel, mielőtt a gép elé léptünk volna. Mihály nem volt ennyire érzelmes hangulatban, inkább a lila fecskéjét nézegette, és megjegyzéseket tett rá, meg ránk is, ahogy a hátizsákunkból

pakoltuk ki, aztán újra be a szükségesnek látszó holmikat.

Rozika néni is javában csomagolt, hiszen igyekeznünk kellett a repülőtérre. A Drága Kincsem nevű luxushajó aznap délután ötkor szedi fel a horgonyt a kikötőben, hogy utasait többek között Tiraka szigetének érintetlen természeti környezetébe szállítsa.

A hajó neve egyébként szerintem illet Rozika néni stílusához.

Megbeszéltük, hogy a hógömböt az elegáns nyugdíjas pár egészen a hajóig kézben viszi majd, mint a hímes tojást, valamint kímélik a zötykölődéstől és a leeséstől. A hajó kabinjában pedig világos, jól szellőző helyre teszik, és általában is úgy bánnak vele, mint a legdrágább kincsükkel. Mihály csak ímmel-ámmal egyezett ebbe bele, de Rozi néni tökéletesen fel volt dobva a luxusutazással kombinált különleges küldetés miatt, és szerintem titokban már azon gondolkodott, hogy melyik ruhájához illik majd az a tiszteletbeli inspiratori jelvény, amit a kaland végén Kálmos mester nyújt át neki rettenthetetlen bátorságáért és kitűnő stratégiai érzékéért.

– Ez a cuki kis Panthera – gügyögte, és félő volt, hogy az újonnan vásárolt, tengervízálló rúzsával cuppant is egy nagyot az üvegbúrára. – Tudjátok, drágáim, mióta ez a kis hegy része lett az életemnek, egyre-másra történnek velem a csuda dolgok! És ezt módfelett élvezem!

Vince jobbára csak hallgatott, és én sem nagyon tudtam neki mit mondani. De nemsokára összedte magát, és felszólította Rozi néniéket, hogy mindennap hívják majd fel a hajóról, valamint az átméretező használata előtt újra tekintsék át közösen a tennivalókat. Aztán kicsit megveregette a hátamat.

– Tök ügyesek lesztek – dünnyögte.

Na, persze.

Noémi nem aprózta el a készülődést, igazi kommandósnak öltözött. Volt terepszínű nadrágja, a nyakában távcső, a hátizsákjában kötél és szúnyogriasztó. Márkus megjegyezte, hogy a Pantherán inkább a kígyóktól és a sakáloktól kell tartani, mintsem a szúnyogoktól, de csupán egy lesújtó pillantás volt a jutalma.

Ilyen vígan indultunk neki azoknak a meredek lejtőknek, hogy pár óra múltán elmondhassuk: életünk legrosszabb döntése volt bemenni oda.

Hogy kicsit összelegeledjünk, megpróbáltam elbeszélgetni Márkussal. Nem tudom, melyikünket terhelte meg jobban a dolog. Nagyjából így zajlott:

– Te... te... i...inspirátor vagy? – kérdeztem, pedig már tudtam.

– Az – mondta Márkus, és hatalmasakat lépett, ráadásul olyan ütemben, hogy Noéminek meg nekem már a nyelvünk lógott a nagy sietségben. Szerintem egyszerűen le akart rázni minket.

– Vo...voltál már kü...küldetésen? – kérdeztem lihegve, és próbáltam nem gondolni arra, hogy időközben beértünk a lombhullató erdők sávjába, pont oda, ahol a sakálokkal találkoztunk nem is olyan régen.

– Nem voltam – mondta Márkus. És persze eszében sem volt megkérdezni, hogy mi hogyan élünk, vagy ilyesmi. Azt hiszem, nem foglalkoztatta.

Úgy döntöttem, hogy kap még egy utolsó esélyt.

– Akkor te meg Já...jácint ha...haverok vagytok, ugye? – kérdeztem.

Erre nagyon csúnyán nézett rám.

– Dehogyanis – morogta.

Jó, akkor ennyi – gondoltam. Dehogyan beszélgetek veled tovább, te birka.

Noémi viszont felélénkült, most, hogy végre Jácint került szóba. Márkus mellé penderült, és az erőltetett tempót is vállalva, riporter stílusban faggatni kezdte.

– Talán valami konfliktus van köztetek Jácinttal?

Márkus olyan meglepetéssel nézett Noémire, mintha valami különleges gomba lenne, ami most bújt ki a föld alól.

– Mi van? – kérdezte.

– Jácint. Rosszban vagytok? – tagolta Noémi, aki időközben rájött, hogy utálatának tárgya valószínűleg gyengeelméjű is.

– Nem bírjuk egymást – mondta Márkus, majd váratlan közlékenységgel magyarázni kezdett Noémi-

nek. – Jácint iszonyúan el van szállva magától. Azt várja, hogy mindeni csak őt ajnározza. Közben pedig nem olyan jó fiú ám, mint ahogy előadja.

Noémi arcán furcsa kifejezés jelent meg. Egy darabig vívódott, aztán elhatározásra jutott, és megkérdezte:

– És miért nem olyan jó fiú?

– Egy közönséges csaló – morogta Márkus, és még folytatta volna, de Noémi ráripakodott.

– Szerintem meg te egy közönséges hazug vagy! Mi nagyon is jól ismerjük Jácintot, és szerintünk jó fej, és tisztességes! Azt nem te fogod megmondani, hogy milyen! Ugye, Kismukk?!

Úgy nézett rám, hogy éreztem, ha most nem válaszolok, végem van.

– Jo...jó fej – motyogtam.

– Ti azt gondoltok, amit akartok, és én is – zárta le a vitát Márkus.

Úgyhogy még vidámabban talpaltunk tovább. Vagy fél órán át egyikünk sem szólalt meg, csak róttuk a lejtős ösvényt. Néha a patak mentén haladtunk, máskor fák sűrűjén át vezetett az utunk. Egyszer Márkus megálljt parancsolt. Feltartotta a kezét, és azt suttogta:

– Psszt! Sakálok!

Láttam, hogy Noémi falfehér lett. Félő volt, hogy mindjárt elájul. Nekem meg mintha viasszá váltak volna a lábaim, úgy éreztem, mindjárt összecsuplok.

De Márkus csak előkapott a zsákjából valami fura sípot, és kellemetlen hangokat csalt elő belőle. Noémi szeme elkerekedett, és már én is azon voltam, hogy megkérdezzem, vajon szándékosan hívjuk-e fel magunkra egy sakálhorda figyelmét, de Márkus már rázta is kifelé a nyálat a sípból, aztán elcsomagolta, és odabökte:

– Nem bírják a hangját. Szerintem elkotródtak. Mehetünk.

És mentünk. Noémi meg én folyton a fák alját fűrészeltük, nem ólálkodnak-e mégis valahol a közelben, ám egy őzhoz hasonló, elsuhanó vadállat kivételével nem láttunk semmit. Csak baktattunk némán. Már épp fel akartam vetni, hogy mielőtt elérnénk a Töviserdőt, talán le kéne táboroznunk, hogy valami tervet alkossunk, meg esetleg együnk is, de Noémi megelőzött. Nemes egyszerűséggel csak annyit mondott:

– Ááááá!

És a következő pillanatban eltűnt a szemünk elől.

A krónikási hűség miatt írom csak le, hogy benuktan álltam. Azt sem tudtam, merre nézzek, hol lehet az osztálytársam. Aztán megpillantottam. Noémi egy magas fáról csüngött alá több méter magasán, fejfelé. Úgy himbálózott, mint anno Rozika néni a Panthera fölött egy bolyhos fonálon, csak ő most nem örömeiben kurjongatott.

– Segítség! – visította Noémi. – Valamibe beleléptem!

– Csapdába – közölte Márkus tárgyilagosan az ide-oda lengő Noémivel.

– Éééés? – kérdezte hisztérikusan Noémi. – Nem akartok leszedni?

– De...dehogynem – mondtam. – Vá...várj, mindjárt ki...kitalálunk valamit.

– Gyorsan – sziszegte Noémi, akinek a feje egyre vörösebb volt a szokatlan testhelyzettől. A kézenállás mindig is kihívást jelentett számára tesziórán. Most meg lent sem volt a keze, és legalább három méterrel a talaj felett lengett.

– Ne ordíts! – szólt rá Márkus. – Azzal csak idecsalod őket.

– Kiket? – suttogtam, és közben a hátizsákban kotorogtam, hogy elővegyem a kést, amivel elvághatom Noémi kötelét.

– Ez a szabotőrök csapdája. Valamilyen állatot akartak így elkapni. Bár lehet, hogy neked is örülnének – mondta Noéminek.

Ő meg vágott egy grimaszt, mert nem igazán tudta, hogy ez most bók volt, vagy épp gúnyolódnak vele. A két felfelé konyuló copfjával tulajdonképpen nagyon vicces látvány volt. De ezt inkább nem hoztam szóba.

– Leszedtek, vagy sem? – kérdezte fojtott hangon. – Már az összes vérem a fejemben van.

Végre megtaláltam a kést, és a fatörzset vizsgáltam, vajon hogy lehetne felmászni rajta. Sima kérgű

fa volt, nem kínált jó kapaszkodókat, de mászásban nem vagyok éppenséggel ügyetlen. Bár azt hiszem, ezt már mondtam.

Márkus azonban megelőzött. Zömök testét meghazudtoló fürgeséggel kúszott a fa törzsén. Úgy haladt fölfelé, mint egy ragadozó macska vagy egy mókus. Szinte nem is látszott erőfeszítés a mozgásán. Pár pillanat múlva már lovagló ülésben trónolt a Noémit tartó ágon.

– Vagy elvágom a kötelet, vagy pedig felhúzlak ide – közölte vele. – Szerintem az utóbbival jobban jársz.

– Hát, fejre esni semmiképp nem szeretnék – mondta neki dühösen Noémi, aztán kitekeredett nyakkal rám pillantott. – Vagy elkapsz, ha zuhanok, Kismukk?

– Ne... nem ígérem – mondtam őszintén. Mert én az őszinteség híve vagyok, Noémi pedig majdnem két fejjel magasabb nálam. Féltő volt, hogy ha rám esik, agyonüt.

– Húzzál fel az ágra! – mondta lemondóan Noémi Márkusnak, de úgy is lehetett érteni, hogy Márkusé a megtiszteltetés, hogy megmentheti őt.

Vállat vontam, és leültem. Kíváncsian vártam, hogy fog Noémi lemászni a fáról. Ha jól emlékeztem, tériszonya is van, legalábbis az osztálykiránduláson megtagadta, hogy fölmenjen a kilátóba.

Aztán muszáj volt egy kicsit csodálni Márkus izmait, ahogy a kötelet feljebb és feljebb húzta, így

Noémi lábfeje, majd térdhajlata egyre közelebb került az ághoz. Márkus felé nyúlt, elkapta a karját, és újabb nagy erőfeszítéssel fellendítette maga mellé az ágra. Noémi reszketett, és nem merte elengedni Márkus kezét.

– Köszí – mondta elég vékony és nevetséges hangon. – Köszí, köszí!

– Le tudsz mászni? – kérdezte Márkus, akit, úgy tűnt, zavarba hoz ez a töméntelen hála.

– Nem – mondta Noémi az igazságnak megfelelően. – Ha nem szedtek le valahogy, örökre itt maradok.

Márkus rám pillantott, én meg vállat vontam. Nem tudtam, vajon arra akar-e célozni, hogy hagyjuk itt Noémit a fán, és majd visszafelé begyűjtjük, vagy esetleg más közlendője volt.

– Engedd le kötélén! – jutott eszembe.

Márkus bólintott, és csomózni, tekergetni kezdte a kötelet, amit az imént Noémi lábáról szedett le. Ámulva figyeltem. Noémi engedelmesen tűrte, hogy Márkus átvezesse a kötelet a hóna alatt, a derekán, meg a térdénél, aztán a faághoz rögzítse. Egész komoly beülőt készített három perc alatt.

– Lassan eresztem le! Hé, Kismukk, állja oda, ha netán kicsúszna belőle.

Ez igazán felvillanyozó lehetőség volt. De azért persze odaálltam. Noémiért mindent! Hiszen ha ő nem lenne, én sem lennék már itt, másodszor

a Pantherán! Ennyivel jövök neki. Ha szétlapít, hát szétlapít, gondoltam.

De nem lapított szét. Márkus centiméterenként engedte lefelé a kötelet. Noémi annyiban segítette a munkáját, hogy befogta a szemét, és igyekezett a lehető legcsendesebben jajgatni. Amikor a közelembé ért, felnyúltam, elkaptam a könyökét. Épp jókor, mert Márkus az iszonyú erőfeszítéstől kezdett kimerülni, és az utolsó másfél méteren már gyorsabban szaladt ki a markából a kötél. Noémi meg én így közös erővel zuhantunk a földre, és némileg tompítottuk egymás esését. Úgyhogy végül minden szerencsésen alakult.

Márkus lekúszott a fatörzsön, a karját rázogatta, és levegő után kapkodott. Noémi úgy bámult rá, mint aki még soha nem látta, most viszont végre igen. Amikor Márkus megérezte magán ezt a különös pillantást, gyorsan elfordult, és a kulacsával kezdett matatni.

– Jól vagy? – kérdeztem Noémitől.

– Igen, semmiség – mondta hősiesen.

Hát igen, neki tényleg semmiség volt, mivel nem csinált semmit. Csak hagyta, hogy megmentsék.

Na, jó, Noémit ismerve ez igenis nagy dolog volt.

20. fejezet

Drága Kincsem

Elegáns dáma lépett a luxustengerjáró fedélzetére. Szalmakalapján csak úgy cibálta a szél a gondosan beletűzött papagájtollakat. Megigazította formatervezett retró napszemüvegét, felnyitotta a napernyőjét, és a felé siető férfihoz fordult.

– Nos, Michel, biztonságba helyezted?

A mogorva tekintetű, vászonöltönyben izzadó úr felvonta a szemöldökét.

– Milyen misel? Miről beszélsz, Rozi? Különben, ha a hógömböt kérdezed, letettem a kabinablak előtti polcra. Éppen odasüt a nap.

– Psszt, Michel! Kérlek, itt elegáns nemzetközi társaságban vagyunk. Megkérlek, hogy amíg a hajón tartózkodunk, szólíts Rosalie-nak. Vagy Rosemary-nek, minimum.

– Mi van?! Megbuggyantál, asszony?

– Ha egyik sem jut eszedbe, a Rose is megteszi.

– Szó sem lehet róla! Ha akarod, akkor hosszú ó-val mondom a Rozit, és akkor az olyan megveszekedetten külföldies lesz. Rózi!

Rozika néni nem ért rá bosszankodni, mert figyelmét lekötötte a fedélzeten hömpölygő, hullámozó-

nyüzsgő forgatag. A világ összes nyelvén beszélő, dúsgazdag turisták, üzletemberek, kalandorok árasztották el a hajót, és szemlátomást egytől egyig természetesnek vették, hogy ha elunják az úszómedencét, akkor beugranak a koktélbárba vagy a konditerembe, esetleg vásárolgatnak a hajóra telepített méregdrága üzletekben, vagy elmennek pedikűröshöz és masszázásra. Rozika és Mihály nem voltak hozzászokva ekkora fényűzéshez. Rozi néni igyekezett nagy ütemben alkalmazkodni a körülményekhez, de Mihálynak ez kissé lassabban ment.

– Én mondom, Rózi, szedjük a sátorfánkat! Ezek itt azt hiszik, hogy egy egész várost kivihetnek a nyílt tengerre! Hát nézd meg, ezen a hajón több étterem van, mint a te szülővárosodban!

– Három étterem van rajta, Michel – mondta Rozika néni az imént kapott információs anyagot tanulmányozva. – Van egy egzotikus, egy klasszikus és egy vegetáriánus.

– És hol adnak egy jó sört? – kérdezte Mihály morcosan, majd összeszűkülte szemmel tanulmányozni kezdte az útitársait.

– Oda nézz, Rózi! Ezekon annyi smukk van, csak úgy csörög, és mind úgy fest, mintha skatulyából húzták volna ki.

– Michel, ne feledd, hogy te ugyanilyen elegáns vagy ebben a világos nyári vászonöltönyben! – A biztonság kedvéért Rozika az egyik művirágját

is feláldozta még otthon, hogy Mihály öltönyzsebébe egy bájos rózsabimbó díszíthesse.

Ekkor megszólalt egy hangszóró, és néhány nyelven, amelyek közül Rozika és Mihály egyet sem beszélt, elmondták a legfontosabb tudnivalókat. Például hogy hamarosan indulnak, és hogy a koktélbár a harmadik szinten található.

Rozika boldog mosollyal integetett néhány kikötőben lézengő turistának, amikor a Drága Kincsem végre felszedte a horgonyt.

– Ágyó! – kiabálta átszellemülten. – Pár nap múlva újra itt vagyunk! És most irány az Ismeretlen!

Mihály közben kiszúrta egy kisebb pavilont, ahol hűsítő italokat osztottak. A körülötte felállított asztaloknál éltes urak telepedtek le, előkerültek a kártyák, a sakk-készletek és néhány táblajáték. Amíg Rozika néni áhítatosan figyelte a ponttá zsugorodó kikötőt, Mihály egy pohár sörrel a kezében megállt az egyik asztalnál, és rövidesen megállapította, hogy ezen a hajón mindenki csal.

Gyorsan telt ez a kellemes délután. Rozika egy óra múlva lement a kabinba átöltözni, mert úgy vette észre, hogy a többi dáma is így tesz. Remélte, hogy a négy ruháját sikerül majd úgy variálgatnia az elkövetkező napokban, hogy fel se tűnjön, hogy nem egy egész gardrób szekrényvel érkezett. Azért van az a sok szép kiegészítő! Kendők, napernyők és napszemüvegek. Mintha csak egy párizsi divatmagazintól lépett volna ki.

– Parlez-vous français? – kérdezte tőle egy kedves, igen magasra tupírozott frizurájú hölgy, és mellékönyökölt a korlátra. – Je suis Helene.

– Ó! – mondta Rozika, majd úgy gondolta, ez még nem volt elég nagyvilági, és hozzátette: – Ááá!

A hölgy várakozóan mosolygott, ám hiába várt. Rozika a kabinban felejtette a kiegészítőkét, és abban volt az úti szótára. De ettől függetlenül úgy gondolta, hogy mégsem lehet udvariatlan.

– Tudja, kedvesem, mi most utazunk először ilyen óriási hajóval – mondta, mire Helene szaporán

bólogatott, valami szabadkozásfélét csicssergett, aztán átkönyökölt a korlát egy másik pontjára, ahol újabb potenciális beszélgetőtárs bukkant fel.

Kedves arcú fiatal lány állt meg Rozika néni mellett.

– Would you like a drink? – Egy pezsgőspoharakkal teli tálcát tolt Rozika orra alá.

Rozika elvett egy poharat, és leült egy csíkos huza-tú nyugágyra. Hátradőlt, élvezte a sós tengeri szellőt, a szeme sarkából figyelte, ahogy Mihály, a nyelvi akadályokat leküzdve, beszáll egy kártyapartiba a közeli asztalnál, majd behunyta a szemét, és úszott a tökéletes boldogságban.

Csak meg ne feledkezzenek a Pantheráról! – jutott eszébe. Ilyen paradicsomi körülmények között félt, hogy az ember minden felülemelkedve egészen átadja magát a tenger és az utazás bűvületének.

A vacsoránál aztán újabb kellemes meglepetés érte őket.

A kristálycsillárokkal ékesített, hatalmas étkezőben számtalan kör alakú asztal állt, mind hófehér abrosszal leterítve. Rozika és Mihály egy négyszemélyes asztalnál kaptak állandó helyet. Asztaltársaik – egy testvérpár – újabb csodálatos meglepetést okoztak Rozikának. A két nőről kiderült, hogy gyermekkorukban évekig magyar származású nevelőnők voltak, és bár életüket a világ minden zugát bejárva töltötték, de a régi emlékek annyi év után most újra előbukkantak.

– Lenni nagyon boldog – mondta az idősebbik hölgy, aki Donna névre hallgatott, és hatalmas természetén a szivárvány összes színében pompázó ruhakölteményt viselt. – Veletek fogunk beszélni magyar. Egész út. Lenni csodás.

Mihály felhorkant, mire a kisebbik nővér, Betty furcsán nézett rá. Ő nem igazán hasonlított a nővére. Szürke ruhát és jellegtelen frizurát viselt. Az arca éber volt, a tekintete folyton ide-oda röpött, mintha egyfolytában tartana valamitől. De Rozika szimpátiáját így is azonnal elnyerte.

– Mondtam is Michelnek – hajolt bizalmasan a két nővérhez, a grimaszoló Mihállyal mit sem törődve –, hogy mostanában az életem csupa csodálatos fordulatot hoz. Ki hitte volna, hogy eljövünk egy ilyen luxusutazásra, és máris belebotlunk két roppant kedves teremtésbe, akikkel ráadásul az anyanyelvünkön társaloghatunk!

– Igen, lenni nagyszerű – mondta Donna, és Betty is magára erőltetett egy mosolyt. Aztán meghozták a lazacot, és egy darabig csak az evőeszközök csörgése, a kristálypoharak csilingelése meg a pódiumon játszó zenekar muzsikája hallatszott. A deszert után azonban (mely gránátalmás mangószuflé volt karamellizált kókuszhabbal), újult erővel folytatódott a társalgás.

– És most merrefelé élnek, kedves? – szegezte a kérdést Rozika Donnának, mert úgy látszott, ő

a közlékenyebb. Betty főleg Mihályt tanulmányozta éber és rosszálló arckifejezéssel.

– Ó, hát mi lenni világcsavargók. Értesz, igen? Lenni mindig-mindig úton. Bejárni világot, nem ülni a fenéken. Értesz, igen?

– Ó, hogyne, igazán megértem – bólogatott buzgón Rozika. – Magam is azt tervezem, hogy a nyugdíjas éveimre átváltok egy ilyen lazább, kötetlenebb életstílusra – csicseregte.

Mihály úgy érzete, ideje a tárgyra térni.

– Na, és miből élnek?

– Párdon? – fordult hozzá nyájas mosollyal Donna. – Mit akarni te kérdez?

– Máni... pénz... lóvé – sorolta Mihály. – Miből fizetitek ezt a luxusutat?

Rozika ekkor titokban bokán rúgta az asztal alatt szerelmét, nehogy kibökje, hogy ők például nem maguk fizetik, csupán jutalomból kapták az utat. Azt is csak azért, mert Mihály jól beszólt az utazási magazinok.

Betty hadarva magyarázott valamit a nővérenek, mire annak felcsillant a szeme, és buzgón bólogatott.

– Á! Én értem téged, Michel. Ó, lenni komoly munkánk. Lenni műkincskereskedők. Tudod te, festmények, ékszerek, szobrok. Értékes holmik. Szép holmik.

– Nahát, hogy ez milyen romantikus! – fuvolázta Rozika. – Akkor bizonyára az utazásaitok alatt gyűjtötök újabb és újabb műtárgyakat!

Betty kissé szigorúan nézett a nővére, mintha azt akarná jelezni neki, hogy ennyit talán elég is volt a szakmai háttérükről elárulni. De Rozika néninek ezúttal esze ágában sem volt tovább faggatózni. A vacsora véget ért, a fényeket lejjebb csavarták, a zenekar pedig lassú tangóba kezdett.

– Gyere, Michel! – fordult Rozi néni Mihályhoz, és elkapta a zakója ujját. – Csörögjünk egyet!

21. fejezet

Találkozások

Amíg Mihály és Rozika halkéssel bűvészkedtek a luxushajó csilivili éttermében, addig Noémi, Márkus meg én tüzet raktunk, és Rozi néni féle krumplics pogácsát ettünk a Panthera egyre hűvösebbé váló alkonyatában. A pogácsa finom volt, a hangulat viszont meglehetősen különös. A beszélgetés akadozott, pedig esküszöm, én meg sem szólaltam.

Noémi csak akkor élénkült föl, mikor Márkus elment vízért egy közeli forráshoz.

– Láttad ezt, Kismuk? – kérdezte számonkérően.

– Mit?! – kérdeztem ijedten. Fogalmam sem volt, mit kellett volna látnom. Noémi ötször annyi dolgot lát, mint az átlagember, ezért olyan ideges mindig.

– Hát, hogy hogy néz rám ez a Márkus!

– Hogy néz rád? – kérdeztem érdeklődve.

– Nem tudom. Hát, pont ezt kérdezem most tőled!

– Tö...tőlem?!

– Te kívülálló vagy. Külső szemlélő. Ezért mondd meg, hogy szerinted is dühös-e rám!

– Nem te vagy dühös rá? – kérdeztem értetlenül. Nagyon nehéz kiigazodni Noémin, és ez a beszélgetés kezdett kicsit fárasztani.

– Jaj, Kismukk, olyan reménytelen vagy! – kiáltott föl fájdalmas arccal. – Mióta leszedett a fáról, egy szót sem szól hozzám. Ezt azért csak észrevetted!

– Sze...szerintem előtte sem szo...szólt.

– Na, jó... – gondolkodott el Noémi. – De akkor még nem volt ilyen zavaró. Most viszont...

– Most mi?

– Most viszont mégis csak hülyén jön ki, hogy hozzám sem szól. Rám sem néz. Szerinted mi baja van? Lehet, hogy meg kéne kérdezniem. – Aztán fény gyúlt az agyában, és boldogan elmosolyodott. – Dehogyanis kérdezem. Te fogod megkérdezni, Kismukk!

– Mi...mi...mi vaaan?

– Psszt, jön! – torkolt le Noémi. – Csak úgy feszte- lenül, tudod. Amikor bemegyek a sátorba pihenni. Te meg ügyesen arra tereled a szót, hogy kiderítsd, valami baja van-e velem... tudod. Vagy ilyesmi. Csak ügyesen! – mondta, aztán mikor Márkus felbukkant a tisztás szélén, hirtelen másfelé fordult, és ásítózni kezdett.

– Na, én azt hiszem, leheverek egy kicsit a sátor- ban, Kismukk. Ma már úgysem megyünk tovább. Lejártam a lábam, és totál kivagyok. – Márkusra rá sem pillantva felpattant, és megcélozta a pink színű sátrat, ami már egyszer megjárta a Pantherát, és amit csakis az ő kedvéért hoztunk magunkkal.

Mivel már délután beláttuk, hogy nem hala- dunk elég jó ütemben, úgy döntöttünk, hogy Jácint

esetleges szabadítását holnap, napvilágnál hajtjuk végre (tervünk persze nem volt még, de kicsire nem adunk). Úgy volt, hogy éjjel még áttekintjük a lehe- tőségeket, erre most Noémi fogja magát, elvonul, és idióta feladatokat bíz rám.

– Itt a víz – mondta Márkus, és átnyújtotta a ku- lacsomat. Leült, nézte a pattogó szikrákat, és nem szólt. Észrevettem, hogy a homlokán van egy hor- zsolás. Akkor szerezte, amikor Noémit eresztette le a kötéllel, és egy ág valahogy az arcának csapódott.

– Nem kell sebtapasz? – kérdeztem, és kotorni kezdtem a hátizsákomban.

– Dehogyan – felelte szemrehányóan.

– No... Noémi jól elfáradt – kezdtem, mert biztos voltam benne, hogy bögrét tart a pink sátorlaphoz, hogy hallgatózzon, és ha nem teljesítem a parancsait, akkor nekem annyi.

– Nincs edzésben – mondta bölcsen Márkus.

Puff neki.

– Ő nem vo...volt még a Pa...pantherán – magya- ráztam, mintha valamiért meg kéne védenem. – De ő...ő mentett ki minket a ho...hógömbből.

Nagyon elégedett voltam magammal. Márkus szemében halovány fény villant, és életében először érdeklődést tanúsított irántunk.

– Hogy volt ez az egész? – kérdezte.

Akkor elmeséltem neki nagyjából mindent. A szu- szogásból ítélve Noémi közben elaludt a sátorban.

Gondolom, arra nem számított, hogy végig kell hallgatnia az egész sztorit. De Márkus türelmes hallgatóság volt, azt sem bánta, hogy időnként dadogok, és láttam az arcán, hogy érdekli a beszámolón.

– Hihetetlen történet – mondta végül.

– Az – értettem egyet. Aztán ideje volt a tárgyra térni. – Noémi nélkül már rég o...odafagyttunk volna va...valami sziklához.

– Nem megy az olyan könnyen – legyintett Márkus. Aztán hirtelen megkérdezte.

– Jácint... ööö... ő is megbarátkozott veletek?

– Igen – mondtam az igazságnak megfelelően. – Különben nem lennénk itt, hogy megmentjük.

Márkus a sátor felé bökött a fejével.

– Úgy látom, hogy ő izgul legjobban Jácint miatt.

– Hát, lehet.

Hallgattunk. Márkus a tüzet piszkálta, én meg azon morfondíroztam, hogy kell-e még valamit tennem. Szerintem Márkus nem haragszik Noémire, miért is haragudna, és holnap meg fogom neki mondani, hogy nem kell mindenfélét képzelnie, mert Márkus egy rossz szót sem mondott róla. Igaz, jót sem. Úgyhogy: téma lezárva. Le lehet szállni rólam ezekkel a hülye megbízásokkal.

Aztán hirtelen mindenről megfeledkeztünk, mert az alkonyat egyre sűrűbb lett körülöttünk, és a bokrok zörgése azt jelezte, hogy valami állat ólálkodik

a közelben. Márkus a nyakában csüngő síphoz kapott, aztán elernyedtek az ujjai.

– Ez valami más lesz – suttogta.

A következő pillanatban felpattant, hatalmas lendülettel egy fa mögé ugrott, majd éles kiáltás harsant, és puffanás hallatszott. Rémulten felugrottam, és a kezembe kaptam egy botot. A fa mögül nagy összevisszaságban két test gurult ki, aztán kiáltás harsant.

– A fenébe, Márkus, eressz már el!

A zömök fiú ökle megállt a levegőben, feltérdelt, és lihegve nézett a betolakodóra.

Aki nem volt más, mint Jácint.

Amikor Márkus végre lekászálódott róla, Jácint dühösen felült, és körülnézett.

– Szia, Kismukk! – mondta, megrázta a harcban összekuszálódott haját, és elvigyorodott. – Hát, ennyire hiányzott a Panthera?

A táborhelyünktől néhány kilométerrel délebbre vörös hajú lány bóklászott egy páfrányokkal dúsan benőtt patakparton. Nem volt igazi célja, de mindig ide jött, ha át akarta gondolni a dolgokat, vagy szeretett volna kicsit egyedül lenni. Márpedig, mi tagadás, Aura meglehetősen szeretett egyedül lenni. Eddigi életében nem sok olyan emberrel találkozott, akit tartósan el bírt volna viselni. Az egyik ilyen személy Encián mester volt.

Felmászott egy kidőlt, moha lepte fatörzsre, egy hasítékba, ami úgy ölelte körül, akár egy karosszék. Itt mindig az erdő királynőjének érezte magát. Most azonban nem ilyen buta, gyerekes gondolatok foglalkoztatták.

Muszáj volt töviről hegyire újra végiggondolnia mindent, mert mihamarabb cselekedni akart, de nem szeretett volna hibázni. Túl sok tényező volt, túl sok szövevényes esemény, amelyek valahogy mind keresztezték egymást. De tudta, Encián jelen pillanatban csakis órá számíthat. Rajta kívül nincs más, aki valóban a szívén viselné, hogy visszanyerje az egészségét és jogos hatalmát.

A kisfiú eltűnt. Ez nem nagy gond, de nem is olyan jó. Aura szorongva gondolt arra, hogy talán baja esett. Próbálta megrántani a vállát: végül is mi köze neki a kölyökhöz? Nem volt hozzá egészen őszinte, külön utakon járt, és folyton csak nyavalygott. De hiába próbálta elhessegetni a rossz érzéseit, rájött, hogy igenis aggódik a fiú miatt. Kedves kölyök. És ügyes is. Biztos, hogy nem került Murokéak csapdájába, mert arról már értesült volna. Nem. A gyerek valószínűleg elhagyta a Töviserdőt, és remélhetőleg biztonságban van. Talán már meg is érkezett oda, ahova meg kellett érkeznie.

Aura most nem szánt több gondolatot Jávorra, hiszen annyi minden más is volt még. Itt van például Jácint. Napok óta azon tűnődik, hogy segítsen-e

neki a szökésben, vagy hagyja a sorsára. Aura úgy vélte, Jácint ügyes és taktikus, mivel nem mondott semmit Muroknak. Ragaszkodik ahhoz, hogy csak Enciánnal tárgyal, ez pedig akár még kapóra is jöhet. Igen. Egy darabig még nem szokteti meg Jácintot, hátha a fiú elér valamit Muroknál. Aztán, ha úgy látja, hogy nincs semmi értelme a jelenlétének, majd valahogy segít neki. De most fontosabb dolgok is vannak. Amik előrébb valók, mint hogy Jácint kibírjon még egy-két kényelmetlen éjszakát és pár falat rossz ízű, penészes kenyeret. De nem fog róla elfeledkezni, nem fogja a sorsára hagyni, hiszen valahogy mégiscsak... hm... jó ismerősök ők ketten.

És most jön a lényeg. Murok és az ő nagyszabású, borzalmas, álnok terve! Nem kétséges, Murok Töviserdő vezére, nagymestere akar lenni. Első lépésben ezért félreállítja Enciánt... valamit itat vele, amitől a mester egyre gyengébb, egyre bódultabb. És nem enged a közelébe senki emberfiát, csak az ápolónőt, aki természetesen az ő embere. Ám Murok nem elégszik meg Töviserdő nagymesteri címével. Egy gonosz húzással félre akarja söpörni az inspirátorokat, meggyengítve a hatalmukat, megfosztva őket az évezredek bölcsességük alapjától, vagyis a keréktől. Aura sosem rajongott az inspirátorokért, de tiszteletben tartotta a két nép egyezségét, mely kimondta, hogy bár céljaik különbözőek, és folyamatos versengésben élnek, de soha nem emelhetnek

kezet egymásra, és a küldetéseken kívül nem árthatnak egymásnak. Murok pedig most felrúgni készül minden szabályt.

Az az átkozott! Aura szeme villámokat szórt, ahogy felidézte, hogyan kapta el Murok a főtéren.

– Hé, Aura, állj csak meg!

– Eressz el, Murok!

A férfi gonoszul elmosolyodott, aztán váratlanul elengedte.

– Vigyázz a szádra, te kis pukkancs! Szépen beszélj velem! Udvariasabban! – mondta. Aztán lehalkított hangon folytatta. – Figyelj csak, Aura! Te jól ismered a korosztályod béli fiúkat. Árudd már el: ki a legügyesebb köztük? Én valahogy nem vagyok képben.

– Attól függ, miben kell ügyesnek lennie – válaszolta pökhendien. – Amúgy meg én vagyok a legügyesebb!

Murok felröhögött.

– Hát, önbizalomból aztán nincs hiány! De téged akkor sem bíznlak meg, ha te lennél az egyetlen jelölt, kiscsibém. Ez a nagyon határozott, önálló stílus nem igazán a kedvemre való, tudod? Nekem egy normális fiú kell... De lehet, hogy nem is téged kellene kérdeznem erről, igaz? Hiszen te mindenkit utálsz! Jól mondom?

Gúnyosan nézett a lányra.

Aura rájött, hogy talán többet is megtudhat, ha nem ennyire ellenséges.

– Még nem árultad el, miben kell ügyesnek lennie, Murok. Van egy-két növendék, aki nem olyan ügyefogyott, mint a nagy átlag.

– Hát... – A férfi eltöprengett. – Úgy nagyjából mindenben legyen ügyes. Tudjon futni, kúszni, mászni. Ne ijedjen meg, ha nehéz feladatot kap. Nem baj, ha nem túl megtermett a kölyök. A fürge-ség és az ügyesség a legfontosabb. És mindez titkos! Ne fecsegj róla senkinek!

– Gondolkodom – ígérte Aura. – Holnap majd elmondom, mire jutottam.

– Azért megkérdezek másokat is – szólta utána Murok. – Ne hidd, hogy te osztod itt a lapokat, kislány!

Aura a műhelynél kihallgatott beszélgetésből már tudta, hogy ennek az ügyes fiúnak az lesz a feladata, hogy a holnap induló titkos csapattal bejusson a Völgybe, majd egyes-egyedül betörjön a nagy csarnokba, ahol a kereket őrzik. Murok és a többi tagbaszakadt, erős férfi nem alkalmas arra, hogy azokon a szűk ablakokon keresztülpréselje magát. Egy fiatal fiú fogja tehát kicserélni a Fejlődés Kerekét a hamisítványra. Ugyancsak ügyesnek kell lennie, hiszen mászás közben a hátán kell cipelnie azokat a kővel kirakott, jókora fémlemezket.

Ez a feladat talán még őrajta is kifogna – gondolta Aura váratlan szerénységgel. Gondolatban végigpergette azokat a fiúkat, akik szóba jöhetnének. Hirtelen felcsillant a szeme. Valaki olyat kéne oda

küldeni, aki biztosan elszúrja! Akkor Murok lelepleződné, az inspirátorok elkapnák, és Encián újra visszanyerné a hatalmat.

Á, nem, ez mégsem lesz jó. Hiszen Murok majd ellenőrizni akarja a javasolt fiút, és ha kiderül, hogy Aura átverte, még nagyobb bajba kerül. Valami más kell kitalálnia. De mit? Az idő szorít, holnap indulnak!

Aura lekaszálódott a fatörzsről. Már alkonyodott, ideje volt hazatérni. Mostanában nagyon szigorúan ellenőrzik a hálótermeket a nevelők. Eljátszott a gondolattal, hogy mégis bekönyörgi magát Murok csapatába, hadd vigye ő véghez ezt a szép feladatot. Kár, hogy a férfi nem bízik benne... De egy próbát talán megér. Ha ő cserélhetné ki a kerekét, szándékosan felhívna magára a figyelmet, és hagyná, hogy az inspirátorok elkapják az egész bandát. Aztán persze megszökne. Nem gond.

Aura a tervétől némileg felvillanyozva baktatott hazafelé az estébe hajló erdőben. Aztán egyszer csak megtorpant. Beszédhangok ütötték meg a fülét. Már közel a Töviserdő, biztos a szabotőrök felderítői azok... De nem, ezek túlságosan fiatalok!

Közelebb lopózott, aztán hasra vágta magát, úgy tört utat lassan, centiméterenként a sűrű aljnövényzetben. Félrehajtott egy hatalmas páfránylevelet, és majdnem felkiáltott a meglepetéstől.

A tábortűz lobogó fényénél három fiú ült. És ő kettőt közülük jól ismert.

Hogy a nyavalyába kerül ide hirtelen Jácint? És legfőképpen: mit keres itt Kismukk?!

És ha ez még nem lett volna elég, egy közeli, különös színű, alacsony ponyva nyílásából váratlanul álmos lányfej bukkant elő. Először a tűznél ülőkre nézett, egy ideg hunyorgott, aztán a szája elé kapta a kezét, és gyorsan visszamenekült a sátorba.

Mégis, mi a jó francot csinálhat itt Noémi?!

Aura vett egy nagy levegőt, összeszedte magát, felpattant, és két ugrással a tűz mellé penderült.

– Hát, újra együtt! – kiáltotta vidáman.

És az öröme még csak nem is volt megjátszott, azt hiszem.

Beszélgetünk

A krónikási hűség kedvéért szögezzük le, hogy egy darabig senki nem tudott értelmesen és összefüggően beszélni, inkább csak hápogtunk meg hümögöttünk.

Jácint épp csak letelepedett hozzám meg Márkushoz a tűznél, amikor váratlanul felbukkant Aura is. Ezen a hűvös, hegyvidéki estén, a pattogó tábortűznél egymást érték a megdöbbentő fordulatok. Na jó, tekintve, hogy a Töviserdő közvetlen környékén ütöttünk tábort, a felbukkanásuk talán nem is volt akkora szenzáció. De Aurát alaposan zavarba ejtette, hogy Jácint, a fogoly itt melegszik a tűznél. Ám méltóságán alulinak érezte, hogy meglepődést mutasson.

– Mi van, megszöktél? – kérdezte szenttelen hangon. Kábé úgy hangzott, mintha azt kérdezte volna, hogy: Na, sétáltál egyet?

Jácint meg én elneveltük magunkat, és ettől valahogy oldódott az általános feszültség. Csak Márkus nem nevetett, mert iszonyú erőfeszítéssel próbálta összerakni, hogy ha a sziklába rejtett üzenete eljutott az inspirátorokhoz, hogyhogy Jácint mégis

egyedül bóklászik itt, a Töviserdő környékén. Noémi pedig továbbra is a sátorban gubbasztott, és erőt gyűjtött. Vagy fészülködött. Ez pedig állítólag időbe telik.

Jácint Aurára mosolygott, de azért nem bírta ki, hogy oda ne szúrjon.

– Mivel rád nem számíthattam a szökésben, kénytelen voltam másképp boldogulni.

Aura arcán, tényleg csak egy pillanatra, valami árnyék suhant át. De alig látszott, olyan sötét volt már.

Mégsem kezdett védekezni, nem magyarázkodott, csupán megrántotta a vállát.

– Megvolt a jó okom – mondta, és leült. Aztán Márkusra pillantott, és alaposan végigmérte. Márkus a legharciasabb komorságával bámult vissza rá. Önkéntelenül is behúztam a nyakam. Hú, mennyi erős egyéniség egy rakáson!

És akkor Noémiről még nem is beszéltünk. Váratlanul kilibbent a sátorból, és rámosolygott Jácintra:

– Helló!

– Szia! – mondta Jácint kerekre tágult szemekkel, aztán ő is elmosolyodott. – Ti aztán jól megleptetek! És azt sem nagyon értem, hogy te mit keresel itt – nézett Márkusra, és a „te” szót jól megnyomta. Nem hangzott valami barátságosan.

Márkus mondani akart valamit, de Aura nem hagyta, hogy megfélemedezzenek róla. Noémihez fordult, és kicsit élcelődve odabökte neki:

– Talán inspirátor szeretnél lenni? Már odakint észrevettem, hogy nagyon lelkesít a téma.

Noémi fülig vörösödött, és meg sem bírt mukanni. Úgy éreztem, a segítségére kell sietnem, mert a megmentő csapatból én voltam az egyetlen, aki képes volt az érzelmeit és az indulatait uralni, és világos fejjel tekintette át a helyzetet. Csak sajnos a nyelvem nem mindig pörög egy sebességen az agyammal.

– Já...jácint me...megmentése miatt jöttünk.

– Akkor elkéstemek! – nevetgélt Aura. – De sebaj! Ha már itt vagytok, érezzétek magatokat otthon! Van itt minden: hegyi levegő, egzotikus őslakosok – bökött magára meg Jácintékra – és kalandos belháború. – Aztán eszébe jutott valami. – Rozi marmát meg otthon hagyátok? És a kis Vincét meg azt a kedves Mihályt?

– Hárman jöttünk – vakkantotta oda Márkus, aki kezdte unni ennek a lánynak a stílusát. Azonnal felismerte. Ő volt az a szabotőr lány, aki Jácinttal együtt mászott felfelé a hegyen, amikor a fiú fogságba esett.

Jácint csak nézte, nézte az arcokat a tűz fényénél, és próbálta összerakni a helyzetet. De volt még néhány fehér folt.

– Azt áruld el, Kismukk – fordult hozzám –, honnan tudtátok, hogy a Töviserdőben vagyok! Hiszen ezt csak Aura tudta! – Újra némi szemrehányással pillantott a lányra, aki faarccal nézett vissza rá.

Noémi sietve Jácint orra alá tolt néhány Rozi néni féle pogácsát.

– Egyél! Látszik rajtad, hogy éheztek azok a vadállatok!

Jácint hálásan Noémire mosolygott. Márkusra pillantottam, aki viszont úgy nézett a legnagyobb ellenségére – na jó, ellenfelére –, hogy látszott, meg tudná fojtani egy kanál vízben.

– Szóval... – kezdte Noémi, és Márkusra pillantott, de ő megelőzte.

– Láttam, hogy elkaptak – mondta Jácintnak.

– Te láttad? – kérdezte egyszerre Jácint és Aura, és döbbenet bámultak a fiúra. Jácint kapott észbe először.

– És ha már így történt, megkérdezhetem, hogy miért nem értesítetted Kálmosékat?

– Értesítettem őket – motyogta Márkus. – Üzenetben. De ezek szerint nem kapták meg... Nem is értem...

– Na, ugye, megmondtam! – csapott le Noémi, és diadalmasan magasba emelte a pogácsás dobozt. – Mondtam én neked, hogy egy ilyen üzenetű kőszikla nem a legbiztosabb módszer. – Aztán látva a fiú elkomoruló arcát, sietve hozzátette. – Tudod, Jácint, Kálmos Márkust küldte, hogy keressen meg minket. Mármint elsősorban Mihálynak szólt az üzenete, de egyúttal minket is felkért, hogy segítsünk a hegyet biztonságba helyezni, és visszaméretezni.

– Aha, értem – bólintott elgondolkodva Jácint. Aztán kíváncsian tekintett Márkusra. – Szóval akkor jártál odakint? Milyen volt az üvegbúra?

– Megoldottam – mondta Márkus. – És odakint már vártak, szóval minden simán ment.

Azt nem tette hozzá, mennyire pánikba esett, amikor az éjszakai konyhában megpillantotta

a hatalmasra nőtt Rozikát, aki hajhálóval a fején vizet ivott. – Nem volt nagy ügy.

– Mi...mihály és Rozi néni ha...hajóra szálltak – mondtam Jácintnak. – Egy la...lakatlan szí...szigetre viszik a hegyet.

Jácint füttyentett, Aura tűnődve csavargatta a haját.

– Csak úgy elviszik az egészet? – kérdezte rosszalóan. – A mi tudtunk nélkül? Ezek szerint mi most egy hajón vagyunk?

– U...úgy valahogy.

Jácint időközben rájött, hogy Márkus talán túl sok terhelő dolgot tud róla ahhoz, hogy csak úgy felelőségre vonja.

– Kösz, hogy üzentél – fordult hozzá, de látszott, hogy nagy erőfeszítésbe telt kipróbálnia magából a szavakat. Aztán újra eszébe jutott valami.

– Figyeljete! Nem láttatok egy kisfiút valahol errefelé?

– Kisfiút?! – hajolt előre Aura is. – Hat év körüli, szürke szemű?

– Az, az! Jávor! Hol van?! – kérdezte Jácint ijedten. Ha Aura is látta a fiút, az csak egyet jelenthet: Jávort bizonyára elkapták a szabotőrök. Azonnal vissza kell menniük érte!

De Aura a fejét rázta.

– Annyit én is tudok, hogy Jávor a neve. Ott bujkált a Töviserdőben, amikor találkoztunk. Csak én

tudtam róla. Nem köptem be a vezetőknek, sőt, még segítettem is neki, de egyszer csak felszívódott. Szerintem hét határon is túl van már azóta.

– Ő szöktetett meg – mondta Jácint.

– Micsoda?!

– Nagyon ügyes gyerek. Régóta ismerem. Valójában havonjáró, de egy darabig ott élt velünk a Völgyben. Az inspirátorok gondozták, mióta rátaláltak a hegyen. Egyedül bolyongott a csúcs közelében. Ugye, Márkus?

– Utálta a Völgyet – szögezte le Márkus, mire Aura picit elmosolyodott.

– Hát ez meg hogyan lehetséges? – kiáltott fel megjátszott hitetlenkedéssel. Aztán Noémihez fordult, és felkacagott. – Ezek szerint fölöslegesen strapáltatok magatokat. Egy kisfiú elintézte azt, amiért hárman is idecsődültetek. Kiszabadította Jácintot, és már ott sem volt. Igazán cuki az a gyerek!

Noémi arcán látszott, hogy képtelen elfogadni az események ilyesfajta értelmezését.

– Szerintem szállj le a magas lóról, Aura! Nem csak Jácint miatt jöttünk be a gömbbe.

– Hanem? – kérdezte Jácint. Ő teljesen magától értetődőnek érezte, hogy önmagában is megér egy háromfős szabadító expedíciót.

– Úgy sejtjük, hogy az elrablásod valami nagyobb és veszélyesebb eseménysor része. Azért jöttünk, hogy mielőtt visszaállítjuk a hegy eredeti méretét,

megnézzük, tudunk-e még valamiben segíteni a hegy népeinek.

Ez a Noémi igazán diplomatikus tud lenni, ha akar! Nem azt mondta, hogy az inspirátoroknak, hanem hogy a „hegy népeinek”! Néha muszáj belátnom, hogy tényleg tud valamit.

Aura viszont először sértőnek érezte a felvetést, hogy a népével együtt talán segítségre szorulna. Ám azután úgy tűnt, elgondolkodik. Végignézett mindnyájunkon, és tekintete különösen rajtam időzött hosszasan.

– Lehet, hogy mégiscsak tudnátok segíteni – mondta tűnődve. – Elmondom, mi a helyzet most a hegyen.

Rozika barátkozik (sőt, Mihály is)

Vakító napfény verődött vissza a fedélzet csillogó, krómozott korlátairól. A feszített víztükrű úszómedence partján csak néhány vállalkozó kedvű, hőség-tűrő utas lézengett. Mihály mostanáig nem mert még kipróbálni a lila fecskéjét. Rozika néni lassacskán arra kezdett gyanakodni, hogy szerelme talán nem is tud úszni. Vajon van a Pantherán úszásoktatás? De nem tette szóvá. Ő maga is szívesebben ücsörgött a bambusznád napernyők alatt egy finom hűsítő gyümölcslével a kezében. Társasága is akadt: Donna és Betty elválaszthatatlan barátnői lettek az elmúlt majdnem fél nap során.

– Szörnyű volt ez az éjszaka – árulta el bizalmasan Donnának. Úgy tűnt, Betty egy közeli, kényelmes nappozó székben alszik. Arcára egy női magazint terített, amelynek lapjai ütemesen süllyedtek-emelkedtek.

– Ó, de sajnál téged! – csapta össze vaskos tenyerét Donna. – Lenni beteg tenger?

Rozika néninek kellett néhány másodperc, mire megemésztette a beteg tengerre vonatkozó kérdést.

– Hát, csakugyan, kedvesem, igazad van. Az én Michelem nem nagyon bírja, hogy amikor nyugovóra

térne, mozog alatta az ágy. – Szeretettel pillantott a fedélzet másik végébe, egy bonyolult sakkparti fölött elmélyülten töprengő kedvesére. – Valóban tengeribeteg egy kissé. Nap közben nem zavarja annyira, mert túlságosan belefeledkezik a játékba, de éjszaka egészen zöld volt az arca, ha érted, mire gondolok.

– Érteni, igen – mondta Donna együttérzően, és megigazította a fodrokat méregdrága citromsárga ruháján. – Michel forog a szobával, és a finom lazac... ki akar kérődzködni...

– Pontosan, ahogy mondd – vágott közbe gyorsan Rozi néni, és már azon volt, hogy vidámabb mederbe tereli a beszélgetést, ám Donna nagylelkű mosollyal lehúzta a csuklópántját, amit Rozi néni eddig karkötőnek nézett, és átnyújtotta.

– Én küldeni Michelnek, aki lenni jó barát nekem. Kedves, nagyon kedves barát. Humor és bűbáj ő, igen, ezért küldöm neki. Lenni magnetikus karkötő, lenni jó beteg tengerre.

Rozika kisebb szellemi erőfeszítéssel arra a következtetésre jutott, hogy ez a kis pink színű, beépített mágnessel ellátott csuklópánt a tengeribetegség leküzdésére szolgál. És lám, ez a kedves Donna most Mihálynak ajándékozta a sajátját. Micsoda önzetlen, nagyszerű asszony!

Igaz, a pántnak lehetne valamivel urasabb, férfiasabb színe is, de a lényeg a hatás! Mihály el lesz ragadtatva.

– Hogy te milyen drága vagy, Donna! – olvadozott, és eltette a csuklópántot a retiküljébe. – De mondd csak: neked nem lesz rá szükséged?

– Á – legyintett Donna, és egy kicsit kuncogott. – Hordani divatos szín miatt. Én nem szokás hajón hányni.

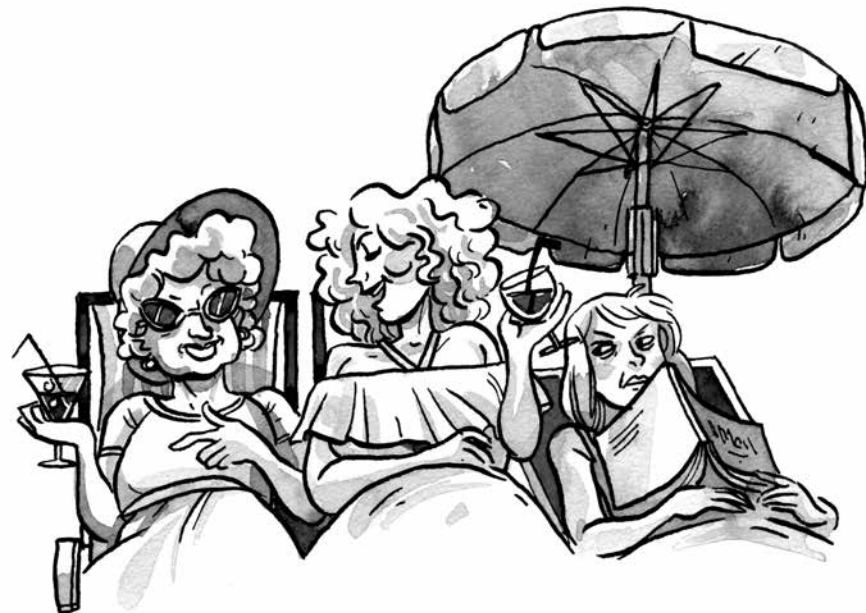
Betty közben felébredt, és e meglepő közlés hatására kissé megemelte az arcára terített újságot. Úgy látszik, benne kisebb nyomot hagyott a kedves magyar bébiszitter, mint a nővérében, mert nemigen vette a fáradságot, hogy az anyanyelvén társalogjon Rozikával. Most is csak gyorsan, hadarva vetett oda pár szót a nővérenek (Rozi néni még azt sem tudta megmondani, milyen nyelven), aztán visszabújt az újság fedezékébe.

– Ó! – mondta Donna, és Rozikára mosolygott. – Tegnap említesz te, hogy van neked is érdeklődés kincsek. Te is szeretsz műkincset? Gyűjtesz, igen?

– Ó, hát imádom a műkincseket is, persze – mondta Rozika, de azt nem tette hozzá, hogy még sosem keveredett szorosabb kapcsolatba semmiféle műkincssel, legfeljebb múzeumi vitrinekben látott néhányat. – De nem pont arra céloztam a tegnapi vacsorán.

– Te rácélozni kincsek? – döbrent meg Donna. – Úgy értesz, puskával, vagy...?

– Jaj, dehogyan! – kacagott fel Rozika néni, aztán udvarias köhintéssel fojtotta el a nevetést. – Igazán

olvasópéldány © Pozsonyi Magyar

nem jól fejeztem ki magam. Drágám, a tegnapi vacsorán arra utaltam, hogy én is egy igazi kincs ügyében vagyok most úton.

– Itt van? – ült föl váratlanul Betty, akinek úgy látszik, visszatértek a magyar nyelvvel kapcsolatos szép emlékei. – Hoztad kincs hajóra?

Rozika néni egy pillanatra nagyon kényelmetlenül érezte magát. Talán nem kéne beszélnie a Pantherről. Még két ilyen csodálatos és bűbajos teremtnek sem, mint Donna meg Betty! Igaz, talán Bettyt nem zárta annyira a szívébe. Na, de Donna... Mintha öröktől fogva barátnők lennének. Kicsit emlékezett Rozika nénit Kerékgyártó Ibolyára, az első igazi, szívbeli barátnőjére. Neki volt ilyen kerek arca, pisze

orra, és mindig mosolygott. Még akkor is nevetett, amikor a többiek nem is értették, mi olyan vicces... Szóval igazán vidám lány volt.

Donna sűgött valamit Bettynek, mire az vállat vont, és felállt. Nagyot nyújtózott, és azt mondta:

– Én hozni fagyit. Kérsz te hány golyó?

Rozika hamar rájött, hogy csakis gombócokról lehet szó, és szerényen elhárította a kedves ajánlatot. Donna viszont kért jó néhány gombócot, aztán útjára bocsátotta a hűgát.

Mikor kettesben maradtak, bizalmasan suttogva Rozikához hajolt, miközben Betty felé intett a fejével.

– Ne lenni rá mérges! Kicsit néha lenni undok. Mint harapós kutya.

– Ó, ugyan! – legyintett Rozika. – Tudod, drágám, én Michel mellett megtanultam már, hogy nem kell ám mindent a szívünkre venni!

– Te lenni okos nő – bólintott Donna. – Bettynek lenni most idegbaja, tudod... csináltunk rossz utat... A mi szakmánkban sok a kukac...

– Kukac? – gondolkodott el Rozi néni. – Á, úgy érted, kudarc?

– Az, az, kudarc! Betty lenni mérges, másik műkincskeresgélő elvitte orra mellől azt a kis szobor... lenni nagyon dühös... igen szép kis szobor... na, de mi szakmánk lenni ilyen.

Rozika megértően bólogatott, és borzasztóan imponált neki, hogy ez a testvérpár ilyen kedvesen

a bizalmába avatja. Neki is igazán jólesett volna egy kicsit kiönteni a lelkét. Előbbi óvatossága most semmivé foszlott, és Donnához hajolva azt suttogta:

– Én kristályban utazom... – kezdte kissé fellengzősen, majd Donna elkerekedő szemét látva még hozzátette: – Akaritban.

Donnán látszott, hogy nagyon koncentrált, de akaritnak még a hírért sem hallotta soha. Rozika viszont úgy vélte, hogy az igazságnak megfelelően nyilvánult meg, hiszen a kabinjukban, a hógömbben kúszoló Panthera nem más, mint egy nagy darab, hegynek álcázott akarit. Hiszen ki tudná jobban, mint ő, hogy az egész hegy egy igazi akaritbánya. Látta is belülről a tulajdon szemével.

Donna végre belekapaszkodott a kristály szóba.

– Á, kristály! Úgy értesz, pohár vagy csillár... vagy ilyesmi.

– Nem, nem – rázta a fejét sejtelmesen Rozika. – Ez a kristály még nincs megmunkálva.

– Ó, csiszolás nélküli gyémánt – suttogta áhítatosan Donna, de Rozika közbeszólt.

– Nem gyémánt, akarit.

Közben megérkezett Betty két hatalmas fagyikehellyel, és a társalgás a hajó felett köröző sirályokra terelődött, majd arra, milyen jóképű férfi is a kapitány, melyik híres színésznővel utaznak egy hajón, aki előben igazán nem is néz ki olyan jól, mint a mozivásznon, és hogy ma délután delfinshow

lesz, melynek keretében a bátrabb utasok vízbe is ereszkedhetnek, hogy együtt ússzanak a kedves jószágokkal. Donna elárulta, hogy befizette Bettyt egy ilyen programra, mert a delfinek állítólag javítják a kedélyállapotot.

Egyszer csak árnyék vetődött a három nőre. Rozika felpillantott, és Mihály mogorva arcát látta maga előtt.

– Csalt az a vénember, ott, ni! – mondta minden bevezetés helyett. – Nem is tud sakkozni, csak a szája nagy. De én jól beolvastam neki.

– Ugye, nem keveredtél máris konfliktusba, Michel? – csapta össze a kezét Rozika. Betty gúnyos mosollyal pillantott Mihályra.

– Kihívtam párbajra – közölte Mihály komoran. Ma este nyolckor, a fedélzeten. – Látva Rozika arcát felnevetett. – Ne ijedj már meg, Rózi! Holnap játszom veled egy visszavágót.

Donna meg Betty szabadkozásfélét motyogtak, és szedelőzködni kezdtek, látván, hogy a csupa humor és búbáj Mihály lezutteren a Rozika melletti kényelmes fotelba.

– Ó, nézd csak, Michel! – kapott észbe Rozi néni. – Donna olyan kedves, hogy ad neked egy tengeribetegséget csillapító karkötőt. – Elővette a táskából a pink csuklópántot, és ellentmondást nem tűrően Mihály kezére húzta. Mihály körülnézett, és gyorsan

feltúrta a pántot a vászonzakója ujja alá, majdnem könyékig.

– Te nem hányni tőle – mosolygott rá kedvesen Donna, aztán búcsút intettek, és a kabinjuk felé vették az irányt.

– Micsoda tündéri testvérpár! – sóhajtott fel Rozika. – Mihály, én úgy érzem, máris igaz barátokra leltem itt, a nagy víz kellős közepén! Hát nem csodálatos? Ha hegyet mászok, társra találok, ha meg vízre szállok, barátokra lelek... Egyszerűen mesés az életem!

– Figyeltelek, Rozi! – mondta Mihály, némi szemrehányással a hangjában. – Túl sokat pusmogsz ezzel a két tyúkkal. Nem tetszenek nekem. A nagyobbik játssza a hülyét, a kisebbiknek meg olyan szeme, mint egy vadsakálnak.

– Nagy tudású, kulturált hölgy mindkettő – kiáltott fel szenvedélyesen Rozika. – És szegény drágáim éppen most buktak el valami nagy üzletet!

Mihály gyanakodva fürkészte Rozika arcát.

– És te ugyan miket meséltél nekik, he? Láttam, hogy megállás nélkül fecsegsz, be nem állt a szád!

– Én meg azt hittem, hogy sakkozol... – jegyezte meg csípősen Rozi néni.

– Szóval?!

– Csak általános dolgokról csevegtem – mondta Rozi néni, és ártatlan arccal pislogott. – Időjárás,

receptek meg a helyi celebek. El sem hinnéd, mit tudtam meg arról a színésznőről, tudod, aki csillogó zöld ruhát viselt tegnap a vacsoránál...

Mihály nagyot ásított.

24. fejezet

Aura terve

Nem azért mondom, de kicsit nyugtalanul aludtam aznap éjjel. Aura még este beszámolt Murok viselt dolgairól, például arról, hogy valamivel elkábította Encián mestert, és hogy titkos csapatot szervezett, mely egy óriási gáztettre készül. Márkus és Jácint elkerekedő szemmel hallgatták a merész tervet: Murok csináltatott egy hamisítványt a Fejlődés Kerekéből, és ki akarja cserélni az eredetivel. Márkus nem fogta vissza magát, és a terv hallatán mindennek elmondta a szabotőrt, de Jácint, némi megrendülés után, csupán fölényesen mosolygott, és legyintett:

– Még ha sikerülne is észrevétlenül kicserélnie – amit kötve hiszek –, ugyan miből gondolja, hogy a vének nem vennék észre a csalást? Hiszen már vagy ezerszer látták a kereket! Nem lehet őket olyan egyszerűen átejteni!

– Murok ellopatta a keréktárcsák rajzait, ezért pontosan ismeri a felépítésüket. És ugyanolyan készítette azzal a különbséggel, hogy a színes kavicsokat más kombinációkban helyezte el rajtuk. Azt te sem gondolhatod komolyan, hogy a vének ismerik a több száz színes kavics pontos elhelyezkedését a keréken?!

Jácint tanácstalanul pislogott, Aura pedig folytatta:
– Ráadásul egy valódi szakértőt, Töviserdő lát-
nokát utasította arra, hogy rakja ki új mintázatban
a köveket. Az az ember félig bolond, mégis okosabb
mindenkinél, akit ismerek! Olyan módon szerkesz-
tette meg a hamis kereket, hogy az elrendezés logi-
kusnak látszódjék, és csak apró módosításokat tett,
amelyek viszont óriási zűrzavart kelthetnek.

– Hú! – nyögte Jácint. – Ez így elég vacakul hangzik!

– Nem fog bejutni a Völgybe, azt garantálom! –
pattant fel Márkus. – Még most elindulok, értesítem
Kálmost ennek a vadállatnak a tervéről, és megerősít-
jük az őrséget a Völgynél!

– Várj! – kiáltott rá Aura. – Van egy jobb ötletem!

Noémi meg én eddig jobbára csak hallgattuk a he-
gyi népek egymás elleni áskálódásainak zűrzavaros
eseményeit, de Noémi nem bírta tovább, és Aurának
szegezte a kérdést.

– Nem értem pontosan – kezdte –, hogy ha te
magad is szabotőr vagy, mégpedig igencsak lelkes,
semmitől vissza nem riadó szabotőr – tette hozzá
Aura külvilágbeli, erősen vitatható viselkedésére
célozva –, akkor miért van az, hogy most két ins-
pirátort is beavatsz a néped vezetőjének terveibe?
Megint valami trükk áll a háttérben?

Aura villámló szemmel nézett Noémire, ő meg
ugyanúgy vissza. Azt hiszem, úgy szokták mondani,
hogy méltó ellenfelek voltak ők ketten.

– Tévedsz! Murok nem a népünk vezetője! Én
legalábbis nem fogadom el annak! Enciánt ki kell
szabadítani a karmai közül. Tehát én most minden
eszközzel azért harcolok, hogy megállítsuk Muro-
kot, és hogy a nagymester visszatérhessen végre a
vezetői székébe.

Ezt valahogy mind elhittük neki, hiszen az Encián
iránti hűsége már korábban világgossá vált számunkra.

– Szóval ezúttal közös az ellenségünk – nézett Már-
kusra és Jácintra, majd elmosolyodott, olyan aurás
mosollyal, ahogy csak ő tud, hogy az ember ne is sejt-
se, vajon a szívéből jön, vagy csak gúnyolódik a többi-
eken. – Akár szövetséget is köthetnénk – tette hozzá.

– A veled való szövetségről nincsenek kellemes
emlékeim – monda Jácint, majd megvonta a vállát
és Márkusra pillantott. – De nekünk mindenképp
cselekednünk kell, és ha akarsz, segíthetsz nekünk.

Aura felnevetett.

– Fordítva, Jácint, fordítva! Nekem van egy ter-
vem, és ti pont beleillettek. – Megint rám pillantott,
pedig addig meg sem szólaltam. – Hagyjátok, hogy
éjjel még átgondoljam, és reggel tiszta fejjel min-
dent megbeszélünk. Murok csak holnap este indul
el a Völgybe, szóval lesz időtök megelőzni őt. Most
fontosabb, hogy jól kidolgozott stratégiánk legyen.

– Minek ide terv? – dörmögte Márkus. – Le kell
állítani, és kész. Az inspirátorok majd elkapják, és
móresre tanítják.

– Murok nagyon ravasz – felelte Aura. – Én is azt szeretném, hogy elkapják, de nem biztos, hogy a saját bőrét viszi a vásárra. Lehet, hogy ő a Völgyön kívül várakozik majd, míg valaki kicseréli neki a kereket. Úgy kell taktikáznunk, hogy mindenképp elkapjuk!

– Rendben – mondta Jácint. – Akkor most már tényleg pihenjünk! És gondolkodjunk a lehetőségeken. Úgy sejtem, holnap nehéz napunk lesz.

– De még milyen nehéz! – mondta Aura, és újra rám pillantott.

Kellemetlen érzés fogott el...

...és ez a kellemetlen érzés kitarzott reggelig.

Aura és Noémi már előbújtak a közös sátrukból, a pink színűből, és Jácint meg Márkus is a fűvön ücsörgött, mikor hajnalok hajnalán kimásztam a sátramból. Az inspirátor fiúk ragaszkodtak hozzá, hogy a szabad ég alatt töltsék az éjszakát, hiába ajánlgattam nekik, hogy valakivel szívesen megosztom a sátrat. Egymástól természetesen tisztos távolságban ütöttek tanyát, sőt azt is bevállalták, hogy felváltva őrködnek a sakálok és kígyók miatt.

Aura szeme alatt sötét karikák jelezték, hogy az éjszaka nagy részét éber tűnődéssel töltötte. De arca elszántságot sugárzott. Noémi kócosan bújt elő, és legfőképp azzal volt elfoglalva, hogy hol Jácintra, hol

Márkusra pislogott tanácstalanul. Annyira gondterhelt képet vágott, hogy attól tartottam, újra beszélgetni akar majd velem mindenféle hülyeségekről.

De Aura nem hagyott időt holmi hívságokra. Önhatalmúlag kiosztotta Rozi néni maradék süteményeit reggelire, és meg sem várva, hogy végezzünk az evéssel, magához ragadta a szót:

– Nem mondtam még el mindent – közölte titokzatosan.

– Hogyhogy? – vonta fel a szemöldökét Jácint.

– Nem akartam megijeszteni Kismukkot – mosolyodott el Aura. – Szerettem volna, ha jól kialussza magát.

Én?! Mégis mit akar tőlem? Most már tiszta ideg voltam, de tényleg.

– A tervem a következő – kezdte Aura, mit sem törődve Jácint rosszalló arckifejezésével, aki maga is nagyon szeretett tervezni. – Murokéék ma este indulnak a Völgybe. Éjjel akarják végrehajtani a cserét. Márkus előremegy a hírrel, hogy értesítse Kálmosékat, mi pedig követjük Murok csapatát, és úgy ügyeskedünk, hogy ne csak a cserét végző ember, hanem mind bemenjenek a Völgybe. Ha pedig már bent vannak, a készenlétben álló inspirátorok lecsapnak rájuk. Murok fogságba esik, és én teszek róla, hogy Enciánt ne mérgezzék tovább a Töviserdőben. Ti is jól jártok, meg mi is – tette hozzá.

Jácint bólintott, de nem tűnt elégedettnek.

– Tudjátok, mi aggaszt? – kérdezte. – Erre is gondolnunk kell! Ha hagyjuk, hogy bemenjenek a Völgybe, és eljussanak a kerékig, mi van, ha tönkreteszik az eredetit, mihelyst a markukba kaparintották? Széttörik, vagy tűzbe dobják, vagy valami? Ezt a veszteséget nem kockáztathatjuk meg.

Aura nagyon elégedetten mosolygott.

– Szerinted erre én nem gondoltam? – kérdezte. – Figyeljete! Murok tegnap tőlem kérte, hogy ajánljak neki egy ügyes szabotőr fiút. Természetesen nem tudja, hogy kihallgattam a pontos tervét, de ismer engem, és tisztában van vele, hogy jól ítélem meg, ki miben ügyes. Ezzel a bizonyos fiúval akarja kicseréltetni a kereket. Ő maga ugyanis be sem férne a csarnok szűk ablakán – nevetett.

– És?!

– És megígértem neki, hogy gondolkodom. Ha szerencsénk van, elfogadja az ajánlásomat. A tanárokhhoz nem mer fordulni, hiszen ők nem engednék el egy fiatal fiút ilyen veszélyes feladatra. Murok pedig nem igazán ismeri a korombeli fiúkat, mert sosem érdekelték a fiatalabbak. Úgyhogy azt ajánlok, akit csak akarok. A választottamat pedig titokban fogja kicsempészni a Töviserdőből. És nekem támadt egy igen-igen merész ötletem...

Megint az az elégedett mosoly.

– Vagyis? – rázta a lábát türelmetlenül Noémi.

Aura váratlanul mellém penderült, és a karomnál fogva felrángigált a földről.

– Hadd mutassam be nektek a legújabb szabotőrt, Kismukkot! – mondta büszkén, mintha valami termékbemutatón kínálná a portékáját. – Egy fiatal fiú, aki ügyesen mászik, és biztosan nem tesz kárt az eredeti kerékben. Csak egy zöld köpeny kell, meg hogy ne sokat mutakozzon a faluban, hanem mihamarabb csatlakozzon Murok titkos csapatához. Ódákat zengek majd róla Muroknak. Ő pedig el lesz tőle ragadtatva. Na, mit szóltok?

Bátran mondhatom, hogy szóhoz sem jutottunk.

A legújabb szabotőr

– Ez túl meredek! – mondta ki Noémi, amit én magam is éreztem, és hálás voltam érte. De a folytatás már nem hangzott ilyen jól. – Kismukkot ezek a vademberek egykettőre megeszik reggelire. Különben is: miről fog velük beszélgetni? Majd mond valami butaságot, és jól elárulja magát.

– Majd felkészítem őket, hogy nem sokat beszél, mert dadog – vont vállat Aura. – Meg hogy amúgy sem szeret beszélni, mert egy kicsit butuska, viszont ő mászik a legjobban.

Kösz.

– Azt semmiképp se mondd, hogy buta! – szólt közbe Jácint. – Akkor nem bíznak abban, hogy képes végrehajtani a feladatot.

Tessék, ennyi. Ezzel a kérdés el is volt döntve. Noémi még sápítózott egy keveset, és olyanokat dünnyögött, hogy szegény Kismukk, de Jácint meg Aura már belemerültek a tervezetésbe.

Fura módon Márkusnak jutottam először eszébe.

– Szerintem kérdezd már meg Kismukkot is, hogy vállalja-e! – bökte oda Aurának.

– Vállalod, Kismukk? – guggolt mellém Aura, és csillogó szemmel mosolygott rám. – Lásd be, kitűnő a terv! És azt hallottam, hogy az egész bagázsból te voltál az egyetlen, aki képes volt megmászni a Pantherát! Mit neked akkor egy középmagas kőépület?!

Hát, hízelegni aztán tud! Hirtelen rájöttem, hogy per pillanat egyetlen olyan személy sincs jelen, akivel együtt indultunk neki a Pantherának. Engem, csakis engem szólított újra magához ez a baljós hegy.

– Mo... mondd el, mi le... lenne a dolgom – kezdtem óvatosan.

– Figyelj! – mondta Aura. – Bejössz velem a Töviserdőbe. Szerzek neked egy zöld köpenyt, meg ami még kell. Ezeket a fura színű ruhákat le kell majd vened, kapsz helyette normálisat. Utána elviszlek Murokhoz, és te a lehető legkevesebbet beszélsz, azt is csak akkor, ha nagyon muszáj.

– Ez menni fog – mondtam.

– Látod? Most már te is érzed, hogy jó lesz így! És a dicsőséget is te söpröd majd be!

Mondtam már, hogy Aurával nagyon kell vigyázni?

– Murok két másik fickóval estefelé elindul a Völgybe, és te velük tartasz – folytatta. – Jácint és Noémi pedig követnek benneteket. Ők lesznek az árnyékcsapat. Észrevétlenül lopóznak a nyomotokban, készen arra, hogy segítsenek neked, ha bármi rosszul alakul.

– És te? – kérdezte Noémi, bár úgy tűnt, nem hangzik különösebben, hogy Aura nem sorolta magát az árnyékcsapathoz.

– Más dolgom van – hárította el Aura. – Sürgős dolgom.

Elmerengtem azon, milyen biztonságot nyújt majd számomra, hogy Noémi vigyáz titokban az életemre. Na, jó, ott lesz Jácint is. Aztán gyorsan elszégyelltem magam. Hiszen a hógömbből is Noémi segítségével menekültünk meg! Mert neki szinte mindig van valami jó ötlete.

– Márkus haladéktalanul elindul a Völgybe – vette fel a fonalat újra Aura. – Felkészíti az inspirátorokat a ma éjjel várható betörésre, és arra, hogy Kismukkot semmiképp se bántsák. Murokot és társait viszont el kell kapniuk.

Márkus bólintott, felállt, és már cihelődött is. Aztán zavartan Noémire nézett.

– Nem jössz velem? – kérdezte váratlanul. – Túl veszélyes egy lánynak, aki ráadásul nem is ismeri a hegyet, egy csapat szabotőr nyomában koslatni. – Ellenségesen pislantott Jácintra. – Kismukknak elég lesz egy árnyék is. Te meg nem teszed ki magad főlöszleg veszélyeknek.

Dermedt csend támadt.

Noémi eltátotta a száját, Márkus meg nagy hévvel folytatta (azt hiszem, még sosem beszélt ennyit egyfolytában).

– Nem ismered a hegyet... Én tudok egy rövidebb utat a Völgybe... egy titkos ösvényt. A szabotőrök nem ismerik. Ha velem jössz, rövidesen a Völgyben lehetsz. Így meg... Murok veszélyes fickó... nem való neked ez a feladat!

Megérezhette, hogy bámulunk rá, mert hirtelen lesütötte a szemét, és csavargatni kezdte a szakadt inge alját.

– De persze tiéd a döntés. Én szóltam. – Azzal odébb csörtetett, és nagy dérrrel-dúrral pakolászni kezdett a hátizsákjába.

Jácint Noémire nézett, akinek arcán a legteljesebb kétségbeesés tükröződött.

– Igaza van – mondta Jácint, bár látszott, hogy igencsak nehezebb esik kiböki ezeket a szavakat. – Vele ezúttal biztonságosabb lenne.

– Nem azért jöttem be, mert a biztonságot keresem – motyogta szemlesütve Noémi.

– De ez túl nagy veszély! – érvelt Jácint. – Ne érts félre, én örülök, ha velem tartasz, de nem szeretnék kikapni Rozi nénitől, hogy mindkettőtöket ilyen durva helyzetbe sodortunk – fejezte be mosolyogva.

– Lezárhatjuk végre ezeket a megható és drámai jeleneteket? – kérdezte Aura csípősen, és ahogy Noémire pillantott, abban újra benne volt az a nehezen titkolható ellenségesség.

– Ezt muszáj megbeszelnünk – vágott vissza Jácint.

Márkus végzett a hátizsákjával, és visszaballagott a csapathoz.

– Hogy döntöttél? – nézett le a földön gubbasztó Noémire, aki természetesen a copfja végét rágsálya, mit mindig, ha mély lelki tusát vívott önmagával.

– Jácinttal megyek – bökte ki nagy sokára, olyan halkán, hogy alig hallottuk a reggeli madáracsicsérgésben.

Márkus vállat vont, megfordult, és a válla fölött visszaszólt.

– Jó, akkor én elmentem. Sok szerencsét! – Vállára vette a zsákot, és öles léptekkel az erdő felé vette az irányt.

– Várj! – pattant fel Noémi. Utánaszaladt, elkapta Márkus karját, és halkán magyarázott neki valamit. Nem hallottuk a szavait, de észrevettük, hogy

a nagydarab fiú elpirul, aztán motyog valamit, és belép a fák közé. Noémi hosszan bámult utána.

– Most már tényleg ideje összeszedni magunkat – mondta bosszúsan Jácint, és a szemét nem vette le arról a pontról, ahol Márkust elnyelte az erdő meg a titkos ösvény.

– Készen állsz, Kismukk? – fordult hozzám váratlanul Aura.

Már majdnem meg is feledkeztem a saját sanyarú sorsomról, annyira meglepett ez az érzelmes tábori hangulat.

– Ja, kész vagyok, mehetünk – dűnnyögtem.

– Ne félj, ügyes leszel! – veregette a vállamat Aura.

– Nem fé...fé...félek.

– Kismukk, végig a nyomodban leszünk – mondta Jácint, és a visszatérő Noémire pillantott. – Aura, mondd meg, hol fognak kijönni az árulók a Töviserdőből! Mi ott várunk majd készenlétben.

– Ha jól értettem, napnyugtakor vágna neki az útnak – mondta Aura –, és nem a fő ösvényt használják, hiszen Murok egyelőre titokban tartja a tervét. Van egy hátsó rejtékösvény, ami észak felé visz. Szerintem ott várjatok! Kismukkal együtt négyen lesznek majd. Nem fognak túl gyorsan haladni, mert a kereket is cipelniük kell, arra pedig úgy vigyáznak majd, mint a hímes tojásra.

– Mi legyen a stratégiánk, ha megérkeznek a Völgyhöz? – vetette fel Noémi.

– Kismukk fogja kicserélni a kereket – tűnődött Jácint. – Ha egyedül megy, nyugodtan találkozhat is az inspirátorokkal a csarnokban, hiszen tudni fognak az érkezéséről Márkustól. De nem árt az óvatosság. Lehet, hogy ketten másznak be, így jobb, ha az inspirátorok nem mutatkoznak. Ezt már éjjel megbeszéltem Márkussal. De persze azért lesben állnak majd a fiúk.

– Az jó – motyogtam. Egyre valószínűtlenebbnek tűnt, hogy ép bőrrel megúszom ezt a kalandot.

Jácint elmélyülten tervezgetett tovább.

– Tehát Murok és csapata elkíséri Kismukkot a Szürke Macskáig. De szerintem nem hagyják, hogy egyedül menjen be a Völgybe, hiszen a csarnokig még hosszú az út. Vele tartanak majd. Biztosan fel lesznek fegyverkezve, és mivel kiváló harcosok, nem kockáztathatjuk, hogy meglógnak. Azt kell elérnünk, hogy valamelyik épületbe belépjenek, mondjuk, búvóhelyet keresve, és akkor bezárhatjuk őket. Ennek a tervnek a kidolgozása a mi feladatunk lesz, Noémi.

Noémi lelkesen bólogatott. Aztán hozzám fordult, és arcán megint az a szörnyű, anyáskodó kifejezés jelent meg.

– Nem félsz nagyon, Kismukk?

– De fél! – csattant fel Aura hangja. – Hogyne félne! Mindenki fél! De attól még tennünk kell a dolgunkat! – mondta, és karon ragadott.

– Akkor mindent megbeszélünk? Ne húzzuk az időt! Gyere, Kismukk!

Én pedig mentem.

Lidérc

Márkus rohant, ahogy a lába bírta. A tüdeje már majd kiszakadt, de erőltetett iramot diktált magának. Azzal magyarázta az őrült tempót, hogy mihamarabb Kálmos elé kell állnia a hírekkel. Az inspirátoroknak pedig fel kell készülniük a betolakodók fogadására.

Nehezen vallotta be magának az igazat. Valójában azért rohant annyira, hogy megszabaduljon attól a különös szégyentől, ami az imént érte a táborhelyünkön. Nem tudta, mi volt a rosszabb: az, hogy megkérte Noémit, tartson vele, vagy az, hogy a lány nemet mondott, és Jácintot választotta? Vagy talán az, hogy utána kedvesen még vigasztalni is próbálta? Ugyan mit képzelt?!

Különbözik meg: mit számít mindez? Hiszen kintről jöttek, és egy-két napon belül eltűnnek a hegyről! Hacsak itt nem hagyják a fogukat a szabotőrök ténykedésének köszönhetően.

Márkusnak hirtelen eszébe jutott a jelvény. A zsebéhez kapott: még ott volt. Ingerült mozdulattal nyúlt érte, mire a kis tű azonnal a mutatóujja hegyébe vájódott. Megtorpant, mondott egy cifrát,

aztán kikapta a zsebéből a kis rézkorongot, és behajította a fák közé.

Az arca vörös volt, és valami eddig ismeretlen düh tombolt benne. Futott volna szívesen tovább, de képtelen volt. Mert a jelvényt nem lehet csak úgy eldobni. Akár akarja, akár nem, hozzá tartozik, mint a tőre vagy a köpenye. Becsörtetett a fák közé, és óvatos léptekkel kerülgette a ropogó tűlevelekkel telehintett földet azon a helyen, ahol a jelvényt sejtette. Mégsem lenne jó széttaposni.

Valahol sakál vonyított. Márkus megborzongott. Hát persze, itt különösen sűrű a homály a fák alatt. Nincs messze a Lidérckapu! Jó volna sietni. Lehet, hogy nagyon lerövidíti az utat ez a titkos, alig járható ösvény, de van valami hátborzongató is benne. Az inspirátorok is csak akkor használják, ha nagyon muszáj. Mindenféle mendemondák járnak erről a vidékről.

Valami megcsillant a földön. Noémi apró, csodálkozó arca nézett Márkusra a földről. A fiú különös módon elpirult, aztán felkapta a jelvényt, és gyorsan újra a zsebébe süllyesztette. Épp hogy fölegyenesegett, megütötte a fülét egy fura zaj.

Halk nyögés volt, kaparászás és gallyropogás kísérette. És valami különös szuszogás is. Márkus ereiben meghűlt a vér. A párdulidérccek! Neki pedig közvetlenül a Lidérckapu mellett visz az útja. De hiszen eddig úgy tudta, hogy a lidérccek csak éjjel

járnak kint a hegyen! Most pedig nappal van, igaz, borongós, szürke nappal, és a fák tövében majdnem esti homály uralkodik. Márkus egy vastag tölgy mögé lopakodott, hogy onnan lesse ki, vajon tényleg lidércek járnak-e a kapunál. Talán csak egy róka, vagy egy borz!

Bosszúsan vette tudomásul, milyen örülten kalapál a szíve. Hogyan hihet ebben a buta babonában? Kisgyerekkori mesék nyomasztó emlékei tolultak föl benne. A lidércek beviszik a kapun az óvatlan vándorokat... Bent pedig a Párduc, a hegy ura várakozik türelmesen... Márkus a fa göcsörtös törzséhez lapult, és lassan, óvatosan pillantott ki a rejtekhegyéről.

Először nem látott semmit. Csak a kapu körvonalai sejlettek a sötétben, mellette pedig a titkos ösvény vékony csíkja kanyargott. Gyorsan ki kellene ugrania a fa mögül, és végigrohanni a kapu mellett. Aztán egy meredekebb szakasz következik, és nem-sokára már a Völgy bejáratánál lehet!

De az erdő most csendes. Biztosan csak egy borz volt – nyugtatta magát újra. Csak néhány lépés, és maga mögött hagyhatja a kaput. Gyerünk már, mire vársz, indulj! – unszolta magát ingerülten. Szinte lábujjhegyen lépett ki a fa mögül.

Ebben a pillanatban valami kivált a kapu szürke homályából. Egy alaktalan, furcsa hangon kántáló, vinnyogó alak, mely egyenesen Márkus felé tartott.

Csupán néhány lépés választotta el tőle. Márkus pánikba esett. Egy lidérc! Felkiáltott, kezét a szemé elé kapta, és hátrálni kezdett.

Sebesen lépdelt hátrafelé, miközben az a valami a lobo-gó szürke lebernyegében egyre csak közeledett, és furcsa, füttynek aligha nevezhető hangokat hallatott. Márkus egyre hátrált, és tapogató keze valami fegyver, például egy vastag ág után kutatott. A következő pillanatban jobb lába egy kiálló gyökérbe akadt. Már csak a zuhanást érezte, aztán a hatalmas ütést, és elsötétült előtte a világ.

Elvesztette az eszméletét.

Úgy feküdt a földön, mint egy párducpréda. Fejéből, ami esés közben éles sziklának csapódott, vékony csíkban szivárgott a vér a szürkésbarna tűlevélszőnyegre.

Jávor csak a gallyropogást hallotta, meg azt a tompa puffanást. Meglepve kapta le fejéről a rongyos szürke köpenyt, és először rémülten, aztán kissé csodálkozva meredt az előtte fekvő magatehetetlen testre. De hiszen ez Márkus a Völgyből!

Vajon mit csinál itt?

Jávor leguggolt a nagyfiú mellé, és rémülten látta, hogy vérzik a feje. Némi gondolkodás után tépett egy csíkot szakadt, szürke köpenyéből, és a sebhez szorította. Márkus meg sem moccan. Jávor tűnődve rágsálya a szája szélét. Vajon mi történt Márkussal? Lehet, hogy nem kéne megvárni, hogy felébredjen! Először is, biztosan vissza akarja majd ráncigálni a Völgybe. Másodszor pedig: neki aztán semmi köze nincs ahhoz, hogy így szétverte a fejét!

Jávor a lelke legmélyén sejtette, hogy Márkus zuhanása kapcsolatban lehet az ő izgalmas lidérces játékával. Annyira koncentrált, hogy úgy fütyüljön, mint a lidércek, hogy észre sem vette, hogy járkál erre valaki... Különben is, mit ugrál összevissza?! És már majdnem sikerült rendesen fütyülni, csak Márkus megzavarta! Soha nem kedvelte igazán. Olyan morcos. Bár az igaz, hogy fütyülni viszont jól tud.

Mit tegyen? Eszébe jutott a kulacs, és ügyetlen mozdulatokkal vizet lötytyintett a nagyfiú arcába. Semmi.

Jávor Márkus mellé telepedett, és már egyáltalán nem volt jó kedve. Épphogy meglógott Jácinttól, és tessék, most itt van neki Márkus. Nem hagyhatja így itt... talán meg is halt. Vajon hogy lehetne ezt ellenőrizni? Eszébe jutott valami, és kócos fejét a fiú mellkasára hajtotta. Nem halt meg, dobog a szíve. Jávor nem volt egészen biztos benne, de azért kissé megnyugodott.

Igazság szerint már rég Kamillánál kéne lennie. De amikor tegnap Jácintot faképnél hagyva meglógott a Töviserdőből, és megpillantotta a kistrókat, nem tudott nekik ellenállni. Összebarátkozott velük, és este már az anyaróka is a bizalmába fogadta. Legalábbis megtúrta a család kotoréka közelében. Jávor úgy döntött, hogy vacsorázik némi bogyót az erdőben, és eltölt még egy kis időt ezekkel az aranyos állatokkal. Ezenkívül azt is örömmel fedezte fel, hogy errefelé rejtőzik a Lidérckapu is, amiről a Völgyben már annyit hallott. Persze csupa gyerekes hülyeséget. Még hogy lidércek meg Párduc! Hát ő, amint meglátta, azonnal bement azon a kapun. Még tegnap, alkonyattájban. Az igaz, hogy nem emlékszik pontosan, mi is volt odabent, talán leginkább sötét, de amikor kijött, nem volt semmi baja, és lám, ma is egész nap ki-be járkált, párducosat meg lidérceset játszott, és igazán jól szórakozott.

De becsszó, ma este már tényleg el fog indulni Kamillához, a hegytetőre. A nyulai már biztosan nagyon hiányolják! Csakhogy most meg itt van Márkus, és itt fog neki haldokolni. Milyen utálatos tőle! Jávor felsóhajtott.

Mit is szoktak még csinálni, amikor valaki elájul? Jávornak eszébe jutott a Kamilla mellett eltöltött idő, és mindaz a tudomány, ami a gyógyító növények titkaiból átragadt rá. Mi is a neve annak a fura szagú növénynek?! Megvan! Lila kótyagűző!

Ezt főzte Kamilla ájulásra. A rózsaszín kótyag meg ennek épp az ellenkezője. Azt keverte a banya Aura mesterének, Enciánnak az italába. Attól lett bódult, álmos és zagyva beszédű.

Szóval akkor most indulhat lila kótyagúzt gyűjteni, hogy Márkusnak teát főzzön belőle. Igazán megspórolhatná neki a fáradságot, és felébredhetne magától is! Mi van, ha elvétí az adagolást? Mondjuk, a nagyfiú túl éber lesz, és jól elagyabugyalja, amikor magához tér?

Jávor szomorúan böködte Márkus oldalát a meztelen talpával, de a fiú meg sem moccant. Jó, nincs mit tenni, akkor keres olyan gyomot... csinál belőle főzetet, és utána becsszó, elindul a banyához!

Bosszúsan fújt egyet.

Ezek az inspirátorok! Mindig csak a gondja van velük!

Mihály gyanakszik

Rozika néni huszadszor kattintotta fel a villanyt a fényűzően berendezett tágas luxuskabinban. Nem tudott betelni a látvánnyal: még a kapcsoló is szín-aranyból van!

– Ugyan, csak bemázolták sárgára! – dünnyögte Mihály, és kénytelen-kelletlen karjára húzta a pink színű, tengeribetegség elleni csuklópántot. Noha meg volt győződve róla, hogy ez a vacak valójában inkább csak egy amulett, nem pedig gyógyászati segédeszköz, mégis meglepődve tapasztalta, hogy némi enyhülést nyújt a háborgó tenger meg a háborgó gyomor okozta problémákra.

Pedig a tenger szelíden fodrozódott, és a Drága Kincsem egyre egzotikusabb növényzettel benőtt partok mellett úszott el. Rozika a kabinablak előtt díszelgő hógömbre pillantott, és némi lelkipurdalást érzett, hogy a mai, csodálatos napon szinte eszébe sem jutottak a kedves kis gyerekek, akik ott bent talán veszélyes vagy iskolásoknak semmiképp nem való dolgokba keverednek. Hogy a rossz érzéseinek erőt vegyen, felhívta Vincét.

– Hálló, hálló... szia, Vincuska, jól vagy? Itt Rozi mama a Drága Kincsemről. Vétel! Mi újság?... Hogy itt? Hát, itt minden a legnagyobb rendben van, drágám. A hajó úszik, a hógömb itt díszleg a polcon, és mindjárt kezdődik a delfinshow! Hogy micsoda...? Á, igen, persze, holnap délután! Dehogy felejtettük, drágám! Egyfolytában csak erre gondolunk. A kis versikére. Mihály folyton csak azt gyakorolja. Olyan szépen artikulál, hogy csuda!... Persze drágám, tudom én a stratégiát... Kivisszük a hógömböt a szép Tiraka szigetére, és elhelyezzük valahol a part mentén, vigyázva, hogy senki rá ne taposson... Persze, hogyne, nem fogjuk elfelejteni, hogy le kell venni róla az üvegbúrát... Micsoda kérdés, Vincécske! Igen... Persze, Kismukkéknek akkor már itt kell lenniük, velünk... Szerintem Gergőcske fogja csinálni az átméretezést. Jó lesz úgy? Mihály csak akkor kezeli majd a gépet, ha a gyerekek kijöttek holnap a hógömbből, és majd itt a kabinban, szép nyugodtan elmondjuk a verset, meg kibocsátjuk a sugarat. Jó lesz így, ugye?... Na, ne nyugtalankodj, drágám, tudod milyen rátermettek vagyunk mind egy szálig!... Jól van, persze, hogy azonnal felhívunk! Na, pá, drágám, jó legyél! Egyél rendesen! Puszi!

Rozi néni kinyomta a telefont, és enyhe szemrehányással nézett a heverésző Mihályra:

– Igazán, Michel, most rögtön kikérdezem a verset! Még egyszer sem gyakoroltad!

– Hogy mit csinálsz, asszony?

– Szavaljad csak el nekem íziben az átméretezést! Noémi versét!

– Majd ha bolond leszek! – kiabálta Mihály, és mivel mindig is meg volt róla győződve, hogy a legjobb védekezés a támadás, gyorsan másra terelte a szót.

– Mondok én neked valamit, Rozália! Valami nem stimmel a te drágalátos barátnőiddel. Úgy képzel el, hogy reggeli után, miközben te a Donna nevű nőszeméllyel habos kávévédeltél a fedélzeten, a húga itt ólálkodott a kabinunk ajtajánál!

– Ó, Mihály, micsoda butaság ez! Ugyan miért ólálkodott volna itt?

– Csak egy oka lehetett rá: rosszban sántikált! Különből minek rángatta volna a kilincset?

– Hát, tudom én azt, Mihály? Ó, megvan! Bizonyára eltévesztette az emeletet. Egy szinttel feljebb van a szobájuk, éppen a miénk felett. Bizonyára rossz emeletre fordult be. A drága kis Betty még mindig zaklatott egy kicsit, a miatt az elszalasztott szobrocska miatt. Vagy az is lehet, hogy megártott neki a reggelihez fogyasztott kitűnő koktél.

Mihály vállat vont.

– Nem tetszik nekem az a nő, Rozi! Ne érts félre, a másik sem tetszik, de ez a szottyadt teremtés nagyon gyanús! Úgy lopakodik, mint egy hiéna, és pont ugyanúgy is vigyorog, már ha rászánja magát.

– A legkitűnőbb barátnők, akikkel valaha is találkoztam, Mihály! Műveltek, kedvesek, kulturáltak,

és rengeteget mesélnek a csodálatos műkincsekről meg az izgalmas életükről. Én egészen fellelkesedtem a régészet iránt!

– Hát, van is benne lelkesítő, biza. Földben turkálni, mások használt, lyukas edényeit ecsettel tisztogatni... ugyan, Rozália!

– Azok több ezer éves leletek, Mihály! Rendkívül értékesek!

– Nem beszélve azokról a mezítelen szobrokról. Pfu! Nem sül ki a szemük! Mibe tartott volna felvenni egy köpenyt vagy valami gatyát?

– Ez művészet, drágám!

– Rozália, ne játszd meg magad! Ne tégy úgy, mintha egy fikarcnyit is konyítanál ennek a két locsogó tyúknak a hóbortjaihoz.

– Csodálatosan elbeszélgetünk! – áradozott Rozika.

Mihály gyanakodva nézett a szerelmére.

– Rozália! Ugye, nem beszéltél nekik a hógömbőről?

– Dehogyan, hova gondolsz! – mondta felháborodottan Rozika, de Mihály figyelmét nem kerülte el az a pillanatnyi szünet, ami a választ megelőzte.

– Eszedbe se jusson megemlíteni! – kötötte a lelkére Mihály. – Igen nagy hiba volna megbíznod két vadidegenben, akik ráadásul ilyen rusnyák és kellemtelenek!

– Jaj, Mihály... – méltatlankodott Rozika egyre fogyó lendülettel.

Többet nem is mondott, inkább elővette a varrókészletét. Kicsit megszeppenve próbálta felidézni, hogy nem mondott-e valami titkosat a Pantheráról új barátnőinek. De nem, semmi konkrétumot. Az még nem számít bizalmas információnak, hogy egy értékes ásvánnyal foglalkozik. Azt sem mondta, hogy van nála egy hógömb, és abban tartja. Donnáék pedig különben sem érdeklődnek az ásványok iránt. Őket a kultúra, a történelem vonzza... Nem pedig a kincsvadászat és a pénz! Nahát! Még a feltételezés is rosszindulatra vall! Az a két angyali, tiszta lélek!

Mihály most, hogy tengeribetegsége enyhült, Rozikának háttal elgondolkodva állt a szekrény előtt. Hol van már az a vacak?

Hátrapillantott. Rozália éppen egy gombot varr fel az ingére. Nem néz ide.

Mihály elgondolkodva tologatta a ruhakupacokat meg a zoknikat. Hova tette már az asszony?

Megvan!

Benyúlt a szekrény mélyére, és a fehérneműkupac mögül kiemelte a kis hógömböt. Ugyanazt, amit én adtam nekik az utazás előtt, és pont ugyanazt, amit nem sokkal előtte Piri adott át nekem... Szerelme jeléül, de erről nem nagyon szeretek beszélni.

Mihály fogta a kis játékszert, és gyors mozdulattal a vászonöltönye zsebébe csúsztatta.

Fütyörészve sétált a kabinablakhoz, és úgy tett, mint aki kifelé bámul a vakítóan fénylő vízre. Rozika

III. RÉSZ A PÁRDUC HAZATÉR

elmélyülten varrt tovább, de a rend kedvéért közben egy kicsit zsörtölődött is:

– Igazán, Mihályom, hányszor mondtam már, hogy használj asztalkendőt! Ez az ing csupa folt. Tudod, hogy milyen nehéz kiszedni belőle a pörkölt-szaftot!

– Jól van, Rozi, ne zsembelj már! – morogta Mihály, szinte oda sem figyelve. Még egyszer hátrasandított, majd kihúzta a zsebéből Piri hógömbjét, és az ablak előtti polcra helyezte. Ugyanazzal a lendülettel a Pantherát óvatosan a tenyerére emelte, és Rozi néninek hátat fordítva az ajtó felé oldalazott vele.

– Mindjárt jövök! – vetette oda hanyagul, és a Pantherát épp a szíve előtt tartva, egyenes háttal, merev léptekkel kísért a kabinból.

A dolgok néha olyan gyorsan történnek, hogy nem érünk rá gondolkodni, mit is művelünk valójában. Mert ha ráérnénk töprengeni, biztosan megállnánk félúton, és nem vállalkoznánk olyan feladatokra, amik teljesen ellentmondanak a józan észnek.

Én is csak sodródtam az eseményekkel. Aura ki-tartó sürgetésére összeszedtem a holmimat, szeren-csét kívántunk egymásnak Jácinttal meg Noémivel, és egyeztettük a titkos jelet.

– Két rövid fütty legyen a jel. A hegyi sármányok füttye – javasolta Jácint, és meg is mutatta. – Ha baj-ba kerülsz, vagy éppen mi szeretnénk közölni veled valamit, így jelezhetünk egymásnak. Végig a nyomodban leszünk, Kismukk!

– Nem sok alkalmatok lesz cseverészni – sietett közbeszólni Aura. – És ne menjetek túl közel Murokékhoz! Ha észrevesznek titeket, nem kérdés, hogy ki nyeri majd a csatát.

– Magamtól is tudom – morogta Jácint. – De kö-szi, Aura, hogy ennyiszer elmondod! – Aztán Noémire mosolygott. – Akkor készen állsz?

– Igen, a legrosszabbra is – bólogatott buzgón Noémi, aztán hirtelen ötlettől vezérelve mellém lépett és megölelt. – Ne izgulj, Kismukk, vigyázunk rád!

Képtelen voltam tovább aszalódni ebben a szorongató és érzelmes hangulatban.

– Menjünk már! – fordultam Aurához ingerülten.

Rövid, sietős gyaloglással elértük a Töviserdő legszélső bokrait, és Aura gyakorlott szeme a sok ezer egyforma közül kiválasztotta azt a kettőt, melyek ágai a titkos bejáratot rejtették. Keresztülverekedtük magunkat az ágak szövénén, de nem a szabotőrök által használt ösvényen haladtunk, hanem attól kissé távolabb, nehogy összefussunk valakivel. Miközben a szúrós ágakkal hadakoztunk, Aura ismertette a tervét.

– Először is szerzek neked szabotőrcuccokat. Elcsórom a fiúk hálóterméből. Közben te a bokrok között vársz rám. Aztán megkeressük Murokot, és bemutatlak neki. Fontos, hogy ne mondjál neki semmi hülyeséget!

– Meg sem fo...fogok szo...szólalni – ígértem.

– Azért csak szólalj meg, ha kérdez! Mégsem mutakozhatsz teljesen hülyének! De csak keveset mondjál, és ha Enciánt hozza szóba, tegyél úgy, mint aki egyetért azzal, hogy éppen ideje új vezetőt választani a szabotőröknek. Így hamarabb megkedvel. Érted?

– Oké – dünnyögtem.

Kisvártatva ott hagyott, és mialatt én érdeklődve és félelemmel telve tanulmányoztam Töviserdő főterét egy különösen szúrós bokorcsoport takarásában rejtőzve, Aura gyakorlott technikával elemelt egy inget, egy nadrágot és egy köpenyt a fiúk hálóterméből, sőt, még egy olyan hátizsákot is, melyet a tanulók használtak. Volt benne kötél, kulacs, tűzcsiholó eszköz meg egyéb, a hegyi élethez szükséges dolgok.

– Itt vagyok! – lihegte a rohanástól kifulladásra, amikor visszatért, és a lábam elé szórta a szerzeményeit. – Öltözz gyorsan! A cuccaidat rejtsd el a bokrok közé, bár arra ne nagyon számíts, hogy visszajössz majd ide értük! Bárhogy is alakul...

Ez roppant biztatóan hangzott.

Borús hangulatban rángattam le magamról a túranadrágot, és még a könny is kicsordult a szememből a gondolatra, hogy talán utoljára látom. Szépen összehajtogatva tettem le a földre. Érdekes, még sosem váltott ki belőlem ilyen érzelmeket egy ruhadarab. Elég béna dolog volt, el is szégyelltem magam miatta.

– Kész vagyok! – jelentettem Aurának, aki pár méterrel távolabb várakozott, és a jövő-menő embereket figyelte. A hangomra hátrafordult, megszemlélt.

– Egész jó – mondta elismerően. – De kéne még egy fejpánt. A fiúk gyakran hordják, errefelé nagy divat. – Jobb ötlete nem lévén tépett egy csíkot az amúgy is rongyos szabotőrköpenyem aljából, és

szakszerű mozdulatokkal a fejemre kötözte. Aztán elmosolyodott.

– Murok el lesz ragadtatva! És amúgy szerintem is nagyon jól nézel ki!

Mondtam már, hogy Aura mindig zavarba tudja hozni az embert?

– Már csak egy jó név kellene neked, ami olyan szabotőrösen hangzik...

– Nem maradhatnék Ki...ki...kismukk? Félek, hogy ha más né...néven szo...szólítanak, véletlenül nem figyelek, és le...lebukok – mondtam.

– Hm. Akkor legyen valami hasonló... Megvan! – kiáltott fel csillogó szemmel, és elnevette magát. – A neved mostantól: Kamu! Ezt a szót amúgy nálatok, odakint tanultam. Eszes Bátor nagyon szerette használni. A hangzása nem idegen a szabotőrnevektől, és még igaz is a jelenlegi helyzetben.

Kicsit elmosolyodtam, de aztán egy másodperc alatt visszatért a szorongásom.

– Van még valami? – kérdeztem. – Mi lesz, miután kicseréltem a kereket? Már ha egyáltalán sikerül...

– Ne izgulj! Akkor már biztonságban leszel! A völgyben tudni fogják, hogy te barát vagy, és Jácinték is ott lesznek a nyomodban! Csak ezt a kis időt bírd ki Murokkal meg a csatlósaival. És most induljunk!

Kézen fogott, és a bokrok között haladva megkerültük a nyüzsgő teret. Egy elhagyatott, gazos területhez érve kifutottunk a sűrűből, és a központi

épület mögötti néptelen utakon, csendes viskók között haladtunk tovább. Az emberek java része a piacon nyüzsgött vagy a sovány termést hozó ültetvényeken dolgozott, a fiatalok pedig az oktatáson a szabotORMesterség csinját-bínját tanulmányozták. Errefelé nem járt a madár sem.

– Murok főhadiszállására megyünk – suttogta Aura. – Az ott, ni, látod? Ott szokta a titkos megbeszéléseit tartani. De előttem nem lehet titka!

Düledező, romos épületre mutatott. Úgy tűnt, használaton kívül van, de hangok szűrődtek ki a nyitott ablakon át. Az ajtó mellett hátizsákok és egy erős, feltekert kötél hevert.

Aura szorítása erősödött a karomon, ahogy beléptünk a nyitott ajtón. Ezenkívül semmi más nem árulta el, hogy ő maga is izgul. A hangja ugyanolyan pimasz, az arca ugyanolyan gunyoros volt, mint mindig, ahogy odaszólt az összeesküvők vezérének:

– Itt van, amit kértél, Murok! – A férfi elé tuszkolt, akinek a körvonalait alig tudtam kivenni a félhomályos helyiségbe lépve.

Hosszan magamon éreztem ennek a rettenetes és gromba embernek a pillantását.

Magas volt, megtermett, az arca vörös, a vonásai durvák. A szemében gyanakvás és kíváncsiság keveredett, ahogy közelebb lépett. Úgy tanulmányozott, ahogy a lovakat szokás.

– Nem túl nyeszlett ez, Aura? – kérdezte, mire válaszként durva röhögés hallatszott. Most vettem észre a sarokban gubbasztó két másik férfit. A tőreiket tisztogatták, de most ők is leplezetlen kíváncsisággal bámulni kezdtek. Zavaromban azt sem tudtam, hova nézzek.

– Nem nyeszlett – mondta Aura, miután némán nyelt egyet. Ugyanúgy megrémült, mint én, mi lesz, ha Murok visszautasítja, hogy magával vigyen, mert nem felelek meg az elképzeléseinek. Bár, megmondom őszintén, én kicsit megkönnyebbültem volna, ha így alakul. De Aura bátran érvelt tovább. – Nem nyeszlett, hanem könnyű és fürge! Pont ezért mászik ilyen ügyesen. Járt már a csúcson is. Te jártál már ott, Murok?

Az utolsó kérdés nagyon szemtelenül hangzott. Benne rejlett, hogy Murok bizonyára megkísérelte már, hogy elérje a hegy legmagasabb pontját, de kudarcot vallott.

A férfi ezúttal elengedte a füle mellett a megjegyzést, közelebb lépett, lehajolt, és az arcomba bámult.

– Érdekes, eddig még nem nagyon láttalak – mondta tűnődve. Majd rövid, de számomra óráknak

tűnő csend után megkérdezte: – Igaz, hogy jártál odafönt?!

– I...i...igaz.

– Nem szeret beszélni – sietett közbeszólni Aura. – Ugyanis dadog. Nagyon ritkán szólal meg. De ne izgulj, nem gyengeelméjű, hanem nagyon is okos! Viszont csak akkor beszél, ha nagyon muszáj.

– Az, mondjuk, nem nagy baj – szúrta közbe az egyik csatlós. Bagó lógott a szája sarkában, és az egyik fülcimpája egy jókora tövissel volt átszúrva.

– Azt majd én eldöntöm, mi a jó, Tüske! – szolt oda neki gorombán Murok. Aztán Aurához fordult. – Nem bánom. Ha tényleg olyan ügyes, akkor megfelelő lesz. De mi a garancia rá, hogy nem fogtok beköpní? Hiszen te vagy Encián legnagyobb talpnyalója... nem vagyok naiv, Aura. Ez a kölyök lehet, hogy ügyes, de mit művelsz te itt addig, amíg én távol leszek?

– Figyelj, Murok! – Aurán látszott, hogy előre készült erre a kérdésre. – Igaz, hogy Encián híve vagyok, de az inspirátorokat ugyanúgy gyűlölöm, ahogyan te is. És ha jól sejtem, te most a Völgybe készülsz a csapatoddal. Azt ugyan nem tudom, hogy miben mesterkedsz – folytatta álszentül –, de így, látatlanban is támogatom, hogy tanítsd csak meg őket kesztyűbe dudálni! Hiszen te is tudod, Murok, hogy a Jácint nevű fiúval is csak azért elegyedtem

szóba, hátha ki tudok szedni belőle valamit... ezt már ezerszer elmondtam neked!

Tekintetével szinte szuggerálta Murokot. Lenyűgözve bámultam, hogy semmi félelem nem volt a pillantásában. És Murok kapta el előbb a szemét.

– Ne is említsd azt az átkozottat! Valahogy megszökött a kis rohadék! Bevallom, Aura, először rád gyanakodtam, azt hittem, te segítettél neki. De kicsit érdeklődtem, és igazolták, hogy máshol voltál a szökés idején. Fogalmam sincs, hogyan lóghatott meg...

– Ó, a fenébe! – öltött bosszús arckifejezést Aura kiváló színpadi érzékkel, és gyorsan rám pillantott. – Biztosan beosont egy inspirátor a Töviserdőbe, és segített neki – vetette fel.

– Én is erre gondoltam – dünnyögte Murok. – De most nem érek rá ezen tűnődni. Ma végrehajtjuk a... a tervemet. Most már csak arra felelj, Aura, hogy mit kérsz a segítségért és a hallgatásért cserébe! Nem vallana rád, hogy ingyen segítesz, vagy netalán a jó szíved miatt... hehehe.

– Hiszen ismersz, Murok – mosolygott ártatlanul Aura. – Nem vagyok túl szorgalmas és engedelmes növendék. Alig várom, hogy magam is portyázhaszak, meg küldetéseket szabotáljak. De az értékes holmikát azért én is kedvelem. Szóval, ha valami kincset zsákmányolsz a Völgyből, ami szépen csillog, szívesen elfogadok belőle egy-két darabot.

Ez nekem új volt. És szerintem ez is csak kamu volt, mint minden és mindenki ezen a napon. Aura valójában nagy ívben tett a kincsekre. De jól taktikázott, tudván, hogy Murok, mint az ostoba emberek általában, csakis saját magából indul ki. El sem tudja képzelni, hogy létezik olyan ember a világon, aki nem vásárolható meg egy maroknyi drágakövel.

– Meg is beszéltük – mondta Aurának rövid biccentéssel, aztán felém fordult. – És te, kölyök? Te sem fogsz keresztbe tenni a tervemnek? Mi is a neved?

– Kamunak hívják – mondta gyorsan Aura. – És igaz, hogy ő is szereti a nagymestert, de az a véleménye, hogy ideje már nyugdíjba vonulnia. Szóval tőle nem kell tartanod, Murok.

– Ha végzek a tervemmel, visszakapjátok a nagymestereteket – mondta most Murok a győzelem biztos előérzetének nagylelkűségével. – Hamarosan ő is belátja, hogy eljárt fölötte az idő. Ha sikerrel teljesítem a mai kihívást, a szabotőrök népének nem lesz kérdéses, ki az igazi vezetőjük.

– Úgy van, úgy van! – buzgólkodott a másik férfi, egy fiatal, izmos és jóképű szabotőr. Aura tudta róla, hogy Töviserdő lányainak java része teljesen odavan érte. Ő maga a kevés kivétel közé tartozott, így most is csak egy lesajnáló pillantást küldött a Szádor nevű férfi felé.

Murok barátságosan vállba veregetett, amitől majdnem átrepültem a szobán.

– Na, gyere, Kamu! – mennydörögte a fülembé. – Elmondom, mi lesz a dolgod!

Egy zezzugos épület tervrajzát göngyölte ki az asztalon. Úgy sejtettem, csakis a Völgy nagycsarnoka lehet, ahol a Fejlődés Kereke két pörgetés között alussza ősi álmát.

Aurával egymásra pillantottunk. Éreztük, hogy közeleg az elválás.

– Sok sikert, Kamu! – mondta kedvesen, és még csak gúny sem volt a hangjában. Aztán Murokhoz fordult. – Bánjatok vele rendesen! – Aztán sarkon fordult, és kiszaladt az ajtón.

Mi meg ott maradtunk. Én és három elszánt, vészomjas szabotőr, akik kíváncsi, vizslató tekintettel méricskéltek.

Kamu a pácban, gondoltam.

29. fejezet

Az árnyékcsapat

Jácintnak és Noéminek sok megbeszélőnivalója akadt, mégis, valahogy nehezen indult be a társalgás. Aztán Jácint, érezvén, hogy a lány eléggé feszült (úgy vélte, biztosan megrémíti ez a veszélyes feladat), elmondta, hogyan esett a szabotőrök fogságába.

Noémi figyelmesen hallgatta, és nem mulasztotta el, hogy egy-két megjegyzést tegyen.

– Aura végignézte, ahogy elfognak, aztán hazament velük a Töviserdőbe, és nem tett semmit, hogy kiszabadulj?! Jellemző!

Jácint vállat vont.

– Én már rég feladtam, hogy Aura esze járását követni próbáljam. Nem biztos, hogy rossz szándék vezérelte. Lehet, hogy őt is figyelték. Hiszen mégiscsak gyanús lehetett ennek a Muroknak, hogy egy inspirátor társaságában találtak rá a hegyen.

– Szerintem Aura nagyon jól ki tudta magyarázni magát – húzta el a száját Noémi. Aztán megkérdezte:

– És nagyon rosszul bántak ott veled?

– Nem volt kellemes – dünnyögte Jácint. – Egy szűk kis cellában rostokoltam, ahova néha bedobtak egy szelet penészes kenyert. Hozzá sem nyúltam...

De nem bántottak. Csak időnként megjelent ez a Murok, és követelte, hogy beszéljek a küldetésről, meg hogy mit tud a népünk a hegy sorsáról. Szeretett volna képbe kerülni, mert Enciánból nem bírta kiszedni a szükséges információkat. De én sem mondtam neki semmit.

– Ügyes vagy! – mondta szívből jövő elismeréssel Noémi, mire Jácint kicsit elpirult, és észrevétlenül kihúzta magát, ami nem is volt olyan egyszerű egy óriási hátizsák súlya alatt görnyedve.

Noémi kezdett feloldódni, és úgy érezte, hogy most már talán érdekesebb vizekre is evezhet.

– Figyelj, Jácint! Ha nem akarsz, ne válaszolj, de igazán nem értem, hogy te meg Márkus... szóval... hmm, mi bajotok is van nektek egymással?

Jácint arca egy pillanat alatt elkomorult, és a tartása szemlátomást megroggyant.

– Nem bírjuk egymást – mondta kitérően.

– De miért nem? Hiszen mindketten inspirátorok vagytok. Egy oldalon álltok!

Noémi hirtelen elhallgatott. Rájött, hogy ez azért még kevés a szimpátiához. Jácint arcára sandított, és hirtelen szabadkozni kezdett:

– Tudod... nem akarok én kíváncsiskodni, vagyis... Szóval... Márkus tegnap megmentett, amikor csapdába estem... és csak arra gondoltam... hogy milyen kár, hogy ti...

– Milyen csapdába? – Jácint hangja csak úgy csatant, és Noémi máris megbánta, hogy szóba hozta az esetet.

– Semmi, nem nagy ügy – mondta gyorsan. – Beleléptem valami szabotőrscapdába, és egy kötélén fejjel lefelé csüngtem a fán... Márkus pedig... khm... segített lejönni.

– Gondolom, ez a legkevesebb – mondta Jácint. – Bárki megtette volna. Ettől még nem lesz hős vagy jó fej!

Jácint olyan dühösnek látszott, hogy Noémi akaratlanul is lassított. Aztán megállt, kivette a kulcsát, és ivott pár kortyot, csak hogy időt nyerjen. Jácint viszont úgy ment tovább, mint egy dúvad. Noémi értetlenül és bosszúsán figyelte, ahogy egyre csak távolodik. Aztán vágott egy grimaszt, és a maga tempójában, tisztos távolságból követte a fiút.

Néhány perces néma bandukolás után Jácint megállt, megfordult, és bocsánatkérően rámosolygott Noémire, akiről közben már szakadt a víz, mert ehhez a hegyi tempóhoz nem igazán volt hozzászokva, különös tekintettel a meredek lejtőkre.

– Bocs, Noémi! Nem akartam utálatos lenni. Csak Márkus említésétől valahogy mindig ideges leszek. Volt... van köztünk egy félreértés, amit még nem sikerült tisztáznunk, és nem vagyunk túl nagy barátok. Ennyi az egész.

– Oké – mondta Noémi lihegve. – Amúgy meg semmi közöm hozzá, a ti dolgotok – jelentette ki nagy bölcsen. – Beszéljünk inkább arról, hogyan követjük majd Kismukkot meg a szabotőröket! Kicsit izgulok, nehogy elszúrjak valamit.

Jácint egy közeli, sötétszürke sziklatömbre mutatott.

– Nézd, itt foguk várakozni. Aura ezt a helyet jelölte ki nekünk. Arra számít, hogy itt oson ki a szabotőr csapat a Töviserdőből. Alkonyat után már résen kell lennünk. Addig még van egy kis időnk.

Jácint kényelmesen elhelyezkedett a szikla tövében, és hátát nekivetve jólesően fújtatott.

– Már megint éhes vagyok. Még nem hevertem ki a szabotőrök kiváló vendéglátását és finom ételeit!

Noémi elővett egy újabb Rozi néni féle ételhordót, és nézte, hogyan tünteti el Jácint villámsebesen egymás után a finom süteményeket.

– Mmm, Rozika néni a világ legjobb szakácsnője – csámcsogta Jácint elégedetten. – És most végre te is meséld el, mi történt nálatok, mióta visszajöttem a hógömbbe!

Úgyhogy Noémi szép sorjában mindent elmesélt. Elmondta, hogyan vittük át a hógömböt Végvári Adrienn lakásából Rozi néni konyhájába, hogyan szórtuk körbe porcukorral, és hogy milyen feszülten vártuk, hogy végre hírt halljunk az inspirátorok népéről. Azt is elmesélte, mennyire aggódtunk, mert

senki nem jött ki a gömbből, és nem titkolta el azt sem, hogy mindannyian arra gyanakodtunk, talán Aura mesterkedése miatt történhetett valami baj.

– Ezúttal kivételesen nem ő volt a hunyó – mondta Jácint. – De úgy látszik, Kálmos nem győzött tovább várni, és utánam küldte Márkust.

Noémi bólintott, és a szavait gondosan megvágva folytatta a történetet.

– Márkus látta, hogy elraboltak, és egy üzenetben értesítette róla az inspirátorokat.

– Az az üzenet soha nem érkezett meg... – dünyögte Jácint. – Különben már rég kiszabadítottak volna a dutyiból!

– Márkus meg volt róla győződve, hogy a felderítők hamar megtalálják a levelét – mondta Noémi, majd hozzátette: – És volt még egy sürgős dolga, hiszen át kellett adnia az üzenetet Mihálynak.

A név említésére Jácint elmosolyodott.

– Tudod, azért elég fura érzés, hogy teljes egészében a kiváló és dicső Mihály kezében van a sorsunk – mondta kissé gúnyosan.

– Nem csak az ő kezében! – helyesbített Noémi. – Kálmos egyúttal a mi segítségünket is kérte. Sokat hallott rólunk Rozika nénitől, és állítólag nagyra becsüli az eddigi munkánkat. És képzeld, azt az ígéretet tette, hogy ha sikerül biztonságba helyezni és felnagyítani a hegyet, tiszteletbeli inspirátori címet adományoz nekünk!

Jácint tűnődve fürkészte a lány arcát.

– És te... Te tényleg szeretnél inspirátori címet kapni, Noémi? – kérdezte.

– Én? Hát... naná, persze. Mármint, khm... tök vicces lenne. Meg nagy megtiszteltetés, meg minden.

Hallgattak.

Jácint egy-két perc múlva felugrott, és összeszedte a kulacsokat.

– Van a közelben egy forrás. Hozok friss vizet – mondta, és eltűnt a nagy szikla mögött.

Azt nem tudom, hogy később még miről beszélgettek, mert Noémi nem kötötte az orromra. De az biztos, hogy a felszerelés egy részét kipakolták a zsákokból, és csak a legszükségesebb holmikat csomagolták be újra, hogy könnyen és szükség esetén gyorsan tudjanak haladni. Számítottak arra is, hogy talán nem követhetnek minket a kitaposott ösvényen, mert útközben vannak olyan sziklás lejtők, ahol a szabotőrök egy szempillantás alatt felfedezhetik a nyomunkban lopakodókat. Így felkészültek arra, hogy olykor a sűrű aljnövényzetben, bozótban vagy a magasabb gerinceken kell haladniuk.

Jácint gyorsan megtanított Noéminek néhány hegymászófogást, és a nagy sziklákön való közlekedés egy-két egyszerűbb technikáját. Noémi néha úgy érezte, szinte csak egyetlen ujjpercén csüng a gyakorlásra szánt sziklatömbön. Igaz, a földtől

20 centire lógott, de így is úgy vélte, hogy élet-halál peremén lebeg.

– Ha tudnád, Kismukk, mit meg nem teszek érte! – dűnnyögte a foga között.

Mikor kilábalt az életveszélyből, elmesélte Jácintnak, milyen volt a mászóedzés Meredek Johnnyval, amikor ő maga egy életre ellenséges viszonyt alakított ki a sziklamászással. Jácint nagyokat nevetett, és különösen az Everest kutyáról szóló részeket élvezte.

Aztán váratlanul csendre intette Noémit, mert bár a nap még nem bukott le, de a homály sűrűsödött, és Töviserdő szélső bokrai felől gallyropogás és halk, fojtott beszélgetés ütötte meg a fülüket.

– Jönnék! – suttogta Jácint, és egyik kezével a hátizsákot markolta, másikkal pedig Noémit tuszkolta fedezékbe, a szikla mögé. – Akkor ahogy megbeszéltük!

És tényleg mi voltunk azok.

Én, az aljas összeesküvő és három társam, a szabotőrök népének rettegett fiai: a vérszomjas vezér, Murok és hú csatlósai: a tüskével átszúrt fülű Tüske és a jóképű Szádor, aki, időközben rájöttem, ambícióban és harci kedvben cseppet sem marad el mesztere és példaképe, Murok mögött.

Már vagy egy órája vágtuk az utat a sűrűben. A hamisított kerék puha rongyokba burkolva, Tüske hátára erősítve indult útjára a Völgy felé. Társai

óvatosan hajlítgatták körülötte a bokrok ágait, nehogy egy-egy visszacsapódó ág kárt tegyen a becses hamisítványban. Hozzám eddig keveset szóltak, és mondhatom, ennek igazán örültem. Minden energiámat felemésztette, hogy valahogy kikerüljem az innen is, onnan is a karomnak, arcomnak csapódó töviseket. A gyomromban az a bizonyos gombóc minden lépéssel egyre csak nőtt, és folyton készenlétben álltam, hogy legközelebb talán valami olyat kérdeznek, amire nem tudok majd válaszolni... És akkor mi lesz?

De egyelőre túlságosan el voltak foglalva azzal, hogy észrevétlenül kijussanak a Töviserdőből. Murok úgy vélte, csak akkor állhat nyíltan a népe elé vezetői szándékaival, ha előtte egy dicső tettel bizonyította a rátermettségét. És a kerékcseret (ahogy magamban gúnyosan ezt a kis kalandot neveztem) pontosan ilyen hősiek tettnek, alkalmassága végső bizonyítékának érezte.

Minél több időt töltöttem vele, annál inkább átláttam, hogy igazából hiú és goromba ember, akit majd szétfeszít a hatalomvágy, ám mindezek ellenére nem valami okos. Talán kijátszhatjuk valahogy. Szádorral viszont jó lesz vigyázni, gondoltam, hiszen benne sokkal több ravaszságot, sőt alattomoságot sejtettem. Még Tüskével tudtam leginkább mit kezdeni. Ő legalább érdeklődött a hegycsúcs

meghódításáról, és erről szabadon és őszintén tudtam beszélni. Ennek ellenére tartottam tőle is, mert Aura úgy tájékoztatott, hogy könnyen eljár a keze, és nem érdemes vele ujjat húzni. Murok tehát jó érzéssel választott magának kíséretet.

Jácint és Noémi jó száz méterről figyelték, ahogy csapatunk kibukkan a bokrok közül a Völgy felé tartó ösvényre. Murok egy pillanatra megálljt intett, majd gyanakodva forgatta a fejét.

– Nem hallotok semmit? – kérdezte.

– Tövispintyek – vont állat Tüske.

– Vagy sakálok – villant Szádor szeme, és kíváncsian nézett rám, vajon mennyire rémülök meg. Csak azért is álltam a sarat, és faarccal bámultam az előttünk emelkedő ösvényt. Ám amikor a három szabotőr az útra szegezte a tekintetét, mögéjük kerültem, és lopva körülnéztem.

Sehol senki.

Hirtelen iszonyú magány és félelem lett úrrá rajtam. Lehet, hogy nem is jó helyen vártak minket Jácinték? Talán fogalmuk sincs, hogy hol vagyok!

Két rövid fütty hangzott. Épp olyan, mint a hegyi sármány füttye.

Mégis itt vannak! Le kellett hajtanom a fejemet, mert a szemem hirtelen könnybe lábadt a megkönynyebbuléstől.

Elszántan megindultam az árulók nyomában.

Jávor, a megmentő

A nap már csak gyér sugarakban törte át a Lidérc-kaput övező fák sorfalát, amikor Jávor, karjában hatalmas kötegnyi lila kótyagűzővel, nagy lihegés és botorkálás közepette visszatért oda, ahol Márkust hagyta. A nagyfiú még mindig ugyanúgy feküdt, leszámítva a homlokán keresztbe sorjázó hangyasereget. Úgy látszik, épp a vonulási irányukba sikerült beleájulnia.

Jávor leseperte a hangyákat Márkus arcáról. Nem volt jó kedvében.

– Azóta sem csináltál semmit? – förmedt rá a lehunyt szemmel szinte békésnek látszó fiúra. – Lemegy a nap, te meg csak itt heverészel! – Kicsit elgondolkodott, aztán hozzáfűzte: – Mondjuk, az sem lenne jobb, ha közben felébredtél volna. Mert akkor minek gyalogoltam kilométereket a kótyagűzőért?

Leszórta a nagy kötegnyi ágat Márkus mellkasára, mellékuporodott, és gyakorlott mozdulatokkal tépkedni kezdte a lila virágfejeket. Aztán rájött, hogy nincs nála semmilyen tároló alkalmatosság, sőt, edény sincs, amiben vizet forralhatna a gyógyteához.

Na, mindegy, egyszerre elég egy probléma is, gondolta. Először is, valamibe össze kell gyűjtenie a virágfejeket.

Tanácstalanul forgatta a fejét. Az avar, a mohos gyökerek és a sziklák nem tűntek igazán alkalmasnak a célra. A közelben nőtt ugyan két hatalmas, kalapos gomba, de lehet, hogy mérgezőek, mégsem gyűjtheti a kalapjukba a virágot!

Jávor rövid tűnődés után lecibálta Márkus egyik bakancsát – most úgysem használja, gondolta –, és gyors mozdulatokkal beletépkedte a lila szirmokat. A kótyagűző illata a bakancsból áradó szaggal keveredve egészen kellemetlenül érintette Jávort, pedig Kamillánál sok mindent tapasztalt már.

– Hogy lehet valakinek ilyen bűdös a lába? – kérdezte szemrehányóan Márkustól. Valójában inkább élvezte, hogy csupa olyasmit mondhat, amit amúgy sosem merne egy ilyen Márkus-félenek. – Különb is: te félsz a lidércektől? – kérdezte megrovóan. – Nem mondták még neked, hogy párduclidércek csak a mesékben léteznek? – megfricskázta Márkus orrát, közelebb hajolt a füléhez, és belehuhogott:

– Huhú! Reszkess, Márkus, jön a Párduc! Húúú!

A nagyfiú alig hallhatóan felnyögött, mire Jávor rémülten hátraugrott, és a fenekére pottyant.

– Nem úgy értettem – magyarázkodott. – Csak arra céloztam, hogy milyen vicces ez a párducos mese. Tudom én jól, hogy te sem hiszed el.

Márkus megint olyan némán és mozdulatlanul feküdt, mint egy darab szikla. Jávor már abban sem volt biztos, hogy az imént valóban megmozdult-e, vagy csak az alkonyi erdő hangjai és homálya zavarta meg.

A bakancs közben félig megtelt a kótyagúzó lila virágával. Jávor úgy ítélte meg, hogy ennyi egyelőre elég is lesz belőle. Tűnődve rázogatta a koszos lábbelit. Tűzcsiholó eszköz van a zsebében, vizet is tudna hozni a közeli patakmederből, de miben forralhatná fel?

Morcosan járkált, és magában tovább szidta Márkust.

– Mi a fenének kellett neki pont itt elájulnia? Én meg küzdhetek az életéért ahelyett, hogy lidérceset játszanék, vagy megkeresném a kistrókákat! Nincs is itt semmilyen edény, lábos vagy valami. Lehet, hogy fel kéne caplatni Kamillához, és ő adna valami italt, ami felébreszti Márkust!

Váratlanul megtorpant. Eszébe jutott, hogy egyszer, amikor rosszat álmodott, Kamilla az éjszaka közepén nem állt neki nyugtató teát főzni, hanem csupán szétmorzsolt az orra alatt néhány szárított szirmot. Ő pedig már annyitól is elálmosodott, megnyugodott, és hamarosan úgy aludt, mint a bunda.

Na, jó. Akkor most ő is Márkus orra alá morzsolt ebből a lila gyomból. Ha használ, akkor jó, ha meg nem, akkor itt hagyja a fiút, felmászik a hegytetőre

Kamillához, és miután játszott egy kicsit a nyulakkal, visszajön, és megmenti az életét.

A nagyfiú arca mellé kuporodott, kivett egy csipetre valót a bakancsból, és morzsolgatni kezdte Márkus orra alatt. A szirmok még nedvesek voltak, és nem úgy viselkedtek, mint Kamilla ujjai között, ezenkívül néhány nagyobb darab egyenesen belepergett Márkus orrlyukába.

Jávor felszisszent. Hát, ezért nem fogja megdicsérni! De ő ugyan ki nem bányássza onnan!

Talán jobb lenne, ha mégsem ébredne fel.

De azért folytatta az életmentést. Nagyobb kupacnyi virágfejet kezdett a két tenyere között préselni, gyűrögetni, mígnem az egész összeállt, és kellemes, kissé fanyar illatot árasztott.

A gombócot aztán a fiú orra alá tartotta, majd hirtelen ötlettől vezérelve a lilás színű nedvből Márkus orrcimpáira is kent. Vicces látvány volt. Jávornak kedve lett volna jól kacagni, ám a mosoly az arcára fagyott, mert a következő pillanatban Márkus nagyot sóhajtott, aztán halkán felnyögött.

Jávor hátrált néhány lépést, és nem igazán tudta, hogy örüljön-e.

Az újraélesztés sikerült. Márkus ujjai megmoccantak, kezével tétován az orra felé kapdosott.

A következő pillanatban hatalmasat prüszkölt, és úgy ült föl, mint akibe rugót szereltek. Réműlt, tágra nyílt szemmel nézett körül, aztán megpillantotta a tőle két méterre, földbe gyökerezett lábbal ácsorgó Jávort.

– Hát te? – kiáltott rá vadul Márkus. – Mi történt?!

– Megmentettem az életedet – kezdte Jávor, de a nagyfiú nem tűnt különösebben hálásnak. Felpattant, mint akit kígyó mart meg, és szemében eszelős tűz lobogott.

– Hogy a jég repossza meg! Mennyi idő telt el? – Odament Jávorhoz, durván elkapta a karját, és megvárta. – Te tudod, hogy mióta fekszem itt?

– Engedj el! – kiabálta Jávor, szinte sírva.

Márkus szorítása elernyedte. Elkeseredett arckifejezéssel tapogatta a fejét, és közben azt dünnyögte:

– Mindegy, már alkonyodik. A szabotőrök azóta rég ott vannak... Elkéstem... Rám bízták, hogy

figyelmeztessem Kálmost... és én már megint elszúrtam... és akkor... akkor Noémi... – elhallgatott.

Jávor kíváncsian közelebb óvakodott. Látta Márkus arcán, hogy valami nagy baj van, de úgy érezte, neki ehhez a világon semmi köze, és igenis csupa jól cselekedett, amikor megmentette. Még gyógynövényt is gyűjtött a kedvéért, mint valami vajákos asszony. Ezenkívül hősiezen viselte a lábszagát.

– A Völgybe mész? – kérdezte társalgási hangnemben, majd gyorsan hozzátette. – Mert én meg pont máshova megyek, csak amikor láttam, hogy betört a fejed, itt maradtam, hogy ápoljalak. De már megyek is, mert sürgős dolgom van!

– Várj csak! – dörrent rá Márkus. – Ne siess annyira! Először is add vissza a bakancsodat!

Jávor egy pillanatig habozott. Ha most visszaadja, Márkus könnyen a nyomába eredhet, és nem tud meglógni előle. Nagy volt a kísértés, hogy inkább behajítsa a cipőt bokrok közé, de aztán erőt vett magán, kiszórta belőle a virágokat és kényszeredetten átnyújtotta.

Márkus elfintorodott (a virágillatot sosem értelte túl sokra), aztán pillantása a homályban derengő Lidérckapura esett, és ettől szorongó rossz érzés meg halvány emlékképek támadtak benne.

– Kijött onnan... – motyogta. – Egy lidérc... Szürke volt, és valami hülye hangot adott ki.

Jávor nem merte neki bevallani, hogy azt a hangot ő produkálta, amikor füttyülni próbált. Úgy tett, mint aki siet, mert Márkus kezdett egyre jobban a terhére lenni. A végén még tényleg visszaviszi a Völgybe!

– Akkor én... – mondta, de Márkus újra ráreccsent.

– Ül le! Még nem végeztünk.

Jávorban nem volt elég erő, hogy ellenkezzen. Leült, és mogorva arccal rugdosta az avart.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte.

– Láttál erre embereket? – kérdezte Márkus. – Egy csapatot?

– Senkit sem láttam.

– Jácint azt állítja, hogy te szabadítottad ki a Töviserdőből...

– Na, ez, mondjuk, igaz. Sokkal tartoztok nekem ti ketten!

Márkus váratlanul elmosolyodott.

– Ez igaz. Figyelj, Jávor, ne nézz rám ilyen csúnyán! Az van, hogy eléggé elszúrtam valamit. Nagyot hibáztam... de talán még jóvátehetem. Murokék errefelé fognak visszajönni, mi pedig majd felkészülten várjuk őket! – Elgondolkodva nézte a kisfiút. – Miért is szöktél meg a Völgyből, Jávor?

– Mert nem akarok inspirátor lenni!

Ezek a szavak valami mély és fájdalmas sebet érintettek meg Márkusban. Olyan őszintének és igaznak hangzottak, hogy úgy érezte, nem vethet ellene semmit.

– Jól van – pislantott Jávorra. – Ha nem akarod, nem kell visszajönnöd. De most valami csúnya dolog zajlik a hegyen, és ma éjjel különösen veszélyes emberek járják az erdőt. Kimegyek a nagy ösvényhez, onnan lesem majd őket.

– Kiket?

– A Völgybe szabotőrök osonnak ma éjjel – magyarázta Márkus. – El akarják lopni a Fejlődés Kerekét. Nem tudtam értesíteni a népemet, hogy készüljenek a jövetelükre, így valószínűleg sikerrel járnak, és kijutnak majd a Völgyből a keréssel. De jóváteszem a hibámat! – mondta elszántan. – Visszafelé jövet innen nem messze fognak rákanyarodni a Töviserdő hátsó, rejtett ösvényéhez vezető útra. Ott várom majd őket, és ha megjöttek, lecsapok!

– Te? Egyedül?! – kérdezte Jávor elkerekedő szemmel. – Nekem, ugye, nem muszáj lecsapnom? – Kicsit elege volt már a szabotőrökből. Természetesen megint a Murok nevű fickóról van szó. Meg arról az átkozott kerékről. Jávorban egy pillanatra felrémett a töviserdei látnok, Vakond arca, és megborzongott.

– Mégis inkább veled maradok – mondta vékony gyerekhangon.

– Nem kell harcolnod. Csak figyelj! – mondta neki Márkus. – És ha van kedved, segíthetsz valami csapdát állítani nekik.

– Van kedvem – bólogatott Jávor, bár az arcára volt írva, hogy hazudik.

De Márkust mindez már nem érdekelte. A sebét tapogatta, aztán kötést készített a hosszú vágásra, és amikor ezzel megvolt, elindult, hogy felmérje a terepet.

31. fejezet

Kerékcseré

Tüske egyre jobban lihegett a hamisított kerék vaslemezeinek súlya alatt, ahogy az erdős sávot magunk mögött hagyva meredekebb, kőtörmeléssel borított lejtőre értünk.

– Ott a Szürke Macska – suttogta Murok, és megálljt parancsolt a csapatnak a fenyves szélső fáinak oltalmában. – Készen állsz, Kamu? Ismételd el, mi a dolgod!

Először nem tudtam, kihez beszél – mégis, ki a franc az a Kamu? –, de aztán gyorsan kapcsoltam.

– I...igen, persze. Leosonok a Völgybe... – kezdtem, de Murok máris félbeszakított.

– Szádor is veled megy! Felderítőként jó párszor megfordult már a Völgyben, amíg a féleszű inspirátorok az igazak álmát aludták. Én Tüskével itt, fent várlak majd benneteket. Ha megvan a kerék, jelt adtok!

Puff neki! Ez nagyon rossz hír volt. Mostanáig az éltetett, hogy hamarosan barátok közt lehetek, hiszen Márkus bizonyára már órákkal ezelőtt megérkezett a Völgybe az üzenettel, és a nagycsarnok homályos sarkaiban inspirátorok lapulnak, hogy

a megfelelő pillanatban lecsapjanak a társaságra. És erre tessék, Murok nem akar bejönni! Idekint fog várakozni a gyáva féreg. Pedig Aura azt mondta, mindenekelőtt őt kell csapdába csalni.

Hirtelen dühödt ingerültséget éreztem, a torkomat sírás fojtogatta. Nem elég, hogy be kell törnöm egy középkori várhoz hasonló erődítménybe, még ráadásul valahogy ezt a vadembert is magammal kellene csálnom.

– Te nem jössz? – Engem is meglepett az a melegség, ahogy nekiszegeztem a kérdést.

Murok elröhögte magát. Beláttam, hogy az egész kábé úgy hangzott, mintha egy kisgyerek kérlelné az apukáját, hogy kísérje be őt a sötét szobába, mert egyedül nyuszi ahhoz, hogy bemerjen.

– Ugye, nem parázol, Kamu?! – reccsent rám a főszabotőr. – Ne okozz csalódást! Aura azt állította, hogy nem vagy az a betojsi fajta. Hát akkor bizonyítsd be! Nem elég neked Szádor?! Hidd el, ügyes fickó, és nagyszerű beszélgetőtárs! Ja, igaz, te nem is szeretsz annyira beszélgetni... haha.

Ez a röhögés elég kényszeredetten hangzott, és utána váratlanul olyan élessé vált Murok pillantása, mint a penge. Az alkonyi fényben is sütött arcáról a bosszúság és a megvetés.

– Hidd el, kölyök, magam mennék a kerékért, ha beférnék azon az átkozottul szűk ablaknyíláson! De csak a magadfajta girnyó fickók tudják ott

átpasszírozni magukat. – Aztán rájöhetett, hogy nem valami lelkesítő a beszéde a nagy feladat végrehajtása előtt, mert barátságosan hátba vágott (ami eléggé fáj), és így folytatta:

– Figyelj, fiú, meg tudod csinálni! Lementek, meglapultok a csarnok tövében, és Száddal közösen rögzítitek a kötelet. Te felmászol, kicseréled a kereket, és először azt ereszted le Száddnak, utána te magad is lemászol. Ez a sorrend, ne feledd!

Ez úgy hangzott, mintha azt sem bánná, ha én véletlenül fenn maradnék a csarnokban, mert neki csak a kerék számít.

– Na, és mi van, ha őrködnek az épület körül? – kérdeztem egyre fogyó reménnyel.

Szádor váratlanul a segítségemre sietett. Szerintem azért, mert ő is be volt tojva, akárcsak én.

– Igaza van a kölyöknek, Murok. Bár általában csak egy őr bolyong a főépület lépcsője környékén... de mi van, ha a zűrös helyzet miatt ők is jobban paráznak, mint általában? Miközben a kötéllel bajlódok, nem tudok minden neszre figyelni. És ne feledd, idegen terepen vagyunk! Itt ők vannak fölényben.

Murok elgondolkodott, aztán bólintott.

– Jó, nem bánom. Veletek megyek. Tüske egyedül vár majd itt, a kijáratnál, mi hárman meg belepózzunk a Völgybe. Ti intézitek a kereket, én meg őrködöm. De most már nem akarok több akadékoskodást. Értitek?

– Persze – mondta buzgón Szádor, de szemében okos és ravasz fény csillant, mint aki tudatában van annak, hogy általában a saját kénye-kedve szerint alakítja a történéseket.

Tüske viszont kissé ideges volt a Völgy kézzelfogható közelségétől.

– Mi lesz már? Csináljuk, és menjünk!

Murok válaszként taszított egyet a hátamon. Átvette Tüskétől a kereket, és odavetette neki:

– Ha veszély van, fújd meg a kürtöt! És maradj az árnyékban!

Mi tagadás, elkapott valami fura izgalom. Tudtam, amit ők nem tudtak, hogy a Völgyben már várnak ránk az inspirátorok (mert akkor még tényleg így gondoltam), és a titkos biztonságérzettel együtt valami kellemes izgalom is átjárt: mindjárt megszabadulok ezektől a ronda sabotőröktől, de közben azért próbára tehetem a falmászási ügyességemet is. Bevallom, vonzott a kihívás. Bár némi szégyenkezés is elkapott, ha arra gondoltam, éppen betörni készülök Jácint szeretett otthonába, annak is a legszentebb csarnokába egy több ezer éves ereklye megszerzése céljából. Csak nehogy valami baja essen annak a keréknek az akció során!

A hatalmas Szürke Macska, a Völgy bejáratát őrző kőalakzat némán figyelte, ahogy a holdfényben átpréseltük magunkat a szűk átjárón. Jól mondta Rozi néni: gyakorlatlan szem észre sem vette volna, hogy

a sziklafalban ott rejtőzik a Völgy kapuja. Fáklyát kellett gyűjtanunk, amíg a hosszú, kanyargós és szűk sziklafolyosón keresztül elértük a párkányt, amelyről lepillantva a legcsodálatosabb táj tárult a szemem elé. A Völgy derengő fényben fürdött, kanyargós, sziklaoldalba vájt útjait, teraszait földbe szúrt fáklyák, üvegmécsesek százainak fénye világította meg. Későre járt már, csak néhány épület ablakából szűrődött ki világosság. Mély csend honolt az inspirátorok sziklák közé épített otthonai fölött.

Óvatosan körülnéztem. Minden bokorban, minden épület sarka mögött leselkedő szempárokat sejtettem. Bizonyára látták, ahogy előbukkanunk, és most biztosan azt várják, hogy leereszkedjünk, hogy csapdába csalhassanak, bekeríthessek bennünket, elvágva a menekülés útját. Boldog voltam, hogy Murok besétált a csapdába. Főleg, hogy nekem is részem volt benne. Fogalmam sem volt, hogy nem vár minket semmiféle csapat, és hogy a Völgy csak a szokásos éjszakai álmát álmodja, nem is sejtve, milyen alattomos szándék lopakodik a sötét és néma sziklák között.

A Mesterek Csarnokát nagy kerülővel, a hátsó oldala felől közelítettük meg. Az épület előtti, szépen gondozott téren, egy kőből faragott díszes szökőkút káváján unottan ücsörgött egy inspirátor. Az ór lehetett. Pipát szívott, és halkán dudorászott magában. Ahogy az épület sarka mögül figyeltem, elkapott egy

különös, nyomasztó érzés: vajon tudják ezek egyáltalán, hogy jövünk? Tényleg így dudorászna ez a fickó, ha sejtené, hogy hamarosan összecsapásra kerülhet sor? Hogy talán a következő pillanatban egy sereg szabotőr zúdul majd a nyakába?

De bizonyára ez is csak elterelés, nyugtattam magam. Hiszen az inspirátorok a legrükkösebb népség a föld kerekén! Talán így próbálja elhíttetni velünk ez a férfi, hogy gyanútlan, és hogy egyedül van... A fedezékből lesve kissé megnyugodtam. Igen, az inspirátorok valóban nagyon ügyesek. Óriási színészek...

Legalábbis reméltem, hogy így van.

– Gyere! – súgta Murok, és a vállamnál fogva visszahúzott az épület sarkától. – Eredj, Kamu, Szádor már a falnál van! A középső ablakon fogsz bemászni. Ha nincs nyitva, üsd be az üveget, de halkán csináld!

Megint elfogott az a hihetetlen izgalom. A hátsó falhoz osontam, míg Murok továbbra is az őrt figyelte. Szádor ideges arccal csavargatta a kötelet a fal tövében és halkán káromkodott.

– Úgy emlékeztem, hogy van itt egy kampó az ablak közelében. De most sehol nem látom... Lehet, hogy összekevertem egy másik épülettel. Kamu, nincs mese, kötél nélkül kell felmásznod oda.

– Mi?!

– Nem is olyan magas – suttogta ingerülten. – Csak öt-hat méter lehet. És nézd, a fal tele van kiugró szikladarabokkal!

Persze.

Tenyeremmel végigsimítottam az érdes felületet. Volt ugyan egy-két nagyobb kiszögellés, de tapasztalt mászónak kell lennie annak, aki gyér fényben egy ilyen nehézségű fal meghódítására vállalkozik. A zsebemhez nyúltam, hogy elővegyem az elemlámpát, aztán észbe kaptam. Ezzel csak elárulnám magam. És különben is: most épp szabotőrjelmezt viselek, a lámpa pedig a túranadrág zsebében maradt.

Nagy sóhajjal a falnak támasztott kerékhez léptem, és a rögzített szíjak segítségével a hátamra vettem, mint valami teknőspáncélt. Kitapogattam egy magasabban rejtőző kiszögellést, és jobb lábammal már kerestem is az első lépést.

– Várj! – suttogta Szádor. – Vigyél magaddal kötelet! Le kell eresztened a kereket!

A derekamra tekertem a vékony, de erős kötelet, és elindultam. Szádor egy fáklyával igyekezett megvilágítani a falat, ám az imbolygó fény, a mozgó árnyékok sokszor megtréfáltak: mintha egy folyton változó felületen, kiugró, majd eltűnő kiszögellések között haladtam volna előre. Az az igazság, hogy nagyon lassan ment. A lábizmaim két perc múlva már remegtek az iszonyú erőfeszítéstől, az ujjaimon szinte égett a bőr, ahogy a durva kő felsértette őket. Szádor ingerülten hajsolt előre:

– Gyorsabban, Kamu, mi lesz már?! Nincs ennyi időnk!

Másztam, ahogy bírtam. Csorgott a homlokomról a veríték, a derekamra tekert kötél nagyon zavart a mozgásban, a vállamra szíjazott kerék pedig vészesen lendült jobbra-balra minden súlypontáthelyezésnél. Késő volt már szorosabban rögzíteni, hiszen majdnem három méter magasan jártam. Hipnotizálva meredtem az ablak szűk párkányára. Innen alulról távolinak, szinte elérhetetlennek tűnt. De végre biztos kapaszkodót kínált. Egy ponton megcsúsztam, a lábam tehetetlenül végigszánkázott a falon, és törmelék hullott Szádor izgatott, felfelé kémlelő arcába. Most csak néhány ujjammal tartottam a teljes testsúlyomat, és mint egy szerencsétlen bogár, a lábaimmal kalimpáltam, hogy újabb, akár néhány centis kiszögellést találjak, amire végre ráléphetek.

Végül sikerrel jártam. Éreztem, hogy mindkét térdem vérzik, de nem érdekelt. Csak a párkányt néztem, nem gondoltam semmire, és toltam felfelé magam a falon, mint egy gép. Vagy egy falmászó futrinka. Még másfél méter, még egy, már csak fél méter... megvan!

Tenyerem a párkány durva felületéhez préselődött. Egy utolsó erőfeszítéssel föltornáztam magam, és fél térden egyensúlyozva, az ablak üvegéhez simulva megpihentem a következő megpróbáltatás előtt.

Az ablak résnyire nyitva volt. Bentről egy akasztóval rögzítették, hogy ne csapkodja a huzat, de

tudtam, hogy néhány ügyes mozdulattal vagy a magammal hozott hajlékony drót segítségével könnyűszerrel kiakaszthatom a láncot. Egy gyertya derengő fényét láttam a színes ablakmintákon keresztül, kissé elmosódottan. Bizonyára ott várnak az inspirátorok, gondoltam. Talán el sem rejtőztek... talán tudják, hogy én jövök. Márkus személyleírást adott rólam, és ők várnak rám. Talán egy-két perc múlva elmondják, mit kell tennem, hogyan csalthatjuk csapdába Murokékat.

Hirtelen valami keserű ízt éreztem a számban. Bárhogya is van, éppen elárulni készülök azt a két embert ott, a fal tövében. Bárhogya utálok is őket meg a céljaikat, ők megbíztak bennem, én meg rájuk uszítottok egy sereg inspirátort. Eszembe villant Aura... így érezhette magát a küldetés alatt... és valahogya most már nem tudtam annyira elítélni azért, amit tett.

De merengésre nem volt idő. Szádor sürgető hangja ért fel hozzám. Benyúltam az ablak részén, és pár tapogatózó mozdulat után sikeresen kiakasztottam a láncot. A keskeny ablaktábla halk csikordulással befelé fordult, és feltárta a szoba belsejét.

Senki nem volt odabent. Az asztalon, magas falú üvegmeccsesben egy már alig pislákoló gyertya vetett fényt az oszlopos csarnokra. Inkább csak sejtettem, mint láttam a díszes falakat, az ódon tanácskozási asztalt, körülötte a cirádás lábú székeket meg a nagyfali gyertyatartókat. A sarokban pedig... millió

színben ott ragyogott a Fejlődés Kereke. A halvány gyertyafényt az akaritból készült díszítés a szivárvány minden árnyalatára felbontotta, és különös, ragyogó felhőbe vont a szoba sarkát.

Leugrottam az ablakból, és némi tétovázás után megilletődötten közeledtem a szent tárgyhoz. Minden pillanatban arra számítottam, hogya talán az asztal alól, az oszlopok takarásából vagy a falnál sorakozó szekrényekből inspirátorok ugranak elémm, hogya feltartóztassanak.

De az égvilágon semmi nem történt.

Szádor füttyjele hallatszott, így érdeklődött, hogya tiszta-e a levegő. Jeleztem neki, hogya minden rendben. De valami mégsem volt rendben.

Egyre erősödött bennem a meggyőződés, hogya mindez nem csak álca. Nem arról van szó, hogya az inspirátorok ügyesen rejtőzködnek, és kivárnak... hanem arról, hogya fogalmuk sincs, mi zajlik ma éjjel itt, a csarnokban.

Az agyam sebesen járt. Ha most ellopom a kereket... és ők nem állítanak meg... én leszek a felelős, ha a népük elveszíti hatalmának és működésének alapját. Egyszerűen tönkreteszem őket.

És Márkus... Márkus talán mégsem az, akinek látszik. Talán áruló, aki tévútra csalt minket. Valószínűleg átállt a szabotőrökhöz. Jácintnak igaza volt, amikor ferde szemmel nézett rá! Hiszen aljas és hazug, egy igazi áruló!

Dühös, néma szitkokat szórtam Márkus fejére, miközben óvatos mozdulattal levettem hátamról az állkereket, és kigöngyöltem a puha rongyokból. Aztán az eredeti kerékhez léptem, és a fémkarikánál fogva leemeltem a falba rögzített tartókarról. Meglepően nehéz volt, sokkal nehezebb, mint a hamisítvány. Na persze, hiszen ezernyi apró akarit súlya terhelte! Nem holmi könnyű és színes üveggyöngyökből készült.

A Fejlődés Kerekétől némán bocsánatot kértem, és a kiterített rongyokra fektettem. Aztán egy pillanatra megdermedtem. Valahol az épületben becsapódott egy nehéz ajtó... Talán mégis! Mégis várnak minket! Mindjárt itt lesznek!

Feszült készenlétben szegeztem tekintetem az ajtóra, de aztán hosszú percekig újra nem történt semmi. Szádor megint jelzett, fogytán volt a türelme. Beláttam, hogy nincs választásom, a lopásnak igenis meg kell történnie. Gyors, de gondos mozdulatokkal becsomagoltam az eredeti kereket, és helyébe akasztottam a hamisítványt. Murok emberei kitűnő munkát végeztek! Az új kerék megszólalásig hasonlít a régire, bár a kövek izzása talán nem ért fel az akaritéval. De még így is sejthető volt, hogy nem veszik észre azonnal a különbséget.

Tétován álltam a terem közepén. Szádor egyre türelmetlenebbül adta a jeleket. Mit tegyek? Ha

eltűnök, Murok meg ő menekülőre fogják! Miért nincs itt Jácint meg Noémi?! Vajon bejöttek utánunk a Völgybe? De nem, nem így beszéltük meg! Valahogy üzennem kell az inspirátoroknak. A csarnokban éjjel nem tartózkodik senki. Az őrhöz nem mehetek le, hiszen Murok őt figyeli, arra pedig már nincs idő, hogy keressek valakit, akit tájékoztathatok, mi zajlik ma éjjel a Völgyben.

Tovább kell játszanom a szerepemet.

Hirtelen jó ötletem támadt. Hiszen ha el is lopom a kereket, annyit azért megtehetek, hogy értesítem róla az inspirátorokat. Ebbe a szobába nem lép be Murok vagy Szádor, így hagyhatok itt egy üzenetet. Igen, ezt kell tennem! Aztán újra csatlakozom a szabotőrökhöz, bízva abban, hogy Jácint meg Noémi majd hamarosan megszabadít tőlük. Ez lesz a legjobb megoldás ebben a szörnyű helyzetben!

Az asztal végén egy tintatartóban lúdtoll kornyadozott. Azzal kéne írnom? Még sosem próbáltam. Az egyik szekrényen nagy halom régi, kódexszerű lapot fedeztem fel. Lehet, hogy fontosak? Mindegy. Találomra lekaptam egyet. Különös, érthetetlen ábrák díszítették, de a hátulja üres volt. Az asztalhoz futottam, a lúdtollat az éjfekete folyadékba mártottam, és kusza, ügyetlen betűkel írni kezdtem. (Közben Szádor továbbra is türelmetlenül adta a füttyjeleket, ami eléggé zavart a fogalmazásban.)

Vigyázat! Ez nem az igazi kerék, hanem egy hamisítvány! A szabotőrök elvitték az eredetit. Mihamarabb kövessenek minket, a foglyuk vagyok!

Márkussal vigyázzanak!

Jácint is itt van valahol a környéken.

Talán már hallottak rólam, a nevem Kismukk.

Adják át Kálmos mesternek ezt a levelet!

SÜRGŐS!!!

Ui. Ne használják a kereket! Veszélyes!

Na, jó, talán nem ez a levél volt életem legkiemelkedőbb szépirodalmi alkotása, már ami a fogalmazást illeti. De a lúdtoll idétlenül csöpögött, a szívem iszonyatosan vert, képtelen voltam összefüggően gondolkodni, és amúgy is... Mondhatom, az egész helyzet igazán szörnyű volt. A levelet rátűztem az álkereket tartó fali kampó hegyes végére, aztán gyorsan a kötélhez rögzítettem az eredeti kereket, és kidugtam a fejem az ablakon.

– Eresztem – suttogtam fojtottan.

– Na, végre! – mondta Szádor, és még hozzátett valami ízes szabotórkáromkodást, amit most ide nem írok le. – Murok már nagyon fel van hergelve, Kamu!

Ezt valahogy én is sejtettem.

De aztán ment minden, mint a karikacsapás. A Fejlődés Kereke egy perc múlva Szádornál volt, és magam is gyorsan lejutottam a falon. Szádor nem

engedte, hogy a kötelet használjam, úgyhogy gyíkmódjára kellett újra másznom. Még az ablakot is behúztam magam után, így látszólag semmi nem utalt arra, hogy valaki járt a csarnokban éjszaka.

Semmi, kivéve egy udvarias hangvételt, bár kissé kusza levelet.

De a szabotőrök ezt nem tudták. Abban a boldog tudatban lopóztak ki a Völgyből, hogy az inspirátorok holnaptól az ő álkereket forgatják majd, és annak alapján járnak küldetésekre. A fejlődés rendje pedig felborul, és a világban eluralkodik a káosz. Bár ezt ők inkább úgy fogalmazzák meg, hogy a túlpörgetett fejlődés után végre visszatér a dolgok normális rendje.

Éjszaka a hajón

Mihály maga sem tudta, hogyan került abba a kínos helyzetbe, hogy Donnával kettesben ücsörögjön egy kényelmes fedélzeti padon, a csillagos ég alatt. A fedélzet tulsó végén egy zenekar játszott mélabús sanzonokat, és Mihály feszengve vette tudomásul, hogy Donna ettől kissé érzelmes hangulatba került.

Hát igen, jellemző! Rozália is fogja magát, és beül valami esti revüműsorra, ami őt egyáltalán nem érdekli. Egyszer csak közölte, hogy Betty meg ő meg nézik a Pajkos ifjú tengerészek című zenés-táncos, kissé balladai hangvétellű művet, és neki, mármint Mihálynak igazán nem szükséges végigunatkoznia az estét. Kártyázzon csak nyugodtan a fedélzeten az új barátaival, akik inkább ellenfelek, de persze ne vesszen össze senkivel, és mindenképp kerülje el a fizikai összezapást is, mert Rozi néni nem szeretné, ha egy vérmes játékostárs a tengerbe hajítaná a szerelmét.

Mihály erre azt felelte, hogy épp elég megpróbáltatás volt neki délután a tengerben lubickolás a palackorrú delfinekkal, akik csicsergő hangon csapdostak körülötte, és ő, mármint Mihály, bárhog

igyekezett, nem tudta átélni azt a meditatív élményt, amit az egésznek okoznia kellett volna. A Lucy nevű női delfin ugyanis több liter vizet pocsolta a szájába, és folyton meg akarta csókolni, ami azért mégiscsak felháborító, még egy definlánytól is, micsoda viselkedés, hogy a jég verje meg!

És erre tessék! Ahelyett, hogy most Fekete Pétert játszana azzal a szakállas öreggel, aki mindig cinkelt lapokkal csal, itt ül, és hallgatja Donnat, aki töri a magyart, sőt, a szíve is össze van törve. Igaz, már jó harminc éve történt az eset, amit most felelevenít, miközben belekancsalít a zöld-kék-piros koktélljába, de még most is ott rezeg a hangjában a mélységes fájdalom.

– Tudod, Michel, én lenni nagyon szép leány. Lenni aranyhaj és aranyszív. Csupa vidámság... de aztán jönni senkinek kellő vőlegény...

– Legfeljebb semmirekellő vőlegény – javította ki oda sem figyelve Mihály. Fél szemmel a közeli sakkpartit tanulmányozta: a kék inges fickó csal, a másik meg nem is tud rendesen játszani.

– Én lenni göndör haj, mint a csiga...

– Ne is mondd! – dűnnyögte Mihály. Aha, a kék inges most elfoglalja a centrumot.

– Rozália is lenni csinos, mint egy karácsonyi angyal...

– Az... Az... csinos.

– Lenni bátor asszony. Drágakő csempészni játékos hógombócnak álcázva.

– Bátor, bátor... de nem csempészi, csak biztonságba helyezi. – Mihály nyelve a harmadik sör után kezdett megoldódni. – És amúgy sem Rozié az érdem, bár ő mindig nagyon elő tudja adni magát. Én vagyok megbízva a feladattal – Mihály megdöngötte a mellét, mire Donna csodáló tekintetet vetett rá, és aggódva megkérdezte:

– Lenni kincs széfbe bezárva? Tetted te biztos hely?

– Biztos helyre tettem, nagyon is – mosolygott Mihály, majd hirtelen, mint aki álomból ébred, megrázkódott. – De miről is beszéllek? Felejtsd el, Donna! Nincs nálunk semmiféle kincs. Rozi szeret nagyokat mondani! Vagyis folyton hazudozik.

De Donna már finoman és elégedetten elmosolyodott, és valami szabadkozásfélét motyogva a mosdó felé vette az irányt. Fején boldogan göndörödött vagy száz aranyszínűre festett csiga. Amikor egy napernyő takarásába ért, elővette a telefonját, és üzenetet pötyögött, majd elégedett mosoly kíséretében, gondosan manikűrözött tűzvörös körmével rányomott a küldés gombra.

Nem láthatta, hogy Mihály egy napozószék mögött guggolva kukucskál utána, és a bajsza alatt elégedett mosoly játszik.

– Engem akartok átverni, ti tolvaj tyúkok? Na, abból nem esztek! Menjeteek csak lopni, majd néztek nagyot!

Három emelettel lejjebb a pajkos ifjú tengerészek épp egy nagyon szomorú dalba kezdtek. Nagyjából arról szólt, milyen bús a matróz élete, hiszen minden kikötőben másik lány várja őket, és mindig összekeverik a nevüket, vagy valami ilyesmi, amikor a főként hölgyekből álló nézőközönség soraiban, Rozika néni mellett halkán megrezzent Betty telefonja.

– Mindjárt visszajövök – súgta a nő pár másodperccel később Rozi néninek. – Úgy tűnik, Donna nem érzi jól magát, és nem találja a gyógyszerét. Pár perc, és itt vagyok!

– Rendben, drágám, foglalom a helyedet! – mondta Rozika néni, le sem véve a szemét a hatásos színpadképről, ahol az egyik pajkos ifjú tengerész épp fejjel lefelé ugrott bele a semmibe a hajó árbócáról, ám egy láthatatlan kötél szerencsére a kellő pillanatban visszarántotta. Megkönnyebbült sóhaj söpört végig a színháztermen. Rozika néni egy vászonzsebkendővel megtörölte a homlokát. Megmenekült az a fájn legény! Igazán kár lett volna érte...

Betty közben már a folyosón járt. Kilépett a hajó szintjeit összekötő lépcsőházba, és kettesével szedve a fokokat leiskolt az alsó fedélközbe. Mihály egy kávéautomatából és egy műfikuszból sietve eszká-bált fedezék takarásában várakozott. Láta, hogy elsuhan előtte a nő, kicsit kivárt, aztán a nyomába eredt. Azt viszont már nem láthatta, hogy jó három

lépcsőfordulónyi távolságban Donna siet halkan utánuk.

Egy perc múlva Betty már Mihályék kabinjának ajtaja előtt állt. A folyosó kihalt volt. Betty a zsebébe nyúlt, vékony drótot vett elő, és a zárba illesztette. Céltudatos arccal, gyakorlott mozdulatokkal dolgozott. Mihály a korlát mögött kuporogva figyelte, szája sarkban gúnyos mosoly játszott.

A nő belépett a szobába, és villanyt gyújtott. Mihály nem mert közelebb menni, de magában számolta a másodperceket... húsz, huszonegy, huszonkettő... És már jön is kifelé! Ideje iszkolni visszafele!

Egy pillanatra még látta Betty arcát, ahogy a nő körülkémlelt a folyosón. És látta azt a gyors mozdulatot, ahogy az öklében szorongatott hógömböt a blézere zsebébe csúsztatta. Elismerően gondolta, hogy lám, a rutin meg a vadászösztön azonnal megsúgja a Betty-féle kincsvadászoknak, merre keressék az értéket... Már ha tényleg érték az, amire orvul lecsapnak.

Mihálynak alig maradt ideje, hogy négykézláb végigmásszon a lépcsőn. Úgy számított, hogy majd befordul a következő emeleti folyosóra, és ott várja ki, hogy Betty elhúzza a csíkot. Ám a lépcső tetején egy különösen színpompás ruha fodraiba ütközött.

– Te jó ég, Michel! Csak nem lenni te rosszul? – magasodott fölé Donna.

Hallotta, hogy a háta mögött Betty is megérkezett. Lihegett a futástól, és a hangja úgy vágott, mint a penge:

– Mi van, Donna?

– Képzeld, Betty! – mondta Donna, és nem vette le a szemét Mihályról. – Michel a lépcsőn fetrengszik, szerintem lenni ő beteg tenger.

Mihály igyekezett felegyenesedni. Meglehetősen kényelmetlenül érezte magát, hiszen a lépcső tetején Donna, az aljában pedig Betty állta el az útját. Ha nem lett volna olyan bátor őrző, talán még meg is ijedt volna, látva a két nő ádáz pillantását.

Betty mellé lépett, és karon ragadta.

– Rose javasolta, hogy menjek a kabinotokba, mert ott biztos találok fájdalomcsillapítót. Tudod, Michel, Donnának fáj a feje.

Mihály jobbnak látta, ha nem válaszol.

– És képzeld csak, Michel, az az érzésem volt, hogy valaki megpiszkálta a zárat. Ugyanis nyitva találtam az ajtót! Lehet, hogy Rose hagyta nyitva? Nagy gondatlanságra vall...

– Megyek, megnézem – tüsténkedett Mihály, kitépte a karját Betty szorításából, és már iszkolt is a lépcsőn lefelé. Egy darabig még hallotta a nővérek fojtott suttogását a háta mögött. Amikor a kabinba ért, pillantása a kerek ablak előtti üres polcra vándorolt, oda, ahol az imént még egy hógömb díszelgett.

Elégedett mosolyra húzta foghíjas száját, és azt dörmögte:

– Jól van, Misel, ezt senki nem csinálta volna jobban! Korán keljen, aki engemet akar kicselezni! Azt a jégverését neki! Hogy a párduc rúgja tomporon a vén banyákat!

33. fejezet

Noémi és a Szürke Macska

Körülbelül ugyanebben az időpontban Jácint és Noémi a Szürke Macska hatalmas koponyáján hasaltak, mert onnan minden irányban beláthatták a terepet. Elég körülményes volt felmászni oda, de Jácint szilárdan állította, hogy igenis könnyű a mászás a macska gerincén fölfelé, és Noémi igazán elhitheti, hogy ő több százszor járt már a szobor fején, és onnan aztán mindent lehet látni. Noémi kissé kelletlenül beleegyezett, hogy az eszeveszett rohanás után még megmásszon egy hat méter magas sziklacicut, ami ráadásul rémisztően is néz ki.

Azért rohantak az elmúlt két órában iszonyatos tempóban, hogy Murok csapata elé kerülve, őket megelőzve érjenek a Völgy bejáratához. Így jól látták a leshelyükről, amint kibukkanunk az erdőből, hallották a beszélgetésfoszlányokat, aztán figyelemmel kísérték, ahogy Szádor és Murok társaságában befurakszom a keskeny sziklanyíláson. Azt is látták, hogy Tüske, mintha meggondolta volna magát, visszatér az erdőbe.

– Szegény Kismukk! – suttogta Noémi. – Láttad, hogy be volt tojva?

Noémi egyébként nem arról híres, hogy helyesen ítéli meg a helyzeteket.

Bár az is igaz, hogy ezúttal helyesen ítélte meg.

– Szerintem jól játssza a szerepét – védett meg Jácint, akit igazán bírok, mert szerintem nagyon jó fej.

– És most mit csinálunk? – kérdezte Noémi, aki azt remélte, hogy rövidesen lemászhat a macska fejről, mert kényelmetlen volt a fülébe kapaszkodva hasalni, és különben is, a rájuk boruló sötétben kezdte egyre kellemetlenebbül érezni magát ilyen magasan.

– Most várunk – közölte Jácint fesztelenül, de aztán egy árnyalatnyi feszültség költözött a hangjába.

– Csak egyvalamit nem értek...

– Mit?

– Az inspirátorok – felelte a fiú. – Hol vannak? Miért nem látok egyet sem?

– Hát, mert elrejtőztek – vont vállat Noémi, már amennyire egy macskafejen hasalva vállat lehet vonni. – Direkt így intéztétek Márkussal, hogy az inspirátorok ne adják semmi jelét, hogy tudnak a betörésről.

– Na, jó, de Murok már bement a Völgybe. És a külső őrszemnek azóta elő kellett volna bukkannia.

– Külső őrszem?

– Igen – suttogta Jácint, és a fejét forgatta. – Tudod, van néhány rejték hely itt a kapu környékén. Ha nem várt látogatóra számítunk, oda húzódnak be az őrszemek. Ott aztán senki emberfia nem veszi észre őket. Ez a macskafej, ahol most lapulunk, ez is pont ilyen rejték hely... Nem értem, miért nincs itt senki a népemből.

– Talán bent állítottak csapdát Muroknak – találgatott Noémi.

– Lehet. De Kálmos ennél általában elővigyázatosabb. Mindig kiküld néhány embert. Nem értem – Jácint továbbra is gondterhelten rágta a szája szélét.

Noémi a fiúra sandított, és alig hallhatóan sóhajtott egyet. Úgy látta, semmi esély nincs rá, hogy

egyhamar lemászhat erről a jószágról. Nagy nyögések közepette felült, mire Jácint elkapta a karját, és visszarántotta.

– Aú!

– Bocs... Ne haragudj, Noémi! – szabadkozott Jácint. – Csak tudod, volt az a harmadik fickó. Talán még a közelben ólálkodik.

– Szerintem visszament a Töviserdőbe – válaszolta Noémi, majd a hátára gördült, felnézett a sötét égboltra, és csendben tanulmányozta.

– Nem látszanak a csillagok, mert egy hógömbben vagyunk – szólalt meg elgondolkodva.

Jácint követte a példáját, és ő is belebámult a sötétbe.

– És mindeközben egy hajón úszunk – szötte tovább a gondolatot. – Akkor most szárazon vagy vízben vagyunk tulajdonképpen?

Egy darabig hallgattak, és nézték a sötétséget. Jácint már épp mondani készült valamit, amikor egy fura, elnyújtott huhogás hasított az éjszaka csendjébe.

– Mi volt ez? – kérdezte riadtan Noémi, de ezúttal nem mert felülni.

– Semmi – mondta Jácint, mint aki valami kábulatból tér magához. – Azt mondják, a párduclidércek bolyonganak éjszaka a hegyen, és ők huhognak, de valójában inkább valami madár hangja lehet. – Egy darabig hallgatott, aztán arcán újra megjelent az

a nyugtalan kifejezés. – De sokára jönnek már! És az inspirátorok sehol nincsenek! Noémi, nekem rossz érzésem van.

– Márkus? – kapcsolt Noémi. – Arra gondolsz, hogy nem adta át az üzenetet?

– Nem tudom – mondta lassan Jácint. – Nem akarom semmivel vádolni, de úgy érzem, valami nincs rendben... Be kell mennem, hogy lássam, mi a helyzet!

– Mármint hogy... úgy érted... hogy itt hagysz egyedül?

– Itt biztonságban vagy – magyarázta Jácint. – Semmit nem kell tenned, csak várnod. Igyekszem vissza. Csak lenézek a belső párkányról, hogy lássam, van-e valami mozgás odalent. Sietek vissza!

– Nem mehetnék veled?

– Nem akarom, hogy szembetalálkozz ezekkel az emberekkel. A macska majd vigyáz rád – simogatta meg a kőállat fülét Jácint, és már csusszant is lefelé a kecsesen ívelt háton. – Ne mozdulj, mindjárt itt vagyok!

Noémi vágott egy grimaszt, de nem szólt. Beletörődve figyelte, ahogy Jácintot elnyeli a Völgy kapuja. Aztán csak hasalt ott, és várt. Márpedig várakozni mindig nagyon utált.

És kisvártatva újra kezdődött az a fura huhogás. De nemcsak hogy elkezdődött, még erősödött is! Noémi összerezzen: hiszen ezek egyre közelednek!

Ő meg itt fekszik egy magaslaton, tálcán előkészítve mindenféle lidércek prédájának.

Noémi híresen élénk fantáziája máris megelevenítette a párduclidérceket: párducpofájú, szárnyas lényeket képzelt el karcsú lábakkal és szárnyakkal. Tudnak futni és repülni is, a marásuk pedig végzetes. Vajon van a lidérceknek foguk? Noémi némi töpren-gés után arra jutott, hogy bizonyára van foguk, a szemükből pedig hideg tűz fénye árad, ami egy pillan-tással hipnotizálja és megbénítja az áldozatot. Egyre kisebbre húzta össze magát, és számolta a perceket.

Jácint már legalább nyolc perce bement. Na, jó, lehet, hogy csak három. Vajon megharagudna, ha inkább valahol odalent várná meg? Ott, a közeli er-dősáv mellett van egy sziklacsoport. Oda behúzódik, és akkor rejtve lesz az erre szálldogáló lidércek hi-deg fényű, hipnotikus tekintete elől.

Igenis, joga van az önvédelemhez! Különben is, mit parancsolgat neki Jácint? Hogyisne! Nem fogja megvárni, hogy lidércpréda legyen belőle.

Már mászott is. A könyökét és a térdét felhorzsol-ta a macska gerince.

– Undok dög – dünnyögte neki Noémi, aztán végre szilárd talajt érzett a lába alatt. Máris meg-könnyebbült. Csak átfut oda. Bárhol is van most a hógömb, némi éjszakai szórt fény azért beszűrődik erre a helyre. Mintha csak a Hold ülne a tájon, egy felhő mögött. Noémi a macska lábához osont, aztán

egy nyitott, sík terepen keresztülfutva elérte a szik-lákat. Az egyik tövében lekuporodott, és beljebb hú-zódott a mélyedésbe. A huhogást most nem hallotta, de mintha kavics csikordult volna.

Végre! Biztosan Jácint az.

Az arcára árnyék vetült. Két bakancsos lábat lá-tott, aztán ismeretlen hang zendült a feje felett.

– Hát te, hova osonsz, virágszálam?

Tüske a karjánál fogva felrántotta, és szemügyre vette. Értetlenül nézte a különös ruhákat és a neon-színű hátizsákot.

– Ki vagy te? És honnan szalajtottak? Beszélj!

Noémi tekintete a férfi tövissel átszúrt füléről a macska rezzenéstelen arcára tévedt. Mintha csak gúnyosan nézett volna rá:

– „Látod, látod, miért nem maradtál velem? Kel-lett neked gúnyolódni, hát, most magadra vess!”

Aztán mindketten a sziklakapu felé pillantottak, mert Murokkal és Szádorral épp ebben a pillanatban préseltük ki magunkat a nyíláson. Azonnal észrevet-tük, hogy Tüske nincs egyedül. De csak akkor tuda-tosult bennem, hogy Noémit tartja sakkban, amikor közelebb értünk.

– Hát ez? – csattant Murok kérdése.

– Itt találtam – vigyorgott Tüske. – Egy kóbor kis-lány. Szerintem nem inspirátor... de azért elég fura.

– Ne itt beszéljük meg! – hallgattatta el Murok, majd Noémit karon ragadva elindult a fák közé.

Elég volt egy néma pillantás, amit Noémivel váltottunk, hogy egymás értésére adjuk: nem fogjuk elárulni, hogy ismerjük egymást. Mi tagadás, még meg is örültem neki, hogy így alakult. Ha már vissza kell térnem a Töviserdőbe, legalább nem egyedül leszek a szabotőrök rabja. Abba viszont bele sem mertem gondolni, hogy ha felkel a nap, az óráink meg vannak számlálva: a hajó hamarosan kiköt Tiraka szigetén, egy darabig elidőz a partjainál, aztán felszedi a horgonyt, és ha nem sikerül kiszabadulnunk Murokéak fogságából, akkor Noémi meg én örökre a Panthera lakói leszünk.

És ez azért nem volt annyira biztató kilátás.

Most már biztos voltam benne, hogy Márkus nem figyelmeztette az inspirátorokat. Egyetlen reményem maradt: hogy Jácint valahol a közelben van, és a nyomunkba ered. Így, hárman talán képesek leszünk kitalálni valamit. Egyelőre azonban nem tudtam Noémivel szót váltani.

A fenyvesbe érve, tisztos távolságban a Völgy kapujától Murok nagy sóhajjal ledobta válláról a Fejlődés Kerekét (a vaslemezek fájdalmasan csikordultak meg egymáson), és a Tüske erős markának szorításában ácsorgó Noémire nézett:

– Na, ki vagy te, kislány?

Noémi mostanra megalkotta a stratégiát, és azt hiszem, az egyetlen jó megoldást választotta: hülyének tette magát.

– Eltévedtem – mondta olyan vékony hangon, ahogy csak tellett tőle. – Lennének szívesek megmondani, hogy hol vagyok?

Esküszöm, ha mindezt az iskolában adja elő valami bugyuta színelőadáson, fetrengtem volna a röhögéstől. Így azonban csak alig észrevehetően bólintottam: igen, csak folytassa, ez a legbiztosabb megoldás.

Murok kérdően nézett a társaira.

– Lehetséges, hogy kintről jött? Nézzétek a ruháját!

– Húszévente egyszer, ha idetéved valaki, a hegyre – dörgölte az orrát Tüske. – Talán tényleg lappang itt valami titok, Murok, amiről Encián nem volt hajlandó beszélni. Miért jönne egy ilyen kis fruska a mi vidékünkre?

– Hallottad a kérdést, ugye? – förmedt rá Murok Noémire, akinek ezúttal nem kellett tettetnie, hogy nagyon be van rezelve.

– I... igen – mondta, és kétségbeesett pillantást vetett rám. – Kirándulni voltunk... én meg valami patakot kerestem... és eltévedtem. Már fél napja bolyongok. Kérem, mutassák meg, hogy jutok el a legközelebbi városba!

– Ne izgulj, kislány! – mosolygott Szádor, kábé úgy, mint egy hiéna. – Majd mi elkísérünk a legközelebbi városba. Gyönyörű kis városka, úgy hívják, hogy Töviserdő. Meglátod, nagyon fog neked tetszeni.

Aura nem viccel

Aura nem félt a hidegtől, sem pedig a szédítő magasságoktól, de a hegytetőre csakis akkor ment, ha nagyon muszáj volt. Márpedig most muszáj volt.

Hallott már néhány mendemondát arról a füves-asszonyról – állítólag az inspirátorok között kezdte a pályafutását, de egyszer csak otthagya az ostoba és részeges férjét, aki az Irományok Házát őrzi, és felköltözött a jeges sziklák közé. Aura annyit tudott még róla, hogy a neve Kamilla, és állítólag minden törvényen felül állónak tekinti magát. Ha jól vette ki hallgatóság közben, még maga Murok is tart tőle, de lám, legutóbb mégis a segítségét kérte. Ha úgy vesszük, sikerrel is járt az áruló: a vénasszony főzetétől Encián álomszerű, bódult állapotba került. Azt beszélték, hogy egyre kevésbé ismeri fel maga körül az embereket (már akiket az ápoló asszony beengedett hozzá). Aura szent meggyőződése szerint az asszony, aki gondját viselte, minden áldott nap újra és újra csöppentett a mester levesébe abból a főzetből – nyilván ő is Murok bérence volt. Így Encián gondolkodása nem tudott kitisztulni, csak motyogott összefüggéstelenül, és a régebbi meg az

új idők emlékképei rémisztő kotyvalékká olvadtak össze, amikor közölni próbált valamit.

Aura a betegfolyosón bolyongva annyit azért elcsípett, hogy a mester különösen sokat beszél Kálmosról és arról, hogy néha muszáj félretenni az ellenségeskedést. Ám a legtöbb szabotőrnek ez nem tetszik, és egyre többen kívánják, hogy az öreg, gyengülő Encián helyett egy új és friss erő állítsa vissza a szabotőrök népének régi dicsőségét.

Aura szorosabbra húzta magán a prémes kabátot, amit még a Töviserdőben vett magához. Milyen jó, hogy elhozta! Itt már mindent fagyott, kristályos hó borít, a szél kellemetlenül süvít. A távolban, a hófúváson át derengve rajzolódott ki a szikla körvonal, ahol a vénasszony barlangját sejtette. Nem volt terve, de mint mindig, most is bízott önmagában, hogy majdcsak kitalál valamit. Ha valamit nagyon akar, mindig jön egy sugallat, egy váratlan ötlet vagy egy lehetőség, amit megragadhat. Nem távozhat innen az ellenszer nélkül. Enciánnak mihamarabb vissza kell nyernie a régi formáját. És ha öreg is, ha gyenge is... ezen ráérnek azután gondolkodni. Először is, legyen újra egészséges!

Aura beosont a sziklafolyosóra, és türelmetlen mozdulattal söpörte le a hajára, szempillájára rakódott fehér réteget. Már az is sokat számított, hogy itt nem süvített a szél. Óvatos léptekkel a bejáratához osont, és résnyire elhúzta a függönyt. A helyiség üres

volt. A banya nyilván zuzmót gyűjt a hegytetőn. Aura a következő pillanatban rémülten tántorodott hátra, mert az egyik asztal alól valami gyorsan mozgó dolog lótt ki, és egyenesen felé tartott. Egy pillanatra a szívverése is kihagyott, de aztán elnevette magát. Hiszen ez csak egy kisnyúl! A nyomában további öt jószág botorkált ki a búvóhelyről, aztán komótos léptekkel cammogva az anyjuk is követte őket.

– A frászt hozzátok rám! – mondta nekik Aura, aztán több figyelmet nem is áldozott rájuk. Ha nincs itthon a szipirtyó, hát, annál jobb. Ha siet, és megtalálja, amit keres, nem is kell tovább mesterkednie, hogy megszerezze a főzetet. Egyszerűen elemeli, és már viszi is.

Igen ám, de melyik lehet az?

Az egyik falnál hatalmas, polcos szekrény állt, melyen katonás rendben apró üvegcsék százai sorakoztak. A konyhá közepén pislákoló tűz fénye megvilágította az üvegbe töltött folyadékokat: volt ott borostyánsárga és méregzöld, sőt, lilás árnyalatú meg koromfekete is. Aura biztosra vette, hogy nem mindegyik gyógyító célzattal készült. Szerencsére az üvegeket felirattal látta el a gazdájuk. Az majd nyomra vezet.

A polchoz lépett, és találmra leemelt egy-két üveget, hogy aztán csalódottan rakja vissza őket. A folyadékok elnevezései úgy hangzottak, mint amiket csakis egy unatkozó öregasszony találhat ki, de arról

nem nyújtottak tájékoztatást, hogy melyik adhatná vissza a mester ép eszét. Volt ott például *Fekete rettetet*, aztán a *Hold suttogása* vagy *Csendesítő álmom*, de Aura csak találgatni tudott, vajon melyik mire való. Nem kockáztathatja meg, hogy rossz főzetet visz a mesternek! Hiszen az talán még tovább ront az állapotán!

Egyre fokozódó türelmetlenséggel kapkodta le az üvegeket a polcról: *Üveges tekintet*, *Baljós gondolatok*, *Szélvész ereje* – nincs jobb dolga a vénasszonynak, mint hogy ilyesmiket találjon ki? Mégiscsak megtörtött neki az inspirátoroknál töltött idő!

Aura jobb híján leült egy székre, és várt. Vékony ujjáival türelmetlenül dobolt az asztalon, és ingerülten tekingetett körbe a szobában. Pillantása a helyiség sarkában egy szalmacsomóra esett. Néhány kis méretű ruhadarab lógott a szalmaágy fölött egy szögre akasztva. A földön érdekes formájú sziklák, és különös, apró lényeket formázó gyökerek heverték. A sarok olyan benyomást keltett, mintha egy kisgyerek is élne itt a vénasszonnyal. Szegény gyerek! Ugyan hogy bírja ezt az életet a hegytetőn? És hol lehet most, ebben a hóviharban? Ez igazán nagyon különös...

Aura agyában hirtelen fény gyúlt, és egyszerre mindent megértett. Például azt, hogy honnan tudott Jávor Murok tervéről, és most már világosan látta azt is, hogy kinek dolgozik. Az agya lázasan pörgött.

Szóval a vénasszony azért küldte a fiút a Töviserdőbe, hogy kémkedjen Murok után. Bizonyára a férfi nem kötötte a füvesasszony orrára, hogy mit tervez. Legalábbis nem árult el mindent. A vénasszony talán nem is olyan bolond, mint ahogy beszélik! Inkább ravasz, és szeret mindenről tudni. És nyilvánvalóan gonosz is, hiszen képes egy hatéves gyereket küldeni ilyen veszélyes felderítésre!

Aura érezte, hogy ez a tudás még jó lesz valamire. A keze ökölbe szorult, és felugrott. Csak jöjjön már a banya! Jöjjön már!

– Hát te? – hallotta meg a rekedt suttogást a háta mögött. Ijedtében felkiáltott, és megpördült. Kamilla olyan némán lépett be a helyiségbe, hogy Aura kiélezett hallása is kevés volt ahhoz, hogy észlelje.

– Én... én, jó napot! Aura vagyok – köszönt illedelmesen, mert azt már jó előre eltervezte, hogy udvariasan kezdi a mondandóját, hátha azzal is célt ér. És Aura, ha akart, nagyon kedves is tudott ám lenni.

– Szabotőr vagy? – méregette Kamilla összehúzott szemmel a lány zöld köpenyét. – Persze hogy az vagy. Tán Murok küldött? – vetette oda félvállról, majd mintha Aura ott sem lenne, az asztalra hajította a karjában hozott friss zuzmóköteget, és nekiállt, hogy leverje a kabátjáról, bakancsáról a havat.

Aurát sértette ez a semmibe vétel. Na, meg a feltételezés, hogy neki bármi köze lehet Murokhoz.

– Szabotőr vagyok – mondta, és nehezen tudta elrejteni azt az árnyalatnyi gőgöt a hangjából. – De nem vagyok Murok embere. Encián mester miatt jöttem.

Kamilla egy pillantást vetett rá, aztán a tűzhöz lépett, és dobott rá néhány vastag hasábot. A lángok felcsaptak, és különös fényeket vetettek az öregasszony arcára, szétzilálódott, bozontos hajára. Aura tágra nyílt szemmel bámulta, és most már elhitte, hogy valódi boszorkánnyal van dolga. Nem árt az óvatosság.

– Nem érdekelnek a belügyeitek – vetette most oda az asszony, és egy tekerics zsineget vett a kezébe. Az asztalhoz lépett, és apró csokrokba szedegette a frissen begyűjtött növényeket. – Murok vagy Encián, nekem egyre megy! Hatalomvágy, marakodás, ma ez nyer, holnap meg az... na, meg az állandó, hiábavaló küzdelem a másik tökkelütött bandával, az inspirátorokkal... – Köpött egyet oldalra csak úgy, a saját padlójára. – Magasról tojok az egészre! Nagyon-nagyon magasról, hiszen nincs senki ezen az elátkozott hegyen, aki nálam magasabban élne, hihih! – A nevetése riasztó volt, és Aura kezdte igazán kényelmetlenül érezni magát. Az asszony talán tényleg sokat tud a növényekről, de bizonyára őrült. Úgy döntött, hogy hízeleg neki egy kicsit, hátha az beválik.

– Nagyon sokat hallottam rólad, Kamilla – mondta, és úgy helyezkedett az asztal mellé, hogy az aszszony keze alá dolgozhasson. Most már ő is csokrokba szedte a nagy kötegni növényt, aztán ügyes mozdulatokkal megkötötte a szárazakat.

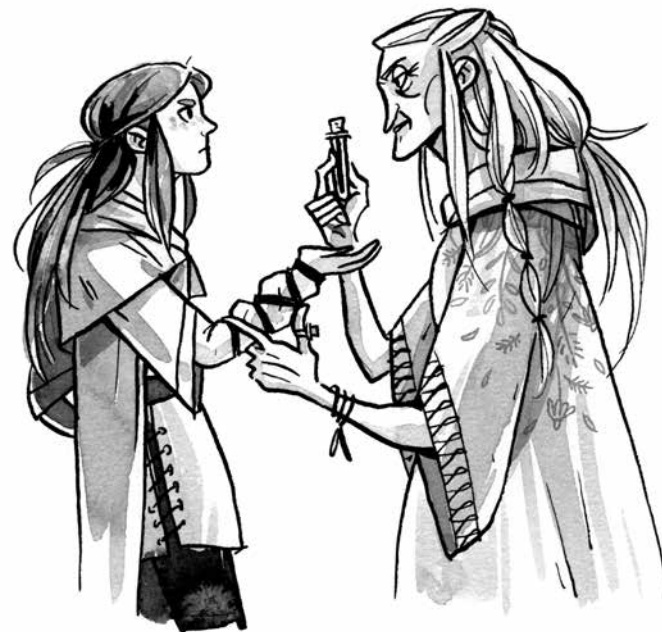
– Segíthetek felakasztani? Kiszáritod őket, ugye? Engem is nagyon érdekelnek a gyógynövények – hazudta. – Ha tehetném, biztosan a nyomdokaidba lépnék. – Mindezt olyan sóvárgó hangon adta elő, hogy Kamilla néhány másodpercre abbahagyta a munkát, és tünődve tanulmányozta a lány arcát.

– Na, persze – dünnyögte aztán. – Ott van a homlokodon a ravaszság vonala. Akkor leszel te füvesaszszony, amikor én szabotőr, kicsikém! – Elkapta a lány tenyerét, egy pillanatig tanulmányozta, aztán úgy dobta el magától, mintha valami különösen undorító varangyos békához nyúlt volna. – Hazudsz, mint a vízfolyás! Te valójában harcos vagy, és annak sem utolsó. De én nem bírom a fajtádat! Takarodj innen!

Aura arcvonásai megkeményedtek. Belátta, hogy fölösleges itt minden trükk, a boszorkány érti a dolgát. Ledobta a növényköteget, felállt, és egyenesen Kamilla szemébe nézett.

– Hát jó – mondta. – Akkor a tárgyra térek. Enciánt a te lötyöddel bódították el. Adj valami ellenszert, amitől újra visszanyeri a józan eszt!

– Aztán miért adnék?!

– Azért, amit az előbb mondtál. Mert igazi harcos vagyok, és ha nem adsz, megbánod!

Kamilla vijjogó nevetését bármilyen, magas sziklán fészkelő ragadozó madár megirigyelhette volna.

– Legalább elszórakoztatsz, picinyem! Azt mondtam, harcos természeted van, de azt nem mondtam, hogy mindig győzol is! Ahhoz még fenekeden a tojáshéj! Sokat kell még tanulnod. A magadfajta beképzelt, izgága fruska nekem nem jelent kihívást. Ha akarom, a következő pillanatban vörös bundájú ugrógerérré változtatlak, tudod-e?

Aura egy pillanatra megriadt. Lopva körülnézett, valamilyen fegyver után kutatott. De sejtette, hogy

semmi esélye a vénség ellen. Aztán hirtelen eszébe ötlött valami. A polcos szekrényhez rohant, amin az üvegek sorakoztak, és mielőtt Kamilla bármit is szólhatott volna, egyik lábát a falnak vetve teljes testsúlyával nekifeszült. A szekrény nem volt könnyű, de a polcokat vékony falapokból ácsolták, és Aura ereje végső megfeszítésével képes volt némileg megbillenteni a bútort. Az üvegek halkán egymáshoz koccantak és csúszni kezdtek.

Kamilla sikoltva hadonászott.

– Mit képzelsz, te átkozott?! Jaj, engedd el! Vagyis el ne engedd! Várj, majd segíték!

– Közelebb ne gyere! – mondta remegő hangon Aura. Úgy érezte, támasztó lábából lassan kifogy az erő, de tudta, hogy ez az egyetlen esélye. – Hány évtized munkája is van ezen a polcon? – kérdezte fölényes gúnyt erőltetve magra. – Ugye, nagyon rossz lenne, ha felborulna és minden összetörne? Ha megkapom a főzetet, nem lököm fel a polcodat!

– Jó, jó, csak nyugodj meg! – tüsténkedett Kamilla, és remegő kézzel közelített a sarkán egyensúlyozó szekrényhez.

Aura lába egyre jobban remegett, érezte, hogy már csak néhány másodpercig bírja tartani, de ha hirtelen engedi el, ugyanúgy kárt tesz az üvegekben, mintha felborítaná az egészet.

– Itt van, tessék! Itt van, ni! – Kamilla lekapott egy üvegcsét, és remegő kézzel az asztalra tette.

Aura lassan leengedte a polcot. Az utolsó centimétereken már Kamilla is tartotta, és közös erővel helyezték biztonságba. A lány az asztalhoz lépett, és az üveg után kapott.

– Ne próbálj trükközni! – mondta az asszonynak. – Különbben valamit odahajítok a polchoz. És nagyon jól célzok.

– Ígéretes tehetség vagy, azt rögtön láttam – dünyögte Kamilla a homlokát törölgetve. – De azt megígerhetem, hogy még találkozunk. Ha nem most, akkor majd egyszer. Megfizeted az üveg árát, kislány!

Aura úgy tett, mint aki nem hallja a fenyegetőzést, figyelmét az üvegre irányította.

– És nem vágtaál át? Jó főzetet adtál? – A címkére pillantott, és hangosan felolvasta:

– *Tiszta tekintet.* Hm, jól hangzik – mondta kissé gúnyosan. – Valóságos költő veszett el benned.

Kamilla, dühét benyelve, hirtelen hangnemet váltott.

– Elvetted, de ára van.

– Mi az ára? – kérdezte Aura.

Kamilla eltűnődött. Azt fontolgatta, hogyan is fordíthatná előnyére ezt a kínos helyzetet, de Aura váratlanul megszólalt:

– Visszahozom neked a fiút.

– Mit beszélsz?!

– De csak akkor, ha ő maga is vissza akar jönni. Ha nem, akkor nem segíthetek.

– Hé! Te... honnan tudod? Várj, ne menj még! Beszélj! Hol van Jávor?!

Aura viszont már szedelőzködött. Magára kapta a súlyos prémes köpenyt, a fejére húzta a csuklyát. Az üvegcsét biztonságba helyezte a zsebében, és kedvesen rámosolygott az öregasszonyra.

– Nem felejttem el, hogy segítettél! Igaz, kicsit nehéz volt rábeszélni az együttműködésre, de végül is hálával tartozom neked. Ha újra találkozom a fiúval, és nincs ellenére, visszakísérem ide. És azt sem mondom el senkinek, hogy te adtad Muroknak a lötytyöt. Egyszer talán még barátok is leszünk mi ketten. Rendben vagyunk így?

– Egyelőre – dűnnyögte Kamilla kényszeredetten, majd Aurának hátat fordítva újra a növényeknek szentelte a figyelmét. – Egyelőre. Aztán majd meglátjuk. Semmit sem ígérhetek, drágám!

Szabotőrök között

Szerencse a szerencsétlenségben, hogy ha már szabotőrök markába kerültünk, legalább Noémivel közösen voltunk lúzerek. Mégiscsak csúnyán nézett volna ki, ha az egyikünk visszatér a hógömbből Rozi néniékhez, és az érdeklődésükre, hogy vajon hol hagyta a társát, azt válaszolja, hogy ó, hát a Töviserdőben, és most már ott is marad szegényke.

Igen, ez tényleg nagyon rosszul hangzott volna. Így viszont ketten voltunk benne nyakig a pácban. Igaz, én nem számítottam fogolynak, hiszen Murokék bevették, hogy ízig-vérig szabotőr fiú vagyok. De tudtam, hogy ez a félrevezetés csak addig tartó, míg vissza nem térünk a Töviserdőbe, mert ott egykettőre lelepleződök majd, és Noémivel együtt már indulhatunk is a dutyiba.

Egyelőre nem volt alkalmunk megvitatni sanyarú helyzetünket, mert a sötét, erdei ösvényeken három gazfickó gyűrűjében botorkáltunk, és néhány lapos oldalpillantást leszámítva nem tudtunk kapcsolatot létesíteni egymással.

Láttam Noémin, hogy egyszerre retteg és dühös is. Még örültem is, hogy nem tud beszélni, mert

bizonyára kitalálta volna, hogy én vagyok az egészért a hibás. Bár Jácintnak szintén sok van a rovasán. Vajon hol lehet? Csak nem esett baja? De a szabotőrök nem emlegették, úgyhogy valószínűleg csak elszakadtak egymástól, és miközben Jácint járta a maga útját, Noémi óvatlanul fogságba esett. Igazán nagy meggondolatlanság volt tőle.

Ám a legnagyobb kérdés mind közül mégis az volt, hogy hol lehet Márkus. Vajon mit csinált ahelyett, hogy értesítette volna az inspirátorokat az érkezésünkről?

Márkus áruló – döntöttem el magamban sokadszorra, és igyekeztem nem belegondolni, hogy ha felkel a nap, és elkezdődik egy szép új reggel, egy luxushajó kiköt Tiraka lenyűgöző szigetén, és ha nem iparkodunk, akkor nélkülünk úszik majd tovább. Mi pedig életünk végéig a csodálatos Panthera vendégszeretét élvezhetjük Noémivel.

Az erdőben megszólalt egy madár. Kettőt fütyentett. Noémivel egymásra néztünk, és tudtam, hogy ugyanarra gondolunk. Lehet, hogy Jácint lopakodik a nyomunkban? Ez a lehetőség némi bátorságot öntött mindkettőnkbe. Noémi, aki eddig némán baktatott Murok és Szádor között, most újra elővette a szegény, eltévedt kislány szövegét. És elég jól csinálta.

– Nagyon örülök, hogy találkoztam önökkel – kezdte, és olyan hálás pillantást vetett Murokra,

amilyen csak telt tőle. – Tudják, szörnyethalnék a félelemtől ebben a sötét erdőben, ha egyedül kéne bókásznom éjnek idején. Kérem, árulják el: messze van még az a Töviserdő?

Jó hangosan kérdezte. Gondolom, arra számított, hogy ha Jácint követ minket, ő is hallja, mit terveznek az ellenségeink.

– Messze. Túl lassan haladunk – dünnyögte kedvetlenül Murok. – És Kamu úgy vánszorog, mint egy beteg csiga!

Mondjuk ez nem volt igaz, és szerintem ő is elég fáradt volt. Éjfél is jócskán elmúlhatott már.

– Egy-két órát pihenhetnénk – vetette föl Tüske. – Hajnalra még úgy is beérünk a Töviserdőbe. Kamu pedig szépen bemászik az ágyikójába, és reggel elmegy az oktatásra, mintha mi sem történt volna. Legfeljebb kicsit álmos lesz szegény.

– Ezt fogjuk tenni – mondta Murok. – De mielőtt hazatérünk, lesz még egy kis dolgunk. A Lidérckapunál.

Szádor és Tüske komor pillantást váltottak.

– Nem tudom, jó ötlet-e ez, Murok – kezdte Szádor. – Ezer más módon is megoldhatnád a problémát.

– Mi van, talán félsz?! – reccsent a vezér hangja.

– Nem... dehogy. Csak tudod, hogy van ez. A legenda mindig az igazságban gyökereznek. És a legenda úgy szól, hogy a Párduc a hegy örökös ura. Nem szórakozhatsz vele büntetlenül.

Murok legyintett.

– Te láttad már a Párducot, Szádor? Mert én még nem láttam! Utoljára nyolcéves koromban hittem el ezt a mesét. Utána szerencsére megjött az eszem. És jó lenne, ha te sem kárognál itt, mint valami babonás vénasszony!

Szádor megszégyenülten elhallgatott, de láttam, hogy aggodalmas pillantást vált Tüskével.

Vajon mire készülnek? – morfondíroztam. Mi lehet az a Lidérckapu? És a Párduc? Mi ez, talán valami fantasy, amibe Noémivel együtt csöppentünk?

Bár ha úgy vesszük, már nyakig benne is voltunk.

Murok közben elhelyezkedett egy fa tövében, és rámordult Tüskére.

– Egy órát őrködj! Utánad Szádor következik!

Noémi a közelemben araszolt, és jó hangosan, hogy a férfiak is hallják, beszédbe elegyedett velem.

– Mesélsz valamit arról a Töviserdőről, ahova megyünk? – kérdezte álszentül.

Meg tudtam volna fojtani. Ugyan mit meséljek, hiszen alig tudok róla valamit!

– Mi...mi...mire vagy kíváncsi?

Szádor és Tüske minket figyeltek, és röhögcséltek.

– Na, nézd csak, Kamu! Egy kedves hölgy próbál veled ismerkedni, te meg ilyen bután válaszolsz! Mesélj szépen valamit az otthonodról! – Szádor gúnyosan fürkészett mindkettőnket, aztán Noémire mosolygott.

– Ráadásul egy ilyen szép, szőke hölgy! A mi vidékünkön ritka az ilyen aranyhaj! Igazán különleges!

Noémi tűzvörössé vált, és lehajtotta a fejét. Éreztem, hogy gyorsan mondanom kell valamit.

– Tö...töviserdőben majd kapsz szá...szállást és é...élelmet – mondtam ki, ami hirtelen eszembe jutott. – A mi népünk nagyon se...segítőképz. Ki...ki... kitaláljuk, hogyan juthatsz haza.

Murok egy pillanatra kinyitotta a fél szemét, és rosszállóan nézett rám.

– Te csak ne ígérjess, Kamu! Azt majd én eldöntöm, hogy mit kezdjünk vele! Nem szeretem, ha valaki belepofázik a nagyok dolgába! Értve vagyok?!

– Pé...persze.

Aztán a három gazfickó halkán vitatkozni kezdett valamin. A hangjukat ezúttal lehalkították, de megütötte a fülemet Encián neve. Noémi centinként araszolva közelebb húzódtott hozzám, majd a hátát fordítva felém a földre heveredett, mintha aludni készülné. Murokékra sandítottam: teljesen elmerültek a vitatkozásban.

– Hallasz, Kismuk?

– I... igen.

– Ötlet?

– Nincs.

Szádor felénk fordult, és odakiáltott.

– Úgy, úgy, csak őrizd a hölgy álmát, Kamu! De ne beszélj sokat, hadd pihenjen! Bár az neked nem lesz nehéz, ha-ha-ha!

Nem válaszoltam az undok féregnek.

– Jácint itt van – suttogta Noémi. – Valahol a közelben.

– Holnap ki...kiköt a hajó – mondtam.

– Tudom, fogy az időnk! De Kismukk, Jácinttal együtt hárman vagyunk, úgy, ahogy ők is. Nem tudom, mi az a Lidérckapu, de ott még akar valamit ez a Murok... Talán, ha el vannak foglalva, meglógathatnánk.

– Én is erre gondoltam.

– Szerinted Márkus elárult minket? – kérdezte suttogva Noémi. – Kismukk, én nem hiszem, hogy ezt tette! Talán valami baja esett!

– Áruló – mormoltam, mert biztos voltam benne, hogy Jácint ösztöne nem csal, és Márkusban tényleg nem szabad megbízni.

– Hé, mi zajlik ott? – állt fel Tüske, és közelebb lépett. – Csak nem udvarolsz mégis ennek a virágszálnak? – szegezte nekem a kérdést. Szádor röhögött.

Noémi gyorsan lehunyta a szemét, és a tőle telhető legélethűbben szuszogott. Tüske vetett rá egy pillantást, és visszament a társaihoz.

– Jól sikerült a csere – mondta épp elégedetten Murok. – Ha visszatértünk, ezért jutalom üti a markotokat, fiúk. És ha a vénembert félreállítottam, újra-

szervezem az egész hóbelevancot. Magas tisztségre számíthattok, hiszen ti vagytok a legjobb embereim!

Felém is vetett egy pillantást, aztán odakiáltott.

– Hé, Kamu öcsém! Meg vagyok veled elégedve! Lassú voltál ugyan, de megcsináltad, amit kellett. Ha hazaérünk, nem leszek hálátlan. Ha akarod, beveszlek az új vezérkarba. Akarod?

– A...a...akarom – válaszoltam.

– Áruló – súgta oda nekem alig hallhatóan Noémi, és egy kicsit még kuncogott is.

Volt kedve bohóckodni egy ilyen helyzetben! Azt hiszem, kezdett hozzáedződni a Pantherához.

Én viszont azt éreztem, hogy ezt nem lehet megszokni.

Egy régi szövetség

Jácint a majdnem vaksötét erdőben rohant. Sőt, a gondolatai is száguldottak, csak úgy kergették egymást a fejében.

Okos lány ez a Noémi, gondolta. Nagyon okos. És lehet, hogy tényleg aranyszínű a haja. Egy pillanatra elrévedt, aztán észbe kapott, és átugrott egy kiálló gyökeret. Még elhasal, ha nem vigyáz! Van egy kis ideje, mielőtt ezek a gazfickók a Töviserdőbe érnek. Ha jól értette, tesznek egy kis kitérőt a Lidérckapu felé. Vajon miért? De ő majd ott várja őket, sőt, egy kis meglepetést is készít a számukra. Sajnos egyelőre még fogalma sincs, mi lesz az, de hátha a hely szelleme inspirálóan hat majd rá.

Jácint megborzongott. Igazán nem bánta volna, ha nem a Lidérckapunál kell törbe csalnia a szabotőröket. Nem szereti azt a helyet. Nem mintha hinnen a mendemondákban, ugyan! Nem kisgyerek már. Másrészt viszont Iringó, sőt, maga Kálmos mester is mindig óva intette az ifjakat attól a helytől. De nincs mese, most oda kell mennie! Így talán jóváteheti azt az óriási bakit, amit elkövetett.

Hiszen veszélybe sodorta Noémit azzal, hogy egy hirtelen ötletnek engedelmessé sorsára hagyta az éjszakai hegyen. Másrészt viszont... Jácint meg volt róla győződve, hogy a lány a figyelmeztetés ellenére lemászott a szikláról. Hiszen valószínűtlennek tűnt, hogy a szabotőrök a Macska feje búbján ücsörögtek volna. Épp egy nagyszabású betörés kellős közepén! Nem! Noémi valamiért lemászott, és elkapták.

Jácint meg eközben a Völgyben gubbasztott egy bokor mögött, és várta, hogy a rablók felbukkanjanak. Várakozás közben megerősödött benne a hit, hogy az inspirátorok nem tudnak Murokék érkezéséről. Márkus nem adta át az üzenetet. Talán valami baja történt... Vagy ki tudja? Mindig is érezte, hogy Márkusban nem szabad megbízni!

Lehet, hogy kicsit sokáig időzött a Völgyben, és Noémi követni akarta? Maga is unta már a várakozást, de végül nagy nehezen előkerültek a gazfickók. Először óvatos lépteket hallott, aztán fojtott suttogást, és mire észbe kapott, Kismukk meg a másik két szabotőr már felfelé lépdelt a párkányhoz vezető lépcsőkön. Késő lett volna megkongatni a főtér nagy harangját. A csapat hamar elérte a párkányt, aztán elnyelte őket a Völgybe vezető sziklafolyosó sötét torka. Jácint az egyik rabló hátára szíjazva megpillantotta a Fejlődés Kerekét, melyet vastag rongyokba burkoltak. A keze ökölbe szorult haragjában.

Ezt nagyon elszúrta! A szabotőrök lazán besétáltak, ellopták a kereket, és ő nem figyelmeztette a népet! Most pedig már késő. Utánuk kell iramodnia, és bármi áron vissza kell szereznie a kereket, még mielőtt kárt tesznek benne! És ez nem lesz egyszerű kihívás. Egyetlen dolog nyújtott neki némi bátorítást: az, hogy Kismukk is ott vonul a csapatban. A meglepetés erejét kihasználva ketten együtt talán legyőzhetik ezeket az erős és harcias férfiakat. Talán...

Aztán ő is kibukkant a sziklarésen, és földbe gyökerezett a lába a rémülettől. A távolban látta, hogy a csoport immár öt főre bővült. A négy ismerős sziluett mellett egy lány karcsú alakja is csatlakozott a csapathoz. Az egyik férfi a karjánál fogva vezette-rángatta az erdő felé.

Noémi!

Jácint halkán mondott egy cifrát, és óvatos léptekkel a nyomukba eredt. Kis ideig egy szikla mögött várakozott, míg a hangok teljesen elhaltak, aztán tisztes távolból követni kezdte őket az éjszakai erdőben. A szabotőrök néha lassítottak az iramon, egy-két alkalommal egészen közlelről hallotta a hangjukat. Akkor leadott két füttyjelet, és magában fohászkodott, hogy Kismukk vagy Noémi értsen belőle, és tudják meg, hogy nem hagyta cserben őket. Aztán, amikor végre tábort ütöttek, és Noémi jó hangosan érdeklődött a további terveikről, Jácint megtudta, hova igyekeznek. Ekkor döntött úgy, hogy míg a szabotőr csapat

pihen, ő egéruat nyer, és előkészíti a terepet a Lidérckapunál. Határozott terve ugyan nem volt, de Jácint, Aurához hasonlóan, általában bízott abban, hogy valami majdcsak eszébe jut. Ezt a bizalmat még az oktatáson oltották beléjük, és a fiú most hálás volt ezért. Enélkül ugyanis szinte lehetetlenné válik az inspirátormesterség űzése. Meg úgy tűnik, bármi más is.

Rákanyarodott egy kopár sziklával teleszórt ösvényre, ami egy meredek szakaszhoz vezetett. Ha azon leereszkedik, eléri az erdősávot, ami a Lidérckaput rejt. Van kötele, talán valami csapdát készít majd... Esetleg ás egy nagyobb gödröt, és befedi ágakkal meg levelekkel. Na, de hogyan érje el, hogy ne Kismukkék zuhanjanak bele?

A zsebéből előkotort kovakő segítségével tüzet csiholt, és gyertyát gyújtott.

Igen, ott magasodik a Lidérckapu a fák között! Néma és nyomasztó, most még inkább, mint napali fényben...

A következő pillanatban Jácint felordított, és eldobta a kis gyertyát. A tűz fénykörében két szempár meredt rá, miközben egy bakancsos lábba botlott. A földön heverő alakok egyike felpattant, mögé ugrott, elkapta a karját, és a fülébe ordított:

– Megvagy!

Márkus volt az.

Jácint gyorsan megbánta, hogy annyira megrémült, és felkiáltott. Haragudott magára, de legfőképp

Márkusra haragudott, mindenért. Gondolkodni nem volt sem kedve, sem ereje. Az ijedség és a düh elszántá tette. Kiszabadította magát Márkus szorításából, és teljes erejéből rávetette magát.

A földre zuhantak. Jácint valahol a közelben egy vékony, visító hangot is hallott, és a szeme sarkából látta, amint egy apró alak felpattan, és ide-oda szaladgál körülöttük. De nem törődött vele, csak teljes erejéből ütötte Márkust, ott, ahol érte. A társát meglephette ez a hirtelen indulat, és néhány másodpercig csak tehetetlenül tűrte az ütések, de aztán erőt vett magán, és Jácint fölé kerülve nagy lendülettel a hasára térdelt.

– Mi van, megbolondultál? – dörrent rá.

Jávor, aki álmából riadt fel, csak azt látta, hogy Márkus egy köpenyes alakkal küzd a sötétben. Most, hogy túl volt az első ijedségen, úgy érezte, neki is be kell szállnia a küzdelembe. Bár a fény hirtelen elvakította, és nem látta jól az ellenséget, de mihelyt észrevette, hogy Márkus fölénybe került, közelebb óvakodott, és hatalmasat rúgott a betolakodó oldalába. Jácint feljajdult.

– Hagyd abba! – kiáltott Márkus Jávorra. – És te is higgadj le! – szólt Jácinthoz.

Jácint pislogott, aztán döbbenet meredt Jávorra, majd kicsit összeszedte magát, és így szólt:

– Ha lemásznál a hasamról, újra képes lennék lélegezni.

Márkus felállt, és felemelte az avarból a kis gyer tytát. Jávor közelebb merészkedett, és a még mindig a földön heverő ellenségre pillantott.

– Nézd, Márkus! Hiszen ez Jácint a Völgyből! Ismered, ugye?

– Mint a rossz pénzt!

Jácint felült, kicsit megrázta a haját, és leverte a földet a ruhájáról. Érezte, hogy talán elhamarkodott ítéletet alkotott Márkusról, és kicsit vehemensen reagált a hirtelen felbukkanására. Na, de a váratlan ijedség... és különben is...

– Mit keresel itt éjszaka? – förmedt rá Jávorra számonkérően. – Nemrég a Töviserdőben találkoztunk,

most meg itt, a Lidérckapunál! Csupa veszélyes helyen! Miért nem mész haza?!

– Én már elköltöztem a Völgyből – közölte méltóságteljesen Jávor. Úgy döntött, nem áll le vitatkozni ezzel az inspirátorral. Régen normálisabbnak tűnt, arról nem is beszélve, hogy nemrég kimentette a dutyiból, úgyhogy igazán tanúsíthatna némi hálát.

– És te? – támadt most Márkusnak újult erővel Jácint. – Nem kéne már rég a Völgyben lenned?

– Baleset ért – dünnyögte a fiú.

Jácint észrevette a kötést a fején. Márkus egy pillanatra kényelmetlenül feszengett, aztán megkérdezte: – Ellopták a kereket?

– Ellopták – mondta keserűen Jácint. Vígán sétálnak hazafelé Kismukkal, és a legújabb foglyukkal, Noémivel.

– Micsoda?! – Jácintnak valahogy szinte rosszul esett az a riadalom, amit a társa arcán látott. Márkus falfehér lett és hápogott. – Hol vannak? Azonnal induljunk! Ki kell szabadítanunk őt... őket. Meg a kereket is vissza kell szerezni!

– Érdekes, én is épp erre gondoltam – mondta gúnyosan Jácint, aki kezdett visszatalálni a szokásos stílusához, amit mindig is előszeretettel alkalmazott Márkussal szemben.

– Ki az a Noémi? – kérdezte Jávor. – Miről beszéltek?

De a két nagyfiú szóra sem méltatta. Valami hosszú vitába kezdtek arról, hogy milyen csapdát kéne állítani a szabotőröknek. Aztán köteleket kezdtek tekergetni a fák közé, majd megint veszekedtek egy sort, és gallyakat gyűjtöttek. Pusztá kézzel kaparni kezdték a kemény erdei talajt, aztán ágakat helyeztek az üreg fölé. Márkus folyton Noémit emlegette, hogy nem esett-e baja, meg ilyesmi. Aztán róla, Jávorról is váltottak néhány szót, de a hangjukat lehalakították, úgyhogy a kisfiú nem tudta kivenni, miről beszélnek.

Nem baj, reggel első dolga lesz, hogy megszövik tőlük. De a nagyszabású harcot, amit ezek itt hajnalra terveznek, még megvárja. Izgalmasnak ígérkezik. Utána viszont tényleg elindul a nyulakhoz meg a boszorkányhoz...

Jávor a földön fekvő egyre laposabbakat pislogott. A három kis mécses fényében egyre jobban elmosódott a két inspirátor alakja, akik faágakat cipeltek, halkán és barátságatlanul mormogtak, meg a földön hajlongtak.

Elég izgalmas ez az éjszakai erdő... A hegy tényleg telis-tele van titkokkal! Soha nem fogja elárulni Márkusnak, hogy ő volt az a lidérc, akitől úgy megijedt, és aki miatt betörte a fejét... Nem is ő a hibás, miért nem néz a lába elé? Hú, de álmos... Vajon mikor jönnek azok a szabotőrök? Jácint azt mondta az imént, hogy ő nem maradhat itt, amíg a csata zajlik.

Hogy el kell mennie, és elrejtőzni... Na, persze, majd bolond lesz... Milyen aranyosak a kisnyulak! Biztos nagyon megnőttek már azóta, hogy... huhog a bagoly... és... csak ne lenne itt mindig ilyen meleg... és a kisnyulak csak úgy gurulnak a havon... a friss, jóízű havon...

Jávor elaludt.

37. fejezet

Bosszúálló Rozália

Mihály nagy nehezen kibírta, hogy egy szóval se említse éjszakai kalandját a vidám tengerészek revüműsoráról visszatérő Rozikának. Pedig egyre jobban bosszantotta az a végtelenül idegesítő rajongás, ahogy Rozália azokról a rosszarcú, csíkos ruházatú nyikhajokról áradozott.

– És képzeld, Mihályom, még kézen állva is énekeltek, és az egyikük bejött a nézők közé, és néhány hölgynek átnyújtott egy-egy szál rózsát. És képzeld csak, drágám, én is kaptam, nézd!

– Művirág – reccsent Mihály hangja. – Ronda. Ilyen szín nincs is a természetben!

De Rozika nem zavartatta magát. Az imént tanult slágereket dudorászva készülődött a lefekvéshez, és rövidesen álmodozó mosollyal hajtotta álmora a fejét.

– Ó, az ifjúság! – dünnyögte félálomban.

Mihály egy karosszékben ült, és rosszállóan nézte az elmélyülten szuszogó Rozáliát. Bár eleinte úgy gondolta, hogy csak holnap osztja meg vele a két bűnöző nőszeméllyel vívott éjszakai csatájának részleteit, most kifejezetten zokon vette, hogy Rozi néni

egy szóval sem érdeklődött arról, hogy mivel töltötte a drága idejét, amíg ő csámpás tengerészek környékét hallgatta. Jellemző!

Aztán ő is elbóbiskolt, és amikor újra felnyitotta a szemét, verőfényes reggel volt, és a hálósingos Rozika izgatottan tett-vett a szobában.

– Ó, Mihály! Nem is mondtam még, hogy tegnap Betty nem jött vissza az előadásra. Nem is értem! Csak nem lett ő is beteg?

– Idegbeteg – mormolta Mihály.

– És, drágám, ugye, tudod, hogy ma van a nagy nap? Ma délután köt ki a hajó Tiraka szigetén, és egészen alkonyatig ott horgonyoz majd a partjánál! Úgy vélem, ideje porcukrot szórni a gömb köré! Bevallom, kicsit nyomaszt, hogy Mukkocska és Noémi édesanyját enyhén szólva... khm... félrevezettem, már ami a kirándulást illeti. Ha tudnák, hogy a gyerekek nem is hajókáznak, hanem inkább hegyet másznak... Illetve mindkettőt egyszerre csinálják, hát nem különös, Mihály?

– Az. Különös – mondta Mihály olyan furcsa hangszállal, hogy Rozi néni felkapta a fejét.

– Mi bajod, drágám? Miért vagy ilyen morózus ma reggel?

– Semmi, semmi, Rozi. Örülök, hogy lassan eszedbe jut, hogy nem a te szórakozásod miatt vagyunk itt, hanem éppen egy komoly küldetést teljesítünk.

Rozika néni büntudatosan pislogott, és kivette a szoknyája zsebéből azt a kis csomag porcukrot, amit tegnap az étterem svédasztaláról tulajdonított el hosszas készülődést követően.

– Már szórom is, és szentül fogadom, hogy mostantól csakis a küldetésre koncentrálok.

Kezében a cukorral a kabin ablakához tipegett. A következő pillanatban falfehér arccal fordult a szerelme felé.

– Kérlek, Mihály, ez igazán rossz vicc!

– Micsoda?

– Ez nem tréfa! Azonnal tedd vissza a hógömböt a polcra!

– Tegyem vissza? – Mihály ugyancsak élvezte szavai gúnyos élet. – De hiszen nem vettem el!

– Hát, akkor hol van?! – Rozi néni lehajolt, és a földet kezdte tanulmányozni. – Csak nem gurult be a szekrény alá? Jaj, istenem, a hógömb! A gyerekek! Sőt, mindenki a Pantherán!

Mihály kezdte megsajnálni, bár ez az érzés viszonylag új volt a repertoárjában.

– Ne izgulj, Rozi...

– Hogyhogy ne izguljak? Mihály! Hol a hógömb?! – A barátnőidet kérdezd! Azt, amelyik meglógott mellőled tegnap este az előadásról. Meg a másik alatos kincsvadászt!

– A barátnőidet kérdezd! Azt, amelyik meglógott mellőled tegnap este az előadásról. Meg a másik alatos kincsvadászt!

Rozi néni szeme elkerekedett, az agya sebesen forgott.

– Lehetséges lenne? Te azzal vádolod őket, hogy... De akkor... Na, majd adok én nekik! Csak kerüljenek a szemem elé! Visszaszerzem a hógömböt, akár az életem árán is!

Mihály épp el akarta magyarázni neki, hogy az álnok Betty, az a kígyó, nem is a Pantherát, hanem csupán Kismukk játék hógömbjét tulajdonította el, mégpedig az ő, Mihály roppant furfangos cselének köszönhetően. De Rozi nénit már nem lehetett megállítani. Felkapta az ajtó mellé állított napernyőt, és úgy, ahogy volt, a bánatos szemű delfint ábrázoló hálóingében kirobbant a kabinból. Mihály látta, hogy ennek a fele sem tréfa, és utánaeredt.

– Hé, állj meg, Rozi! Nyugi! Elrejtettem!

A hajó elegáns és kifinomult utazóközönsége érdeklődéssel vegyes döbbenettel figyelte a napernyővel hadonászó és hangosan kiabáló fúriát, amint lobogó hálóingben végignyargal az összes fedélzeten, továbbá az éttermen, az üzletsoron és a hajó egyéb, kiemelt pontjain.

– Donna! Betty! Átkozott nőszemélyek! – kiáltozta. – Csak kerüljete a szemem elé! Kincsrablók! Bűnözők! Alávaló némberek! Megálljatok!

Egy biztonsági ember végül útját állta. Épp akkor toppant elé, amikor Rozika megpillantotta a testvérpárt, akik a korlátra könyökölve, merengve bámulták a végtelen tengert. Betty keze kissé túllógott a vasrúdon. Rozika lélegzete elakadt, amikor az

óceán fölé nyúló karmos ujjak közt megpillantotta a hógömböt.

Megtorpant, a keze elernyedtt, és igazán nem sok választotta el a zokogástól, esetleg az ájulástól.

Szerencsére ekkor érte utol Mihály. Elrángatta Rozikát a biztonsági alkalmazott látóteréből, és hosszasan sutyorgott a fülébe. Rozika arca először elfelhősödött, aztán némileg földerült, majd bosszússá vált, hogy végül megállapodjon egy ádáz, igazságosztó arckifejezésnél, mellyel most a közelben ácsorgó, de rájuk ügyet sem vető két nőt fixírozta.

– Beszédem van velük – mondta, és csodálkozó pillantások keresztüzében, bosszúálló amazonként vonult végig a fedélzeten, felékszerezett hölgyek és vászonöltönyös, barnára sült férfiak között.

– Helló, drágáim! – könyökölt Rozika Donna mellé a korlátra. Betty kicsit igazított a kezében tartott hógömbön. Mihály is odaért, de Rozika elhessentette.

– Játsszál egy sakkpartit, Michel! Ez most a nők dolga!

Mihály már készült valamit mondani, de végül lenyelte. Vállat vont, és megcélozta a sakkasztalokat. Rozika pedig folytatta a megkezdett akciót.

– Helló, drágáim! – fuvolázta. – De szép a hógömböd, Bettykém! Hol szerezted? – kérdezte olyan maró gúnnyal, mintha egy vetélytárs szakácsnő süteményét kellene álszent dicsérettel illetni.

Ám Betty ma reggel nem volt humoránál. Vagy talán nem is volt neki humora soha.

– Bedobom a vízbe, ha nem kopsz le, nyanya!

– Miért nem alkuszunk meg rajta? – kérdezte békülékenyen Rozika. – Hiszen olyan gazdagok vagytok! Nektek adom ezt az értékes kristályt, ha egy méltányos összeget fizettek érte.

– Mennyit te gondolsz? – kérdezte Donna, és nagy, kerek arcán szinte sajnálkozó kifejezés ült, hogy a Rozáliával való szép barátság ilyen üzleties fordulatot vett.

– Beérem egy kis szoborral a gyűjteményetekből – mondta Rozika néni. – De legyen rajta ruha vagy legalább egy kis lepedő, különben Michel leharapja a fejemet.

Donna a könyökével oldalba bökte Bettyt, és egy Rozika által még sosem hallott nyelven néhány sutyorgó mondatot váltottak. Végül Donna tért rá az üzletre.

– Lenni nekünk ókori műkincs. Pásztorleányka-szobor. Színaranyozott, hosszú, egy méter.

– Van rajta ruha? – kérdezte gyanakodva Rozika, és érezte, úgy tárgyalt most, mint egy vérbeli üzletasszony. Szinte sajnálta, hogy Mihály nem hallja.

– Lenni ruha neki, sok-sok helyen eltakarja. És kezében lenni kis bika.

– Talán birka? – találgatott Rozika. – Úgy érted, bárány?

– Bárány. Időszámolás előtti tizennyolcadik század. Lenni értékes műkincs. Te leszel gazdag színaranyozott pásztorlánykával.

Rozika elégedetten elmosolyodott.

– Áll az alku – mondta. Aztán sajnálkozó pillantást vetett a hógömbre.

– Bár azt hiszem, mégis csak ti jártok jobban a kristállyal! Egyedülálló mineralógiai lelet! Nincs párja! De kérlek, csak akkor törjétek fel a gömböt, ha hazazértetek. Sokan pályáznak rá, és bonyodalmakba keveredhettek, ha kiderül, hogy a birtokotokba került.

Betty visszahúzta kezét az óceán felől, és a térdnadrágja zsebébe süllyesztette a hógömböt. Aztán odaintett Rozikának, és meghitt hármásban a két nővér kabinja felé vették az irányt.

Kicsit később Rozika és Mihály egy hatalmas termetű, színarany, az időszámításunk előtti XVIII. századból származó pásztorlánykát vonszoltak végig a folyosón. Szinte beestek vele együtt a kabinjukba.

– Gondolom, jól átverték, Rozália!

– Ugyan, hogy mondatsz ilyet, Mihály! Arra célzol, hogy netán hamisítvány? Ugyan minek hurcolnának magukkal aranyozott, hamis pásztorlánykákat egy tengeri útra?

– Hát, pont ezért, Rozi! Hogy a magadfajta tudatlan népeket ezzel hülyítsék el!

– Ha hamis, hát hamis – vont vállat Rozi néni. – De akkor is gyönyörű! Nézd csak, Mihály, mennyire csillog! – Egy darabig gyönyörködött a szoborban, aztán rémülten felkiáltott:

– Jesszumpepi, Michel! Már délelőtt tíz óra! A gyerekek biztosan kijöttek a hógömbből! Ott toporognak a tövében, mi meg nem vagyunk mellettük! Áruld el végre, drágám: hol helyezted biztonságba őket?

Mihály elégedetten dőlt hátra a karosszékben, és pödört egyet a bajuszán.

– A legjobb helyen, Rozi! Álcáztam a hógömböt. Felraktam a játszószoza egyik polcára, mintha csak egy közönséges gyerekjáték lenne. Ezt kitűnően kigondoltam, igaz-e?

– Mihály! – sikoltott fel Rozi néni. – De hiszen egy kisgyerek bármikor leszedheti a polcról! Képzeld csak el, ha elkezdi rázogatni, vagy a földre dobja. Gyerünk!

És már rohant is. Mihály a nyomában lihegett, és próbálta jobb belátásra bírni.

– Magasra raktam, Rozi. Oda fel nem mászik egyetlen pelenkás kis vakarcs sem!

Rövidesen a játszószoza ajtajában álltak. A helyiségben vagy harminc kisgyerek nyüzsgött, és legalább ugyanannyi anyuka meg apuka is. Mihály némi feltűnést keltett, ahogy öles léptekkel a játéktároló

polchoz lépett. Lábujjhegyre állt, majd a polc tetejéről leemelt egy üvegtárgyat, és diadalmas mozdulattal, győzelmes mosollyal tartotta a magasba.

A látvány egyszerre volt rémisztő és fenséges. Néhány kisebb gyerek elsírta magát.

Rozika izgatottan tapsolt, kicsit ugrált is, mire egy apuka odasúgta a feleségének.

– Nézd, milyen aranyosak a kisöregék, biztos már a második gyerekkorukat élik!

Pár perccel később kabinjuk magányában Rozika a kis dohányzóasztalra helyezte a hógömböt, és szórt köré némi porcukrot a kis papírzacskóból.

– Űgy! Most már jöhettek, drágáim, szeretettel várunk benneteket!

– Azért ez nem sokon múlt, Rozi! A barátnőid...

– Tudom, tudom! Ne is említsd, drágám! Bizony ez jókora baklövés volt a részemről! De lásd be, anyyira végtelenül rokonszenves hölgyek benyomását keltették!

– Már akinek!

– Finomak és elegánsak! És mindent tudnak a történelemről meg a műkincsekről!

Mihály lapos oldalpillantást vetett a pásztorlánykára, és prüszkölt egyet. Aztán elégedett mosolyra húzta a száját.

– Kálmos ugyancsak meg fog dicsérni engem – jelentette ki önelégülten. Egy pillanatra elgondolko-

dott. – De vajon fogom én azt hallani? Dehogyan fogom! Hiszen elhajózunk, és otthagyjuk a hegyet a nagy víz kellős közepiben!

– Biztos vagyok benne, hogy a távolság ellenére is hálás lesz neked! – mondta Rozika néni. – Kapsz nyilvános kitüntetést meg óceánon átívelő megbocsátást, és lehet, hogy szobrot is állítanak neked a Völgyben!

Mihály arcán pillanatnyi szomorúság suhant át. Rozika úgy tett, mint aki nem veszi észre. A gömb fölé hajolt, és sürgetően suttogetta.

– Nos, drágáim, ideje kimászni! A hajó nemsokára kiköt, és szeretném, ha maga Kismukk kezelné ezt a huncut szerkentyűt! Mihály még mindig nem tudja fejből Vincécske versét.

– Mert nincs semmi értelme!

– Jó, jó! Szóval iparkodjatok, gyerekek!

38. fejezet

Lidérckapu

Rozika néninek sejtelve sem volt róla, hogy egyelőre nem vagyunk abban a helyzetben, hogy kimászunk a hógömbből. Zűrös volt az éjszaka, és még zűrösebb lett a hajnal. Nem is gondoltunk arra, hogy a hajó hamarosan kiköt Tirakán.

Rövid és zaklatott pihenő után a szabotőr csapat Murok vezetésével újra megindult a Lidérckapu irányába. Noémi meg én szemhunyaszt sem aludtunk, csak suttogetva találgattuk, mire számíthatunk a kapunál, illetve hogyan és mikor szökhetnénk meg a szabotőröktől. Noémi amondó volt, hogy egyszerűen el kéne rohannunk, amikor épp nem néznek oda. Felhívtam rá a figyelmét, hogy ezek vérbeli hegylakó fickók, akik jól ismerik az erdőt, mi pedig azt sem tudjuk, melyik ösvényen induljunk el lefelé.

– Akkor mondjál jobbat! – duzzogott. – Én már senkiben sem bízom, csak saját magamban! Nézd csak meg, Kismukk! Márkus cserben hagyott minket, és lehet, hogy Jácint is! Nincs értelme arra várnunk, hogy valaki majdcsak megment. Úgy látszik, mindenkinek van fontosabb dolga.

Ezt olyan sértetten mondta, hogy kénytelen voltam kicsit helyesbíteni.

– Hallottad a füttyöt! Sze...szerintem bi...bízunk Jácintban!

Vállat vont, de nem szólt semmit.

Murok pedig közben kipihente magát, és újult lendülettel látott neki a parancsolgatásnak.

– Tüske, vedd a hátadra a kereket! Szádor, most te vigyázol a lányra! Nehogy meglógjon!

– Szíves örömet – vigyorgott a szépfiú.

– Kamu, te is szedd a lábad! És ha visszaértünk a Töviserdőbe, egy szót se szólj senkinek a ma éjszakai kalandodról! Egy ünnepélyes esemény keretében szeretném a tudomásukra hozni, hogy mit végeztünk.

Megkockáztattam egy kérdést.

– Mire fognak menni az inspirátorok a hamis kéréssel? Úgy értem, miféle feladatokat jelöl majd ki a számukra?

– Mit érdekel az téged? – förmedt rám.

Szádor viszont közlékenyebb volt.

– Vakond motyogott valamit erről...

Tüske is csatlakozott a beszélgetéshez.

– Azt állította, hogy egyszer még hálások lesznek neki a külvilág népei, hogy a józan eszük felzárkózik a technológiájuk és az anyagi mohóságuk mögé. Én, mondjuk, egy kukkot sem értek ebből, de igazság szerint nem is érdekel. Vakond nem épeszű, ezt mindenki tudja.

Noémi váratlanul megszólalt:

– Szerintem ez nagyon érdekes...

Három férfi mordult rá egyszerre, sőt még én is szúrós pillantást vettem rá. Nehogy már kifejtse itt, a sötét erdő kellős közepén, három ellenséges szabotőr gyűrűjében a világmegváltó elképzeléseit. Nem lenne túl jó ötlet!

Ennek ellenére rám telepedett egy kellemetlen érzés. Lehet, hogy valami fontos dolgot vittem az inspirátorok csarnokába? Vajon ki lehet ez a Vakond, aki ilyen ajándékot küld nekik? De hát már megírtam az üzenetet: az a kerék hamisítvány! És vélhetően így is fognak bánni vele. Magyarul: megsemmisítik.

A hajnali derengés már belopakodott a fák közé, ahogy közeledtünk a Lidérckapuhoz. Minden csendes volt, csak az első madarak kezdtek neszezni a lombok között. Gyér csiripelés szűrődött át a ködön, aztán egyszer csak megszólalt egy hegyi sármány. Kettőt füttyentett. Noémire néztem, aki alig észrevehetően megvonta a vállát.

Pár száz méter gyaloglás után végre megpillantottuk a Lidérckaput. Sziklából durván kifaragott boltív volt, és úgy állt ott, mint egy emlékmű a fák közötti tisztáson. Hiszen ez csak egy egyszerű sziklaív! Ettől vannak mind annyira betojva?

Jó húsz méterrel a kapu előtt vezetőink tiszteletteljesen megálltak. Murok és Szádor arcán rettegés-

sel vegyes csodálat tükröződött, de Tüske nem osztozott az áhítatos hangulatban. Fogott egy nagy követ, és bedobta a kapun, közben harsányan oda kiáltott nekem:

– Nézd csak, Kamu! Ismered ezt a trükköt?

A kő bezúgott a nyíláson, ám a túloldalon nem pottyant le semmi az avarba. Vártam a becsapódást, a levélzörgést, a repülő kő látványát, ám egyáltalán nem történt semmi. Ugyanakkor a kapu túloldalán mégis látszott az erdő, a fák és az összes megszokott díszlet. Ám az elhajított kő nem esett le a túloldalon. A látvány, vagyis annak hiánya zavarba ejtő volt. Sőt, ijesztő. Láttam Noémin, hogy ő is így gondolja.

Akkor vettem észre Murok szemében a riadalmat. Megpördült a tengelye körül, és hatalmas pofont kent le Tüskének.

– Megörültél, te hülye?! Felébreszted a Párducot!

Szádor is halottsápadt volt, a szája remegett.

– Én... már hallok is valamit...

Ekkor történt a dolog. Két zuhanó testet észleltünk, valahol a látómezőnk felső peremén. Az egyik egyenesen Murokra esett, a másik pedig a földre szökkent, és Tüskéhez rohant, aki a hátára erősített kerékkel ügyetlenül hátrált.

– Kerülj mögé, Kismukk! – hallottam Jácint hangját.

Noémi felsikított. Mellette a földön Márkus és Murok birkózott, ide-oda hengeredve az avarban. Jácint Tüske válláról cibálta a kerék tartószíját.

Odaugrottam, és ahogy tőlem telt, igyekeztem lefogni a férfi minden irányba csépelő karját, de szinte reménytelennek tűnt a küzdelem egy ilyen, mindenre elszánt szabotőrrel. Mindhárman a földre zuhantunk. A kerék fémlapja a homlokomnak vágódott, amitől csillagokat láttam.

Noémi az egyik fa mögé szökkent, és rémülten bámulta Szádort, aki eddig dermedten figyelt, de most akcióba lendült. Míg Murok Márkust csépelte, rohanvást felénk indult, és lelökte Jácintot Tüskéről. Aztán felkapta a földre esett kereket, és felém lendítette. Ha nem lapulok hirtelen a földhöz, hatalmas csapást mérhetett volna rám az erős fémlemezekkel.

Ezalatt Márkus átmenetileg Murok fölébe került. Csak úgy dagadtak az izmok a lábán, ahogy leszorította a nála két fejjel magasabb, iszonyú erejű szabotőrt.

– Fuss, Noémi! – kiabálta. – Tűnj el innen!

Murok dühödten vergődött a szorításában. Szemével a társait kereste, és végül megpillantotta Szádort a kerékkel.

– Gyerünk, Szádor! – ordította. – Gurítsd be a kapun! Csináld!

– Mi?!

– Ne kérdezzess, te agyatlan birka! Csináld!

Szádor előreszökkent. Láttam a szemében a hitetlenkedést. Jácint meg én felpattantunk, és a nyomába eredtünk. Ez az örült be akarja gurítani a Lidérckapun a Fejlődés Kerekét!

– Neee! – ordította Jácint és Márkus egyszerre.

Szádor rohant, mi pedig ugrottunk. Elértük a lobogó köpenye szegélyét, és Jácint hátra is rántotta, ám az utolsó pillanatban Szádor meglendítette a kerekét, és az lassú, lágy gördüléssel, méltóságteljesen begurult a Lidérckapun. Begördült, hogy a túloldalon már ne bukkanjon föl többé.

Elnyelte az erdő, a láthatatlan vadon, vagy a Párduc. Vagy valami...

Egy pillanatra még a harc is alábbhagyott. Hat néma szempár bámulta az üres kaput, ami elnyelte a Fejlődés Kerekét, elnyelte az inspirátorok jövőjét, sőt, az embereket is. Néztük a kaput, amin senki emberfia be nem meri tenni a lábát.

Márkus tért magához először. Felordított, és újult erővel esett neki Muroknak. De az, győzelme tudatában felrohögött, lerázta magáról a kimerült fiút, és öblös hangon kiabált.

– Picinyeim, nektek annyi! Végetek van! – Márkus karját könnyedén a háta mögé csavarta. – Szádor, hozd a kötelet!

Szádor ott termett, és gyorsan körütekerte a földön hasaló Márkus csuklóját.

Jácinttal egymásra bámultunk. Noémi már rég nem volt sehol. A harc eldőlt.

Láttam Jácint arcán a reménytelenséget. Mióta a kerék begördült a Lidércpun, szinte minden harci kedve elhagyta. Úgy állt ott leeresztett karokkal,

mint egy szerencsétlen kisfiú, akitől elvették a játekát.

– Menekülj, Kismukk! – súgta oda, és szemével most már ő is a menekülés útját kereste, mert Tüske vésszesen közeledett felénk. Nem volt reményünk a győzelemre, hiszen ketten nem mentünk volna semmire három erős szabotőr ellen. Fel kellett adnunk.

Sarkon fordultam, hogy bevessem magam a sűrűbe, ám ekkor váratlan dolog történt. Az erdőből, épp mellettem, két fúria rohant ki visítva. Kezükben ritka szövésű, erős háló lobogott. Az egyik fúria fején rézvörös, a másikén aranyszínű haj libegett. Odarohantak, ahol Murok és Szádor éppen Márkus köteleit csomózták a földön térdelve, és a hálót a kis csoport fölé borították. A vörös fúria ezután futott még néhány kört a csapdába esettek körül, és a hálót rángatva, csavargatva egyre kuszább csapdát kerített köréjük.

Csak ekkor jöttem rá, mit látok. Aurát!

Aurát és Noémit!

– Áruló! – hallatszott a kupacból Murok dühtől fuldokló hangja. – Azonnal szedd le rólunk a hálót, Aura!

Nem volt vesztegetni való időnk. Jácinttal egyszerre a rémült Tüskére vetettük magunkat. Ám ő gyorsabb volt. Hatalmas szökkenéssel bevette magát az erdőbe, és már csak a gallyak recsegése jelezte fejvesztett menekülését.

Nem mentünk utána, fontosabb dolgunk is akadt.

Noémi és Aura lihegve álltak a kupac fölött, aztán némiképp meglepő módon egymásra mosolyogtak. Jácint egyelőre csak hápogni bírt.

– Hát te?

– Épp erre jártam – mosolygott Aura. – És ha már így alakult, gondoltam, besegítek.

Noémi aggodalmasan szemlélte a vergődő, káromkodó kupacot.

– Jól vagy, Márkus? – kérdezte aggódva. – Tarts ki, mindjárt kiszabadítunk!

Fojtott mormogás volt a válasz.

– Csak siessetek! Agyonnyom ez a két tuskó!

Pofon csattant, aztán még egy.

– Aú! – hallatszott Szádor hangja.

Jácint elővette a kését, és kis nyílást vágott a hálón, ott, ahol Márkust sejtette.

– Fogjátok le a többit! – utasított minket.

Márkus nagy nehezen kivergődött a szűk nyíláson, aztán összecsomózta az elvágott végeket. Murok és Szádor nem hagyták szó nélkül az eseményeket. A legváltozatosabb szitkokat zúdították ránk, miközben foggal-körömmel tépték a hálót. Ám az nem engedett. A szitkok legfőbb céltáblája persze Aura volt, aki aljas árulótól kezdve minden volt, de ő csak nevetett.

– Akkor leszel te vezér, Murok, amikor én füvesasszony! – mondta. Magabiztosan elmosolyodott, és

egy kis üvegcsét húzott elő a zsebéből. – Nézd csak, mit szereztem! Képzeld, én is meglátogattam a kedves, öreg Kamillát! Igazán segítőkész volt. Ettől a kis létől pedig Encián egykettőre visszanyeri a józan esztét, és bizonyára szívesen elbeszélget majd veled.

– Hibát követsz el, Aura! – hangzott a hálóból. – Beszéljük meg! Ha nem teszel keresztbe nekem, akkor hatalomhoz juttatlak az új vezérkarban. Megígérem!

– Köpök a hatalmadra! – mondta undorodva Aura.

Érdeklődve hallgattuk a csevegést, de Jácint és Márkus arcán láttam, hogy a győzelem ellenére sem tudnak igazán örülni. A kerék elveszett, és mindketten sejtették, mit jelent ez a népük számára. És ők voltak azok, csakis ők ketten, akik nem tudtak vigyázni rá.

– Haza kell mennünk, hogy elmondjuk, mi történt – fordult Jácint Márkushoz.

– Igen – a zömök fiú most szinte sírt.

Noémin látszott, hogy szívesen mondana valami vigasztalót, de semmi nem jutott eszébe. Egyikükről a másikra pillantott, és a copfját csavargatta. Én sem nagyon tudtam, mit is lehet ilyenkor mondani. És amúgy sem vagyok a szavak embere.

Aura érezte a pillanat súlyát, és kivételesen félretette a gúnyos hangnemet.

– Sajnálom a kereket – mondta a két fiúnak. – Tényleg sajnálom.

Ekkor a tisztás legmagasabb fájának egyik alsó ágáról lombsuhogás hallatszott, majd a következő pillanatban, mint egy fürge mókus, apró gyerek kúszott le a fa törzsén.

– Miért sajnáljátok? – kérdezte értetlenül.

– Jávor! – kiáltott fel Jácint szigorúan. – Nem mondtam, hogy tűnj el innen? Messzire!

– El is tűntem. Felmásztam arra a fára. De, ugye, nem gondoltad, hogy elmegyek, miközben itt ilyen izgalmas dolgok történnek? Végignéztem az egészet! – Gyermeki mosoly ömlött szét az arcán. – Nagyon izgalmas volt. Csihi-puhi, piff-puff! – Öklével a levegőbe suhintott. – Majdnem lemásztam, hogy én is részt vehessek benne!

– Jó, hogy nem tetted! – mondta Noémi az ismeretlen kisfiúnak. – Így is elég nagy baj történt.

– A kerékről beszélsz? – kérdezte Jávor. – Nem értem, mi az a nagy baj.

A következő pillanatban szoborrá dermedtünk a meglepetéstől és a rémülettől. Jávor, mint a fürge mókus, átszökkent a tisztáson, és mielőtt bármelyikünk is megszólalhatott volna, besétált a kapun. Ott pedig eltűnt.

Nem bírtunk megszólalni. Jácint tett egy tétova lépést a kapu felé, aztán megtorpant. Márkus felzisszent.

– Még ez is!

Aura ijedten nézett ránk, Noémi meg én pedig csak álltunk ott, és bután tátogtunk. Még a kötelek szorításában tekergő szabotőrök is szoborrá dermedtek meglepetésükben.

Jávor bement a Lidérckapun! Egy szerencsétlen, tudatlan kisfiú a szemünk előtt sétált a vesztébe.

És ha a feszültséget vagy döbbenetet lehet még fokozni, akkor ez meg is történt. Mert fél perc múlva nagy nyögések és fújtatások közepette kibaktatott a kapun Jávor, maga előtt görgetve a Fejlődés Kerekét.

Nem csak én nem tudtam most megszólalni.

– Itt van – lihegte a kisfiú, és nem túl finoman ejtette földre az óriási lemezeket. – Emiatt jajgattatok? Tessék, kihoztam nektek!

Büszkén mosolygott ránk a jól végzett munka örömeivel.

– Legalább én is csináltam valamit ebben az izgalmas csatában – mondta.

Mindent megbeszélünk

Volt mit megbeszélünk. Sok ember rengeteg különböző kalandja ért össze itt, a kapu előtt. Sok különböző cél és szándék találkozott, számtalan különféle információ, sejtés és tudás kavargott. Beletelt egy-két órába, mire mindent kibogoztunk, és elkezdtünk tisztán látni.

A reggel észrevétlenül délelőttbe fordult, és Noémi meg én tudtuk, hogy néhány órán belül el kell indulnunk, hogy még alkonyat előtt kiérjünk a hógömbből. Mielőtt a luxushajó felszedi a horgonyt Tiraka szigetének partjainál. De addig még volt egy kis idő, na meg egy-két megbeszélnivaló. A hálóba gabalyodva ücsörgő Murokéktól távolabb húzódtunk, hogy ne halljanak bennünket. Murok ugyan időnként odakiáltott egy-két hamis ígéretet, és ezt fenyegetőzéssel váltogatta, de nem törődünk vele.

Jácint kezdte a beszámolókat. És már az elején nagyon meglepőt mondott.

– Nem olyan túl régen meghamisítottam a születési dátumomat – mondta, mire Márkus felkapta fejét, és hitetlenkedve bámult rá.

Jácint pedig folytatta: – Számomra ezzel kezdődött az egész különös ámokfutás. Az a nagyon fontos küldetés az akarit felfedezésével igazából nem az enyém lett volna, hanem Márkusé. Mégis én mentem helyette. – Egyre jobban hadart, az arca tűzvörös volt, és nem nézett senkire. – Olyan régóta szeretném ezt elmondani valakinek, mert annyira nyomaszt. Nektek mondom el először, de persze Kálmos elé is oda kell majd állnom. Meg az összes inspirátor elé.

– Miért tetted? – kérdezte Noémi.

Aura elnevette magát.

– Hogyhogy miért? Hát csakis a kalandért és a dicsőségért! Jól látom, ugye?

Jácint bólintott.

– Ezért nem gondoltam valami jó szívvvel Márkusra. Sőt, talán még annak is örültem volna, ha kiderül, hogy... hogy áruló. Hogy cserben hagyott bennünket. Így nem tűnt volna olyan nagyon durvának, amit elkövettem. De Márkus nem hagyott cserben minket. Csak baleset érte, ezért nem jutott el a Völgybe.

Márkus bólintott, de nem szólt, csak Noémire pillantott, mintha azt kérdezné, vajon ő is elhitte-e, akár egy percig is, hogy áruló lett. De Noémi arcáról semmit nem lehetett leolvasni. A copfja végét rágcsálta, mint mindig, ha nagyon elmerült a gondolataiban. Jácint pedig újra felvette a fonalat.

– Amikor Noémivel tegnap este a Völgyhöz értünk, gyanús volt, hogy a szokott őrhelyeken nem látom az inspirátorok nyomait és elrejtett csapdáit. Úgy tűnt, nem állnak készenlétben, és nem is erősítették meg az őrséget. Mintha Márkus nem adta volna át az üzenetet. Ez nyugtalanított, tehát meg kellett tudom, mi zajlik a Völgyben. Ezért óvatlanul magára hagytam Noémit, és bementem a két inspirátor meg Kismukk után. Csak azt nem értem – fordult a lányhoz –, mégis hogyan kaphattak el? Lemásztál a macskáról?

Noémi kényelmetlenül feszengett.

– Lemásztam – mondta kis habozás után. – Elég fura hangokat hallottam... és... és bepánikoltam. Arra gondoltam, hogy utánad megyek, vagy egy védettebb helyen várok rád. De akkor előbukkant az a fickó. Az a Tüske. Utána meg a többiek Kismukk-kal együtt.

– A Völgyben a megszokott éjszakai csendet és nyugalmat tapasztaltam – vette vissza a szót Jácint. – Egy ór szunyókált a főtéren, de nem tudtam szólni neki, mert a szabotőrök váratlanul előbukkantak, és már spuriztak is felfelé a sziklalépcsőn. Követnem kellett őket, mert láttam, hogy viszik a kereket is. Úgy gondoltam, hogy sikerült a csere, és már nem a hamis, hanem az eredeti kerék van nálunk. Kicserélted, ugye? – fordult hozzám.

– Ki... De nem volt kö...könnyű a fa...falmászás. Ö...őrt viszont nem láttam az é...épületben.

– Ilyenkor teljesen kihalt – bólintott Jácint. – Az inspirátorok nem túlságosan gyanakvóak. És az elmúlt időszakban viszonylagos békeség volt a hegyen. A szabotőrökkel ugyan folyamatosan ellentétben állunk, de nem számítottunk tőlük ilyen durva támadásra.

Aura némi elismeréssel pillantott rám.

– Megmászad a csarnok falát? Akkor egész ügyes vagy! Néha én is járok arra, például amikor a vének megpörgetik a kereket, és őszintén szólva nem kis kihívás az a fal.

– Jó tudni – dünnyögte Jácint. – Mármint hogy végig szoktad nézni a pörgetéseket.

– Csak ha fontos dolgról van szó – nevetett Aura. – Csip-csup találmányok nem érdekelnek. De az akarit felfedezése előtt Encián figyelmeztetett, hogy jelentős esemény várható. Neki is megvannak a maga módszerei, hogy lássa a jövőt.

– Nincs már sok mondanivalóm – folytatta Jácint. – Követtelek benneteket, és amikor Noémi megkérdezte a szabotőrök terveit – ami egyébként nagy ötlet volt –, arra gondoltam, hogy beelőzöm a csapatot, és csapdát állítok a Lidérckapunál. És amikor ideértem, belebotlottam Márkusba meg Jávorba.

Jávor eddig némán ücsörgött mellettünk, és a Noémi hátizsákjából elővarázsolt Rozi néni féle sütemény utolsó morzsáit rágcsálta. Nem merte megmondani, hogy a jégcsap finomabb, mert azért

ez sem volt rossz. Az éjszakai kaland említésére azonban felélénkült.

– Jácint úgy jött ide, mint valami vérengző vadállat – mesélte határtalanul lelkesen. – Nekiesett Márkusnak, és agyba-főbe püfölték egymást. Még mindig látszik a szeme alatt, ahol Márkus behúzott neki egyet... Nagyon izgalmas volt!

Aura rendkívül mulatságosnak találta ezt a beszámolót. Most, hogy vége volt a Murokéék elleni harcnak, kissé távolabb ücsörgött a földön, és újra került a Noémivel való társalgást. Márkus pedig kényelmetlenül feszengett, aztán, mivel minden szem rá szegeződött, átvette a szót.

– Tudom, elszúrtam – dünnyögte. – Nem jutottam el a Völgybe, mert... szóval hanyatt estem, és bevertem a fejem egy sziklába. Azt hiszem, elájultam, vagy mi. És Jávor mentett meg.

– Akárcsak engem, a börtönből – tette hozzá Jácint.

Jávor arca felragyogott, és kihúzta magát.

– Nem volt nagy ügy – mondta nehezen titkolt büszkeséggel. – Jácintnak csak odavittem a dutyi kulcsát. Mert akkor épp egy majom voltam. Majom és párdúc. Márkusnak meg szedtem gyógynövényt. Szerencsére rengeteget tudok a gyógynövényekről. Kamillától.

– Ha visszatérünk a Völgybe, nagyon megjutalmaznak majd – mosolygott rá Jácint. – De most már

árukl el végre, Jávör, mi van ott, a Lidérckapun túl!
– Kimondta azt a kérdést, ami órák óta izgalomban tartott minket. Szinte áhítatos fényt vont Jávör köré az a tény, hogy ő be mert oda menni. Csak úgy besétált, aztán meg kijött.

– Ja, ott? Mit tudom én, hogy mi van ott. Sötét. Meg fura szag. És hangok. Kedvesek és félelmetesek is. Valami néha meglegyintette az arcomat. Az egy kicsit zavart. Amúgy pedig nem először jártam már ott, szóval tudtam, hogy nincs mitől tartanom...

Jácint hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Azért ez nagyon meredek! Szinte hihetetlen! De úgy néz ki, neked köszönhetjük, hogy a kerék épségben visszakerül a Völgybe. Egy igazi hős vagy, Jávör!

– Tudom – mondta a kisfiú. – Tényleg elég nagy hős vagyok. Talán a legnagyobb a hegyen!

Erre már mindannyian jóízűen kacagtunk. Az általános derűtséget Murok távoli szitkai festették alá. Jávör odafordult, és a két hálóban vergődő rabra öltötte a nyelvét.

– Most te jössz – fordultam Aurához.

Ő vállat vont.

– A hegyetön jártam, miután elváltak az útjaink tegnap reggel. A magas sziklák között. Ott lakik Jávör kedves tanító nénije, Kamilla, a füves boszorkány. Bizony, már kétségbe van esve, hogy merre köszálsz – mondta Jávörnek.

– Szóval nála ütöttél tanyát? – vonta kérdőre Márkus a kisfiút. – Tűvé tették érted a hegyet! Iringó teljesen ki van készülve.

Jávör duzzogva vakarta a lábát.

– Túl meleg van a Völgyben! És amúgy sem akarok inspirátor lenni. Mert az akkora hülyeség!

Aura most már gurult a nevetéstől.

– Tudtam én, hogy eszes gyerek vagy! Ugyanis én már korábban találkoztam Jávörrel, amikor a Töviserdőben bujkált. Kamillának kémkedett, és meg kell mondjam, hogy van hozzá tehetsége. Aztán egyszer csak nyomát vesztettem.

– Akárcsak én – nézett a kisfiúra megrovóan Jácint.

– Szeretem én magam eldönteni, hogy hova menjek – magyarázta Jávör. – Egyszerűen nem bírom, ha parancsolgatnak!

– Miért, Kamilla talán nem szokott parancsolgatni? – kérdezte Aura.

– De. Tőle is meg fogok szökni nemsokára. Csak előbb magamhoz veszem a nyulaimat. – Olyan magabiztosan mondta, hogy nem volt kétséges: így is lesz.

– És hogy találtál ránk? – kérdezte Jácint Aurától.

– Megígértem a banyának, hogy körbeszimatolok a hegyen, hátha megtalálom a kölyköt – mondta Aura, majd Jávör rosszalló pillantását látva hozzá-

tette: – Azt mondtam, csakis akkor kísérlek vissza, ha neked is kedved van hozzá. Tettem egy kitérőt a Lidérckapu felé, mert az volt az érzésem, hogy egy ilyen legendás és izgalmas hely talán tetszik egy kisfiúnak. Amikor a közelbe értem, láttam, hogy itt van Jávor, Márkus és Jácint is. Nagyban készültek valamire. Kicsit távolabb elrejtőztem. Arra gondoltam, kivárom, mi folyik itt. Aztán amikor Murokék megérkeztek, közelebb osontam, és láttam a harcot. Noémi befutott az erdőbe, szinte nekem rohant. Nem volt vesztegetni való időnk...

– Nem akartam elmenekülni – tette hozzá gyorsan Noémi. – Igazából azért futottam el, hátha találok segítséget. És találtam is – mondta, és Aurára pillantott.

– Mindig nálam van ez a háló. Kis helyen elfér, és jó szolgálatot tesz.

– Hát... – Márkus megvakarta a borzas fejét. – Köszí! – mondta a két lányra pillantva, és látszott, hogy még ez is iszonyú erőfeszítésébe került. Jácint viszont nem volt ennyire szégyenlős.

– Iszonyú ügyesek voltatok – mondta a lányoknak. – Nélkületek nekünk most annyi lenne. De tényleg. – Felállt, és nyújtózott egyet.

– Akkor mindent megbeszéltünk? Jaj, dehogyis! Hiszen Kismukk még nem mondta el, milyen érzés volt szabotőrnek lenni.

Erre mindenki rám bámult, úgyszólván kénytelen voltam töviről hegyire mindent elmesélni nekik. De

végül is élveztem a csodálkozó tekintetüket, amikor arról beszéltem, milyen a Töviserdő belülről, meg hogyan csevegtem Murokékkal, és hogy milyen nehezen szoktam meg a Kamu nevet.

– Azt én találtam ki! – szúrta közbe büszkén Aura.

Aztán elmondtam az éjszakai túrát a Völgybe, meg a falmászást, és végül a kerékcsere a csarnokban. Beszéltem arról, hogy mennyire nyugtalanított az alvó Völgy látványa, hogy öröknek a nyomát sem láttam, és hogy milyen nehéz szívvel hagytam a csarnokban a hamis kereket. Végül beszéltem a levélről is, amit az inspirátoroknak hagytam a helyszínen.

– Azóta biztosan megtalálták – bólintott Jácint. – Jó ötlet volt, Kismukk. Szerintem az inspirátorcsapat már útban van errefelé. Majd ők a gondjaikba veszik Murokékat.

– Akkor lassan vége is a bulinak? – kérdezte Aura. – De kár! Na, és ki mihez kezd most? Mert én hamarosan lelépek. Viszem a gyógyszert Enciánnak, és remélem, még ma jobban lesz tőle!

A kérdésre mindannyian pislogni kezdtünk, úgy, mintha egy hosszú, kábult álomból térnénk magunkhoz. Noémi hirtelen csupa gyakorlatias szervezkedés lett.

– Kismukk, lassan nekünk is indulnunk kell! Órákig tart az út lefelé. Nem kockáztathatjuk, hogy a hegyen maradunk.

– Miért nem? – kérdezte Márkus és Jácint egyszerre.

– Mert... – Noémi zavarba jött, a szavakat keresgélte. – Mert mi nem ide tartozunk.

– Pedig szuper inspirátorok lennétek – mosolygott Jácint kissé szomorkásan.

– Legalább hadd kísérjelek le benneteket! – ajánlotta Márkus.

– Én is megyek! – mondta gyorsan Jácint.

Noémi elfordult, és a kulacsával kezdett babrálni. Nagyon szerettem volna mondani valamit, de nem tudtam. Most tényleg, komolyan, minden átmenet nélkül vissza kell lépnünk abba a másik világba, amely mit sem tud Panthera létezéséről és az ott zajló különös és izgalmas életről? Hát lehet ilyen hirtelen váltani?

De hiszen már megtettük egyszer.

Jávor nem értette, miért lett egyszerre mindenki olyan rosszkedvű.

– Lesz még ma valami csata, vagy mehetek a nyulaimhoz? – kérdezte.

40. fejezet

A fal két oldalán

Aurán hirtelen erős érzelmi felindulás vett erőt, és mindenkit sorra megölelt, sőt, Noémit meg is pusztította. Talán nem jól láttam, de mintha még a szeme is könnyes lett volna.

– Még találkozunk – intett oda Jácintnak, aztán hozzám fordult. – És ha valamikor kimegyek a világba, majd beugrok hozzátok is! – mondta, és a következő pillanatban már ott sem volt, csak egy vörös villanás látszott a fák között.

Mi is szedelőzködtünk.

– Nem szükséges lekísérni minket – mondta Noémi a két inspirátornak. – Várjátok meg inkább a többieket!

– Már itt vannak – válaszolta Jácint. – Hallottam a füttyöt. – Két különös füttyszóval visszajelzett közeledő társainak.

Jávor hirtelen felugrott, és mint a nyíl átsüvített a tisztáson.

– Hé, várj! – kilátott rá rémülten Márkus, és utána akart iramodni, de Jácint elkapta a karját, és visszatartotta.

– Hagyd! – mondta. – Őt nem lehet megszelídíteni. Havonjáró, és az is marad.

– De hát, csak egy kiskölyök – ellenkezett Márkus. Aztán vállat vont.

– Szerintem még hallotok róla. Úgy látom, jelenleg ő itt a legaktívabb hegylakó – kuncogott Noémi.

A tisztás túloldalán a bokrok zörgése és izgatott beszéd morajlása nagyobb csapat érkezését jelezte. Kisvártatva hat kék köpenyes inspirátor vált ki a fák közül. Voltak köztük idősebbek és egészen kölyökarcúak is. Jácint és Márkus odarohantak hozzájuk, és izgatott magyarázkodásba kezdtek. A férfiak egyike Murokékhöz lépett, és elismerően füttyentett a csapda láttán.

– Szép munka – mondta.

Aztán láttam, hogy egyszerre mind felém néznek. Jácint épp azt magyarázta nekik, hogy én cseréltem ki a kereket, és az üzenet is tőlem származik. Az egyik fiú odaintett, amire valahogy nem tudtam reagálni, ezért lehajtottam a fejem, és csomagolni kezdtem. A szemem sarkából láttam, hogy két inspirátor a kerékhez lép, és vizsgálgatni kezdik, majd leveszik a köpenyüket, és féltő gonddal a kerék köré burkolják.

Noémi is követte az eseményeket, de közben arra is volt ideje, hogy engem bosszantson.

– Kismukk, szerintem lépünk le! Most épp senki nem néz ide.

Azt hiszem, szerette volna megúszni a további búcsúzkodást. Valahol megértettem, hiszen mi itt csupán idegenek voltunk, betolakodók, és a Panthera története ezután nélkülünk zajlik majd tovább. Mit keresünk mi itt? Miről beszélgethetnénk még? Statiszták voltunk, nézőközönség, és talán egy-két pillanatra a résztvevői, sőt alakítói is az eseményeknek, de ennek most vége. Ez az ő hegyük, az ő életük. Minket pedig vár a miénk.

Noémi is így gondolkodhatott, mert már vállán volt a hátizsák. Bosszantott a sürgető tekintete.

– Nem go...gondolod, hogy bu...bunkóság így lépni?

– Nem akarom, hogy lekísérjenek minket! – kiáltott fel hisztérikusan. – Ráadásul mindketten!

Aha, szóval innen fúj a szél. Elvigyorodtam.

– Me...melyiket nem akard lá...láttni?

– Jácintot... vagyis Márkust sem... Nem tudom!

Türelmetlenül toppantott, és az arca szép piros volt. – Kismukk, ez annyira gáz! Valahogy mindkettő idegesít. Érted?

Nem tudom, hogy értettem-e. Talán. Engem is mindig idegesített Aura. Csak nem mutattam ki.

Aztán kiderült, hogy elkéstünk a szökéssel, mert Jácint kisvártatva visszatért, és kivette Noémi kezéből a hátizsákot. A nyomában ott talpalt Márkus, és látszott, hogy nem tetszik neki a dolog. Mégsem vette el az én hátizsákomat. Mondjuk, nem is vártam tőle.

– Minden rendben. Indulhatunk, már ha tényleg annyira siettek – mondta Jácint.

Noémi szenvedő arccal bólintott, aztán mint egy zombi megindult a lefelé vivő ösvényen.

– Mi baja? – kérdezte tőlem Márkus suttogva. Némielég lemaradtunk az élen haladó pár mögött.

– Nem tudom – mondtam. – Ő ilyen.

– Milyen? – kérdezte érdeklődve Márkus, miközben magunk mögött hagytuk a tisztást. Eszembe jutott, hogy még csak oda sem köszöntem Murokék-nak, akik bizonyára azóta is törnek a fejüket azon, hogyan árulhatta el őket a Kamu nevű szabotőr kölyök. Azért bármilyen fura, volt némi lelkifurdalásom velük szemben.

Márkus továbbra is fürkészve nézett rám, és várta, hogy elmondjam neki, milyen is Noémi. Mintha ez az én dolgom lenne!

– Amúgy jó fej – közöltem sejtelmesen.

– És?!

– És... hát... okos.

– Szerelmes Jácintba?

Noémi épp felnevetett. Jácint valami vicces történettel szórakoztatta. A beszélgetésből kihallottam Rozika és Mihály nevét.

– Szerelmes bele, ugye?

– Nem tudom – mondtam. – So...so...sosem mondta.

– Szerintem igen.

A továbbiakban morcosan baktatott mellettem, csak akkor élénkült fel némiképp, amikor arról kezdtem faggatni, hogy mihez kezd majd, ha visszatértek a Völgybe.

– Beszélek Kálmossal – mondta. – Megkérem, hogy találjon nekem valami új feladatot. Én nem akarok inspirátor lenni, Kismukk. Nem is menne nekem. De ha Kálmos értékeli a munkámat, talán rám bíz valami nekem való dolgot. Mit gondolsz?

Biztosítottam arról, hogy szerintem Kálmos nagyon hálás lesz neki, hogy elvitte az üzenetet Mihálynak, és ezzel segített biztonságba helyezni a Pantherát.

– Csa...csak már ott tartanánk! Re...remélem, minden jól megy a ha...hajón is.

Nemsokára letáboroztunk, és ettünk egy kis frissen szedett erdei bogyót. Közeledett az alkonyat, a délutáni nap egyre laposabb árnyékokat rajzolt a sziklás talajra.

– Mindjárt az üvegbúránál vagyunk – sóhajtott fel Noémi. – Szerintem ideje visszatérnetek a Völgybe.

Jácint és Márkus egymásra néztek, és valami néma egyetértés volt a tekintetükben.

– Visszajöttök még? – kérdezte Jácint.

– Hát... nem tudom. Kicsit sokat kell hajózni, ha meg akarunk látogatni titeket – mondta Noémi szomorkás józansággal.

– Vagy mi megyünk ki, valami küldetéssel. És akkor majd felkeresünk benneteket – vetette fel Jácint.

– Az is le...le...lehet.

Az inspirátor fiúk felálltak. Mögöttük ott magasodott a sötét szikla, és az égbe harapó sziklaállkapcsok.

Valamit még muszáj volt megkérdezniem.

– Lé...létezik a Párduc?

Márkus vállat vont.

– Én hittem benne, de valójában nem tudom. Jávorn volt az lidércnek öltözve, aki megijesztett. Azért vertem be a fejem. Azóta nem tudom, higgyek-e benne.

Jácint tanácstalanul tárta szét a karját.

– Nem láttátok Jávorn szemét?

– Mi van a szemével?

– Csak ma vettem észre. Valahogy más lett. Bent járt, a Lidérckapun túl, és amikor kijött... szóval más volt, mint előtte. Én nem csodálkoznék, ha valami különös erő lakozna odabent.

Noémi megborzongott.

– Ezért engedted útjára? – kérdezte.

– Igen. Jobbnak láttam, ha nem próbáljuk rákényszeríteni a mi életünket.

Hallgattunk.

– Na, jó, menjetek! – mondta Jácint.

Noémi odarohant, és megölelte. Aztán Márkust is. Én meg sietve követtem a példáját.

– Hé! – kiabáltam, mert Noémi sarkon fordult, és tíz másodpercen belül már a mező közepén rohant. – Várj meg!

Búcsút intettem a két inspirátornak, és loholtam utána.

– Noémi! Várj!

Rám sem bagózott, rohant tovább.

A távolban furcsa ködszerűség ült a mező fölött. Az üvegbúra! Hátranéztem. A két fiú még ott állt. Két apró pont, meg sem moccantak.

Nagy nehezen utolértem Noémit. Már közel volt a fal, láttam rajta a nyílást.

– Hé! Noémi!

Dühösen nézett rám, a szeme csupa könny volt. Az ilyenek persze mindig nekem jutnak.

– Fi...fi...figyelj...

– Hagyjál már, Kismukk! Szállj le rólam! Szedd elő a kötelet, és haladjunk! – A nyíláshoz lépett, kereste a helyet, ahova a kötelet rögzíthetjük. – Ott vannak még? – kérdezte suttogva, mintha bárki is meghallhatna minket ekkora távolságból.

– Arra mé...mérget ve...vehetsz – válaszoltam. – Tuti, hogy me...megvárják, ho...hogymásztunk.

Noémi arca megkeményedett, és a nyíláshoz lépett. Ott aztán váratlanul megfordult, szemével megkereste azt a két apró pontot a távolban. Hősiesen elmosolyodott, és intett nekik. Ők meg visszaintegettek. Olyan egyszerre mozdultak, mintha ikek lennének.

– Másszál, Kismukk! – adta ki Noémi kurtán az utasítást. – Rozi néni már biztosan tűkön ül.

Egy világgal és néhány centivel arrébb pedig Rozi néni valóban tűkön ült.

Egész délután a kabin kisasztala mellett gubbasztott, és úgy próbálta jóvátenni a kincsvadász nővérekkel kapcsolatos szégyenletes tévedését, hogy ezúttal le sem vette a szemét a hógömből.

Mihály időnként odapillantott a szerelme válla fölött, és rosszallóan nyugtázta az érintetlen cukorhalmot.

– Kölykök! Lassúak, esetlenek! Mindig kitalálnak valami ostobaságot, csak azt nem csinálják, amit kellene!

– Mihályom...

– Már látszik a sziget, Rozi! A népek a fedélzeten nyüzsögnek, alig várják, hogy ronda színes madarakat meg mérges kígyókat fényképezzenek az érintetlen természetben.

– Jaj, ne is mondd! Kezdek aggódni. Mihály, lehet, hogy oktalanság volt beengedni őket abba a vad, civilizálatlan világba, az őslakosok közé.

Erre Mihálynak teljesen felforrt az agyvize.

– Miről beszélsz, Rozi? Miféle őslakosok?! A Panthera az emberiség fellegvára! A legkiválóbb elmék gyűjtőhelye. Nélkülük ez a világ még ma is gyerekcipőben járna!

A szóváltás javában tartott, amikor Noémivel behuppantunk a porcukorba.

– Ott vannak és ve...veszekednek – mutattam neki. – Minden o...o...oké.

– Gyere, Kismukk, fussunk gyorsan néhány kört ebben a borzalmas fehér cuccban, hogy észrevegyék a nyomainkat.

Így is tettünk. Rozi néni pedig még a vita hevében is vetett egy gondos pillantást a gömbre, és felsikoltott.

– Ó, hála az égnek! Nézd, Mihály, megjötték! Hozd a gépet!

Aztán támadt még némi kalamajka. Már az is fél órába telt, mire Mihály valahogy teleszkópos lábaira ügyeskedte az átméretezőt. Rozi néni finoman

felvetette, hogy szívesen felhívja Vincécskét némi telefonos segítségért, de Mihály erre mérhetetlenül fölháborodott.

– Azt hiszed, asszony, hogy én, a Panthera dicső megmentője képtelen vagyok felállítani egy kecskelábú masinát?

– Dehogyan gondolom!

– Inkább keresd meg a verset, mert azt eszem ágában sem volt megtanulni.

– Azt hittem, nálad van, Mihály!

– Nálam ugyan nincs – mondta morcosan Mihály a bekapcsoló gombot keresgélve.

Noémivel aggódva figyeltük ezt a körülményes készülődést. Az utasok azóta bizonyára kiözönlöttek a hajóhídról a szigetre, és ki tudja, mikor unják meg a nézelődést. Lassan nem ártana visszanyernünk a régi formánkat! Noémin láttam, hogy ő is nagyon szeretne valamit csinálni. Akkor legalább nem gondolna arra a sok mindenre, amit nemrég a hógömbben hagyott.

– Drágáim, tartsatok ki! Mindjárt kész vagyunk – biztatott minket Rozi néni. – Remélem, tényleg Noémi és Kismukk vagytok, nem pedig mások jöttek ki helyettük. Hívom Vincécskét.

A következő fél óra azzal telt, hogy Vince sorról sorra lediktálta a verset, Rozi néni pedig továbbította az instrukciókat Mihálynak. Egy-egy gomb vagy

kijelző megtalálása is jócskán igénybe vette Mihály figyelmét, így nem haladtunk túl gyorsan.

– Megőrülök – toporgott Noémi. – A hajó mindjárt felszedi a horgonyt.

– Nyugi! – mondtam, de csak azért, mert idegesítetted, ahogy idegeskedik.

És akkor végre minden megvolt. A telefonból kihallatszott Vince izgatott hadarása. Arra biztatta Rozi néni, hogy távolítsa el a közelünkből minden apró tárgyat, és helyezzen minket a padlóra. Rozi néni Mihály egyik rejtvényűségjára tessékelt minket, és hamarosan már a kabin padlószőnyegén ácsorogtunk.

– Most! – harsant Mihály hangja, és jött is a jól ismert villanás, a vakító fény, aztán az a kényelmetlen feszülő érzés, mintha nem férnénk a bőrünkbe. Aztán valami a hasamnak vágódott, és amikor újra képes voltam látni, rájöttem, hogy csak Rozi néni rohant oda hozzánk, hogy mindkettőnket nagyanyai ölelésben részesítsen.

– Ó, hála az égnek! – mondta. – Drágáim, sok minden történt ám itt azóta! El sem hinnétek! Az csak egy dolog, hogy az embernek helyesen kell megválasztania a barátait, de ez a bölcsesség most újra igazolást nyert. Nem is hinnétek...

– Rozália! – harsant a kabin túlsó végéből. Mihály kényszeredetten odabíccentett nekünk.

– Jobb későn, mint soha – üdvözölt minket. – Minden rendben van a hegyen?

– Minden rendben – sóhajtott Noémi elcsigázot-tan. – De nem volt könnyű menet!

– Ugyan! – legyintett Mihály. – Ahhoz képest, amin én itt keresztülmentem, gyerekjáték lehetett! Meg amúgy sem érünk rá csevegni, irány a part!

– Majd később mindent megbeszélünk, drágáim! – enyhítette Rozika néni Mihály lekicsinylő szavait. – Csak először helyezzük el a Pantherát az új lakóhelyén. Utána kaptok egy fagyit!

A hógömbhöz léptem. Tudtam, hogy még nem nyugodhatok meg. Vince rám bízta ezt az utolsó, kényes műveletet. Fogtam a gömböt, és óvatosan a tenyeremre helyeztem. A zsebkésemet már korábban magamhoz vettem. Szükség lesz rá.

– Me...mehetünk.

Néhány utas csodálkozó pillantásától kísérve baktattunk föl a fedélzetre Rozi néniék nyomában. A meglepődés nem is annyira a kezemben tartott gyerekjátéknak szólt, mint inkább a kinézetünknek. Noémivel kicsit túl voltunk öltözve a többi, luxus-hajón nyaraló utashoz képest, ezenkívül pedig borzasztóan koszosak is voltunk. Noémi aranyszínű varkocsaiból fű és ágdarabok kandikáltak ki, az én homlokom meg lila volt az ütéstől, amit a Fejlődés Kereke mért rá. És azt hiszem, nem voltunk éppen rózsailatúak sem.

– Vigyázz! Veszély! – kiáltott Rozi néni, mikor megpillantotta Bettyt és Donnát a parton bámészkodó turisták között. Elém ugrott, és testével védte a hógömböt, nehogy a két nő megneszelje, hogy nem az igazit szerezték meg.

– Szóval ez volna az a hely... – hallottam Noémi tűnődő hangját.

Felemeltem a tekintetemet, hogy végre tovább is lássak az orromnál.

A szép Tiraka

Elöttem, a türkizkék vízből kiemelkedve terült el a gyönyörű Tiraka a maga érintetlen természetével, különleges növény- és állatvilágával, rendkívüli klimatikus viszonyaival. Bár ez utóbbi nem látszott rajta.

Jó sorsa lesz itt a Párducnak, gondoltam.

Sütött a nap, a partot fehér homok borította, és dúsán zöldellő erdők, színes virágok foltjai villóztak a szemem előtt. A közeli fákon a szivárvány minden színében pompázó madarak vijjogtak. A turisták fürdöztek, ettek, fényképeztek. Minden nagyon idilli volt. Egészen különösnek éreztem, hogy itt, ebben a földi paradicsomban a sorsára hagyjuk majd a Pantherát Jácinttal, Márkussal meg Aurával egyetemben.

Majd lejárhatnak fürödni a partra, gondoltam. Ha pedig küldetésre mennek, egyszerűen felszállnak egy erre járó, menetrend szerinti luxushajóra. Szóval biztonságban lesznek, védett helyen, és mégis eljuthatnak a világ minden tájára.

Gondolataimat Noémi aggodalmaskodása szakította félbe.

– Ezek itt nyüzsögnek, és ha lerakod valahova a hegyet, a végén még rátaposnak!

– Meg kell várnunk, amíg mindenki fölszállt a hajóra. Aztán még készenlétbe kell helyeznünk az átméretezőt is. – Nagy táskában Mihály cipelte magával dühösen fújtatva a szerkentyűt.

Rozi néni folyamatosan előttem ugrált, és ahogy ő fogalmazott, fedezett, hogy Donnáék még véletlenül se pillantsák meg a kis hegyet. Aztán leültünk a homokba, és hogy jobban viseljük a várakozást, töviről hegyire be kellett számolnunk az idős párnak arról, hogy mit végeztünk a Pantherán.

Rozi néni el volt képedve.

– Jesszumpepi, ha én ezt tudom! Hogy Gergőcske bűnözőnek álcázva betörést hajt végre, Noémicskét meg fogságba ejtik, aztán ő ejt csapdába egy rakás gazfickót!

– Nem először csinálom – vont vállat Noémi. – Kezdek bejelönni.

– Jó, jó, drágám, de most nem voltam melletted, hogy vigyázzak rád – sopánkodott Rozika néni.

– Nem, te ezúttal a hógömbre vigyáztál, Rozália – villant gonoszul Mihály szeme.

Rozi néni elpirult, aztán hosszú, kimerítő magyarázatba kezdett arról, miért is találta szimpatikusnak Donnát és Bettyt. A szemünk sarkából lapos pillantást vetettünk a két nőre. Donna hosszú, türkizszínű nejlonruhában bóklászott a parton, és

ábrándos arccal kagylót gyűjtött. A húga a fövényen feküdt, és egy női magazin alatt aludt.

– Bárkit megtévesztettek volna – mondta vigasztalóan Noémi. – Tényleg elég ártalmatlannak tűnnek.

– Engem ugyan nem tévesztettek meg! – Mihály levette a cipőjét meg a zokniját, és a lábujjaival turkált a fehér homokban. – Azonnal kiszagolom az ellenséget! Én az elejétől tudtam, hogy a két szipirtyó csak megjátssza magát. De Rozáliának hiába beszéltem!

Noémi érezte, hogy egy kicsit muszáj lesz hízelegni, úgyszólván beadta a derekát.

– Nagyon ügyes volt, Mihály bácsi! Kálmos mester bizonyára kitünteti majd érte.

Mihály szomorkásan pislogott a hógömbre, amely mellettünk csillogott a homokban.

– Kálmos nem tud nekem személyesen gratulálni. De gondolom, azért egy szobrot majd emelnek nekem a nagycsarnok előtti téren. Az illendőség, ugye, ezt kívánja. Mármost ha egy nép ki akarja fejezni a nagy hőse iránti mély tiszteletét és hódolatát.

Noémi meg én gyorsan elfordultunk. A szoborrá dermedt Mihály víziója kicsit sok volt már ezen az amúgy sem eseménytelen napon.

– Nézzétek! – szólt Rozi néni. – Kezdenek visszaszállingózni az utasok a fedélzetre.

– Gyerünk, Kismukk! – mondta Noémi, és elémm állt, hogy a mellettünk haladók ne lássák, miben

mesterkedem. – Vidd még pár méterrel beljebb! Ott jó lesz!

Először az üvegbúrát feszítettem le a gömbről a késemmel. Könnyedén lepattant, és íme: ott volt előttem csupasz valójában a Panthera. Ha akartam volna, megsimogathatom az erdők lombját, vagy az ujjammal csippenthettem volna egy kis havat a legmagasabb csúcsról. Az aljzattal viszont már jobban meggyűlt a bajom. Erősen kellett feszegetni a penge élével, mire a hegy alapja elvált a talapzattól, ahova többek között az időjárás-szabályozót szerelték.

Egy megfelelőnek látszó helyen óvatosan elsimítottam a homokot, és elhelyeztem rajta a hegyet. A hegylakók bizonyára rengésként érzékelték minden mozdulatomat.

– Beszállás! – kiabált angolul a személyzet egyik tagja a hajóhídról. – Kérem, jöjjenek, a hajó pár perc múlva indul!

Elég nehéz volt otthagyni. Mind a négyen csak álltunk, és bámultuk azt az icipici hegyet, amit most a sorsára kell hagynunk. Azt a külön kis világot, ami cseppet sem érdektelenebb vagy unalmasabb, mint a miénk. Rozika néni szelíden megfogta Mihály karját, és húzni kezdte. Mihály szipogott egyet, aztán ráförmedt:

– Ne rángass, Rozália!

– Gyere! – mondtam Noéminek. – Még be kell állítanunk a gé...gépet.

– Jó – mondta, és nem mozdult.

Elindultam, magammal cipelve a súlyos sporttás-
kát. A hajóhídról visszaneéztem. Noémi még mindig
ott állt, és csak bámulta a hegyet. Aztán megfordult,
és felrohant a hajóra.

– Ne mondj semmit! – förmedt rám, amikor talál-
kozott a pillantásunk.

– Ne...nem is akartam.

Felcipeltük a táskát a legfelső fedélzetre. Mint-
ha csak egy fényképező állványát szerelnék össze,
a korlátnál gyorsan felállítottuk az átméretezőt.
A hegy olyan kicsi volt, hogy sötét tömbje csupán apró
pontnak tűnt a rengeteg, világos színű homokban.

– Tudod a beállításokat?

Bólintottam. Otthon Vincével vagy ötször átvet-
tük az egészet.

Megszólalt a hajókürt. Sebesen csavargattam
a gombokat, tekertem a tárcsát, és beprogramoz-
tam az „eredeti méret” beállítást. A hajó lassú, méltó-
ságteljes siklóval megindult a kis öbölből a nyílt
víz irányába.

Beállítottam a fókuszt, és idegesen figyeltem,
mennyien ácsorognak körülöttünk. Mikor szívód-
nak már fel? Ekkora nézőközönség előtt nem varáz-
solhatok elő egy hegyet!

A hajó egyre távolodott a parttól, száz, majd két-
száz méterre volt már.

– Most már tényleg muszáj lenne... – idegeskedett
Noémi.

– Várj még! – mondtam. – Helyet kell hagynunk
neki.

Pár perc múlva már Mihály és Rozi néni is úgy
vélték, hogy eljött az idő. A tömeg feloszlott, már
senkit nem érdekelt a távolodó sziget, amely pará-
nyi teknősbékeként úszott a távolban, a nagy vízen.
Üzembe helyeztem a kicsi távcsövet. Reméltem, hogy
a fókuszt nem mozdult el túlzottan, és hogy helyesen
írtam be a koordinátákat.

– Most! – suttogtam csak úgy, a magam bátorítá-
sára, és megnyomtam a gombot.

Vakító fény villant, átszáguldott a víz felett, és
a gondolatnál gyorsabban célba is ért. Négyen
figyeltük, hogyan történik. Mintha hirtelen első-
tétült volna az ég, valami betöltötte a látóhatárt.
Mély morajlás kíséretében hatalmas szürkésbarna
tömb emelkedett a tenger felé. Csúcsán hó fehérlett,
oldalában erdők sávjai zöldelltek. Sziklák tömbjei
csapódtak a vízbe távoli dübörgéssel. Két hatal-
mas párducállkapocs mart bele a felhőkbe. Tiraka
szigetén néhány másodperc alatt egy hegy nőtt ki
a tengerből: a Panthera. Lenyűgöző és torokszorító
látvány volt. A Párduc hazatért.

A hajót szinte ütéseként érte az a hatalmas hul-
lámsorozat, amit a hegy születése keltett.

A közelben izgatott nyugdíjas párt vettünk észre. Gesztikulálva magyaráztak, mutogattak, minden bizonnyal azt kérdezték egymástól, hogy vajon az előbb is ott volt-e az a hegy. Sehogy sem értették, hogyan kerülhette el eddig a figyelmüket.

– Ezzel me...megvolnánk – mondtam a többieknek.

Rozika néni a szemét törölgette, Mihály ütemesen szipogott. Csak Noémi bámulta rezzenéstelen arccal a távolodó Pantherát. Aztán váratlanul rám mosolygott.

– Ez azért nem volt semmi, ugye, Kismukk?

– Ne...ne...nem mondanám.

– Mármint... szerinted máshol is laknak ilyen jó fejek? Vagy csak ott fenn, a Pantherán?

– A Pantherán élnek a legjobb fejek – okoskodott Mihály, és továbbra is sűrűn szívta az orrát. – Ők tartják a kezükben a dolgokat, az már egyszer biztos! Ők forgatják a Fejlődés Kerekét. Mert én mindig is mondtam, hogy nincs szebb dolog a világon, mint a fejlődés. Megmondtam, ugye, Rozi?!

– Talán csak a szerelem – válaszolta álmódzva Rozi néni, miközben a Párduc állkapcsai között lebukott a vöröslő napkorong, amitől úgy tűnt, mintha a hatalmas ragadozó a gyomrába nyelné a fényt.

Minden nagyon idilli, nagyon szomorú és nagyon izé volt. Szóval valahogy kezdett az agyamra menni.

Úgyhogy erről ennyi talán elég is lesz.

Lehet, hogy egy kicsit amúgy is bő lére eresztetem?

Tehát ha bárki is kérdezné: semmi pánik, a Párduc hazatért!

És pont.

Tartalom

Előszó	3
<i>A hógömb őrzői</i>	
I. RÉSZ	
1. fejezet	11
<i>A füvesasszony</i>	
2. fejezet	19
<i>Havonjáró</i>	
3. fejezet	28
<i>Eközben odakint</i>	
4. fejezet	37
<i>Márkus nagy napja</i>	
5. fejezet	48
<i>(rövid kitérő): Egy nehéz gyermekkor</i>	
6. fejezet	56
<i>Fogságban</i>	
7. fejezet	68
<i>Egy nehéz döntés</i>	
8. fejezet	79
<i>Mindent a vendégért</i>	
9. fejezet	92
<i>Üzenet a hegyről</i>	
10. fejezet	104
<i>Töviserdő</i>	

olvasópéldány © Pozsonyi Págyony

11. fejezet	116
<i>A Fejlődés Kereke</i>	
12. fejezet	126
<i>Mi folyik a hegyen?</i>	
II. RÉSZ	
13. fejezet	137
<i>Bajtársak</i>	
14. fejezet	147
<i>Noémi nagy ötlete</i>	
15. fejezet	153
<i>Előkészületek</i>	
16. fejezet	164
<i>Murok terve</i>	
17. fejezet	175
<i>Színes kavicsok</i>	
18. fejezet	182
<i>A szabadító</i>	
19. fejezet	194
<i>Hárman a hegyen</i>	
20. fejezet	205
<i>Drága Kincsem</i>	
21. fejezet	213
<i>Találkozások</i>	
22. fejezet	224
<i>Beszélgetünk</i>	

23. fejezet	232
<i>Rozika barátkozik (sőt, Mihály is)</i>	
24. fejezet	241
<i>Aura terve</i>	
25. fejezet	248
<i>A legújabb szabotőr</i>	
26. fejezet	256
<i>Lidérc</i>	
27. fejezet	263
<i>Mihály gyanakszik</i>	
III. RÉSZ	
28. fejezet	271
<i>Kamu</i>	
29. fejezet	281
<i>Az árnyékcsapat</i>	
30. fejezet	290
<i>Jávor, a megmentő</i>	
31. fejezet	299
<i>Kerékcseré</i>	
32. fejezet	314
<i>Éjszaka a hajón</i>	
33. fejezet	321
<i>Noémi és a Szürke Macska</i>	
34. fejezet	330
<i>Aura nem viccel</i>	

35. fejezet	341
<i>Szabotőrök között</i>	
36. fejezet	348
<i>Egy régi szövetség</i>	
37. fejezet	357
<i>Bosszúálló Rozália</i>	
38. fejezet	367
<i>Lidérckapu</i>	
39. fejezet	379
<i>Mindent megbeszélünk</i>	
40. fejezet	389
<i>A fal két oldalán</i>	
41. fejezet	402
<i>A szép Tiraka</i>	

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony